

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 66 / III Legislatura / Cinquè període

Divendres, 8 de juny de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 52

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de deu del matí i set minuts.

Debat general sobre l'acció política i de govern en relació amb la política territorial (Continuació.)

Posició dels grups: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3115), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3118), I. Sr. Pere (M) (p. 3121) i I. Sr. Sabanza (M) (p. 3122).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3125).*

Rèplica: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 3127), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3127), I. Sr. Pere (M) (p. 3128) i I. Sr. Sabanza (M) (p. 3128).*

Posició dels grups: *I. Sr. Curto (P) (p. 3129).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3132).*

Rèplica: *I. Sr. Curto (P) (p. 3133).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3134).*

Segona rèplica: *I. Sr. Curto (P) (p. 3134).*

Posició dels grups: *I. Sr. Ribó (IC) (p. 3135).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3140).*

Rèplica: *I. Sr. Ribó (IC) (p. 3145).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3147).*

Segona rèplica: *I. Sr. Ribó (P) (p. 3147).*

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts.

Posició dels grups: *H. Sr. Armet (S) (p. 3148).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial (p. 3154).*

Rèplica: *H. Sr. Armet (S) (p. 3156).*

Posició dels grups: *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 3158).*

La sessió se suspèn a un quart de set de la tarda i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 52.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de deu del matí i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Debat general sobre l'acció política i de govern
en relació amb la política territorial (continuació)**

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris i de les agrupacions parlamentàries. Els temps d'intervenció seran per a les agrupacions vint-i-dos minuts i mig, i per als grups parlamentaris seran de trenta minuts. Per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyors del Govern —la part del Govern, la petita part del Govern que avui tenim present a la Cambra—, moltes vegades hem criticat de vostès la seva política de constants lamentacions. (*Remor de veus.*) Deia que moltes vegades —si el Conseller de Cultura em deixa— hem criticat de vostès la seva política de constants lamentacions; avui, si vostès m'ho permeten, em toca lamentar-me a mi. Lamentar-me, senyor Conseller de Política Territorial, pel lamentable discurs amb el qual vostè ens va obsequiar ahir. Costa d'entendre que hàgim trigat quatre mesos a celebrar aquest debat i ens trobem ara amb un discurs constituït per dos blocs: un primer bloc que inclouria els cinc primers apartats en què vostè ho va dividir, que no és més que un conjunt de vaguetats, inconcrecions i llocs comuns, i un segon bloc, el sisè dels seus apartats, que és, senzillament, una nova edició descafeïnada del «Passem comptes».

Lamentar-me també de l'escàs interès que ha prestat al debat el Govern del qual vostè forma part, absència d'interès que es concretava ahir en la presència a l'hemicicle de tres consellers —i avui només dos, l'acompanyen. Lamentar-me també de l'absència, una vegada més, del President de la Generalitat... (*Remor de veus.*) Hi ha més absències, també, sí, sí, però jo em lamento també de la del President de la Generalitat: segurament, segurament, perquè és la més rellevant, i segurament, també, perquè, a aquesta absència, li podríem donar les més variades i suggerents interpretacions polítiques.

Després d'aquestes lamentacions, senyor Conseller, dir-li que jo faré justament el contrari del que vostè va fer ahir: vostè va dedicar una gran part del seu discurs a parlar de conceptes generals, i jo parlaré de qüestions concretes, de problemes concrets; vostè va acabar el seu discurs fent un breu esment al Pla Territorial de Catalunya, i jo, precisament, començaré parlant del Pla Territorial de Catalunya.

Un departament com el de Política Territorial, el primer —i

potser l'únic— que hauria de fer és precisament això: política territorial. I la seva acció política es caracteritza, dia a dia, per l'absència d'una política territorial coherent i eficaç. I certament no és casualitat que això sigui així: ara fa un any i mig, precisament el 17 de febrer del 89, la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament debatia una proposició no de llei —aquesta vegada, presentada per nosaltres; altres vegades havien estat altres grups, que ho havien fet, i sempre ha passat el mateix—; aquesta Proposició es referia a l'impuls i acceleració del procés d'elaboració del Pla Territorial General de Catalunya; aquesta vegada —i la resta: sempre ha passat el mateix—, el rebuig ha estat la resposta del Grup de la majoria. I sap, també, d'on ve? La cosa ve de lluny: justament ve des de l'any 1980, en què el Govern de la Generalitat va elaborar aquest famós document de directrius i esquemes del Pla Territorial de Catalunya, dins del qual es contenen una sèrie d'importants conclusions per a l'elaboració de l'esmentat Pla Territorial.

Fins ara, totes les disposicions que s'han anat promulgant, de desenvolupament d'aquest Pla Territorial, han estat reiteradament incomplides pel Consell Executiu. Fa un any i mig, efectivament, s'ha encarregat la redacció del Pla Territorial de la Regió I, i no hem tornat a saber res més d'ell. Ara també fa més d'un any i mig, quan debatíem la proposició no de llei abans esmentada, ens deia el Portaveu del seu Grup parlamentari en aquella Comissió que les tasques, els treballs d'elaboració del Pla Territorial estaven pràcticament acabats —qüestió de setmanes, ens deia—, i que calia donar-ne coneixement a la resta de departaments, al Govern de l'Estat, als consells comarcals i a tots els ajuntaments de Catalunya; exactament el mateix, exactament el mateix, senyor Conseller, ens dia vostè ahir en la finalització del seu discurs. Mentre no disposem a Catalunya del Pla Territorial General estarem sotmesos a la improvisació i a la incoherència que, fins ara, han estat, senyors del Govern, els eixos vertebradors de la seva política territorial; una política territorial adreçada a intentar resoldre les necessitats més peremptòries sobre la marxa i que no s'ha atrevit a afrontar el repte de l'ordenació integral de Catalunya, en definitiva, la definició del model de la Catalunya que volem.

Ja hem posat de manifest que el Pla Territorial General és l'instrument definidor dels objectius d'equilibri territorial per a Catalunya, com a marc orientador de les accions que s'endeguen per crear les condicions adequades per atreure l'activitat econòmica als espais territorials idonis. És, per tant, fonamental acabar urgentment, acabar d'una vegada per totes l'elaboració del Pla Territorial General. Els principals problemes que en l'àmbit territorial teníem a Catalunya l'any 1980, que bàsicament eren quatre, continuen avui sobre la taula. Quatre problemes: la concentració de l'àrea de Barcelona, l'existència d'altres territoris amb característiques específiques, la insuficiència del transport i les comunicacions i el problema de l'aigua —del qual parlarem, naturalment, després.

Aquest document definia el conjunt d'objectius bàsics que orientarien les accions, les actuacions sobre el territori: evitar l'esqueixament del territori en una estructura dual, maximitzar l'eficàcia especial de les activitats culturals, protegir i condicionar el patrimoni ambiental, potenciar les oportunitats de tots els territoris, millorar els nivells d'eficàcia territorial de l'Administració... Aspirava, en definitiva, el document, a ser una instància coordinadora global per aproximar la realitat a un model de

territori plural i unificat que comporti diversitat, que comporti potenciació dels recursos i de la personalitat dels diversos territoris, l'articulació entre ells i el predomini, en general, del creixement qualitatiu sobre el creixement quantitatiu.

Ja hem fet esment a la urgència en la finalització de la redacció del Pla Territorial General, del qual haurien o han d'emanar els plans territorials parcials i els plans específics: el pla de carreteres, el pla de ferrocarrils, el pla de metros, els plans hidrològics, el pla de sanejament, el pla de residus, els plans d'habitatge, etcètera, a alguns dels quals em referiré seguidament.

Els plans comarcals d'alta muntanya —serà la meva primera referència— donen resposta inicial i parcial a la figura legal de planejament prevista a la Llei d'Alta Muntanya. Com vostè sap, el Decret del 7 de desembre del 83 completa i desenvolupa la Llei anterior, i atribueix al Departament que avui vostè dirigeix les funcions i les activitats relacionades amb la política general de muntanya i la coordinació amb les tasques de la resta de departaments del Govern de la Generalitat.

Nosaltres considerem els plans comarcals d'alta muntanya com a elements molt importants per al reequilibrament territorial de Catalunya, encara que no són els únics, per potenciar-los dins els seus respectius àmbits d'actuació. Set han estat fins ara els plans comarcals d'alta muntanya aprovats, amb unes previsions d'inversió a les quals vostè feia referència ahir, de cinc anys, algunes de les quals han tingut constatació en els Pressupostos que vàrem aprovar el mes passat en aquesta Cambra. Encara en resten tres per aprovar: la nostra proposta que farem serà l'acceleració de les tasques de redacció i subsegüent aprovació dels tres plans comarcals d'alta muntanya que falten per aprovar.

Els plans hidrològics de Catalunya. En la Carta Europea de l'Aigua, aprovada a Estrasburg l'any 1968, amb participació espanyola, es conté una declaració plagada de realisme i responsabilitat: sense aigua no hi ha vida possible; l'aigua és un bé escàs, indispensable a tota activitat humana. Els recursos hidràulics no només no són inesgotables, sinó que, com a conseqüència del creixement demogràfic i del progressiu increment de les necessitats imposades per l'agricultura i la indústria modernes, les reserves d'aigua estan essent objecte d'una demanda en quantitat i en qualitat preocupantment creixent.

Hidrogràficament, el territori de Catalunya es divideix en tres zones —dues de grans i una de més petita—: d'una banda, la part del territori que vessa als rius de la conca de l'Ebre, que abasta la pràctica totalitat de la província de Lleida i la meitat sud de la província de Tarragona, i l'altra part, la part del territori que avui anomenem conques interiors de Catalunya, que vessa al mar sobre el riu Ebre. En la primera, la titularitat i una part de la gestió dels recursos correspon a l'Administració central de l'Estat i, en la resta, els recursos hidràulics són exclusius, la titularitat és exclusiva de la Generalitat —encara hi ha una molt petita part del territori català que, hidràulicament, pertany a la conca hidrogràfica del Xúquer.

Vostès, donant compliment a allò que preveu la Disposició Addicional Segona del Reial Decret pel qual s'aprovà el Reglament de l'administració pública de l'aigua i de la planificació hidrològica, varen redactar el Pla Hidrològic de les Conques Interiors de Catalunya per a la seva tramitació posterior. La inexistència —una vegada més denunciada— d'un pla territorial a

Catalunya ha fet que les previsions que es contenen en l'esmentat Pla Hidrològic siguin absolutament desproporcionades, i ens proposen, com a element més significatiu del Pla, un transvasament d'un cabal de 18 a 25 metres cúbics per segon d'aigües del riu Ebre a Barcelona.

Tal concepció ha propiciat una molt forta contestació de les comarques del baix Ebre, que vostè coneix. Com a conseqüència de la situació creada, el Consell Executiu ha manifestat al MOPU que aquest Pla està subjecte a revisió. D'altra banda, en el si d'aquest Parlament s'ha constituït una comissió d'estudi d'aquest Pla, amb participació de tots els grups polítics presents en aquesta Cambra.

Pel que fa al territori de Catalunya que vessa a les conques de l'Ebre, s'acaba de constituir el Consell de l'Aigua de la Conca de l'Ebre, òrgan encarregat de l'elaboració del pla hidrològic d'aquesta conca, amb presència i participació, entre altres, de les nou comunitats autònomes que hi vessen.

Lamentem una vegada més que les imprevisions del seu Govern en matèria hidràulica hagin produït en les comarques tarraconines el sentiment de frustració i de crispació que s'ha produït, sentiment que cal eradicar immediatament. Vostès han de sotmetre —convindria que ho fessin— les previsions del Pla Hidrològic de les Conques Interiors de Catalunya a la seva revisió, a l'estudi que en farà la comissió creada a l'efecte en aquest Parlament. Cal la urgent redacció, encara que no sigui competència exclusiva nostra, del pla hidrològic de la conca de l'Ebre pel Consell d'Aigua d'aquesta conca. I cal també, molt fonamentalment, el diàleg institucional entre totes les forces polítiques amb representació parlamentària per tal d'arribar als acords que siguin necessaris sobre la distribució dels recursos hidràulics a Catalunya.

I és evident que amb això no acabarem amb els problemes hidrològics que a Catalunya tenim, que són bàsicament dos: la mancança d'aigua, d'una banda; l'excés d'aigua, de l'altra. M'explicaré: a Catalunya no hi ha aigua —ara en tenim un preocupant exemple— fins que la tenim tota, quan vénen els aiguats. Com ja vàrem dir en la nostra intervenció en el debat de Pressupostos, vostès, senyors del Govern, no tenen voluntat política o no en tenen prou per lluitar ni contra la sequera ni contra els aiguats. (*Remor de veus.*) Vostès no volen utilitzar els mecanismes que tenen al seu abast —fa uns mesos hem aprovat en aquest Parlament la constitució de l'ens d'abastament d'aigua, que ha de tenir al seu càrrec, entre d'altres funcions, les de regular els cabals d'aigua per al subministrament de l'àrea de Barcelona, i no hem tornat a sentir parlar d'aquest nou ens, ni tan sols té consignació pressupostària en el Pressupost que vàrem aprovar fa un mes.

Mentre vostès dediquen diners a empreses que creen mitjançant la dita Llei de Pressupostos —un exemple en seria la Societat de Gestió d'Infraestructures, una societat anònima pública creada per fer tres carreteres, o bé altres que encara s'han de crear, com l'Institut Català del Transport—, el nou ens d'abastament d'aigua ni tan sols figura en els Pressupostos. La raó és òbvia: no els convé, a vostès; no els convé aparèixer en aquests moments de sequera com a responsables absoluts de la distribució d'aigua a la comarca metropolitana de Barcelona. És millor que ara uns altres carreguin amb aquesta responsabilitat; és millor que la culpa la tinguin la Societat d'Aigües de Barcelona, l'Ajuntament de Sentmenat, l'Entitat Metropolitana de Serveis

Hidràulics o qualsevulla altra. I vostès no volen utilitzar, tampoc, els recursos provinents de l'aplicació de la Llei d'Infraestructures Hidràuliques, recursos amb els quals vostès podran disposar del doble que ara disposa la Junta d'Aigües en el seu capítol d'inversions. Vostè hi va fer una breu referència, ahir: 10 o 12.000 milions de pessetes més per a inversions en matèria d'infraestructura hidràulica, quan també aquesta Llei s'ha aprovat ja fa uns mesos. Cap referència a la seva aplicació en el Pressupost de 1990, la qual cosa hauria de voler dir que vostès renuncien a la seva aplicació al llarg d'aquest any. És a dir, una llei que ha tingut una molt ràpida tramitació en aquesta Cambra —urgent tramitació— sembla que ara pot necessitar més d'un any per començar a aplicar-se. Ens ho hauran d'explicar molt bé per tal que ho puguem entendre.

Parlem ara molt breument del Pla de Sanejament. Podríem fer moltes disquisicions sobre l'estat actual de desenvolupament d'aquest Pla, però el que més ens interessa a hores d'ara és saber on som; és a dir, no n'hi ha prou de dir que ja s'han invertit tants milions de pessetes —i, ja que parlem de les xifres d'inversions, fóra convenient que vostès es posessin d'acord, cada vegada que fan referència a aquest concepte; en definitiva, que diguin tots les mateixes xifres, per tal de no confondre la ciutadania. Vostè, senyor Conseller, ens deia fa un parell de mesos en aquesta Cambra que ja s'havien invertit 50.000 milions de pessetes. Fa tres dies, vostè va sentir, i jo també, el President de la Generalitat quan parlava d'inversions de 60.000 milions de pessetes. I vostè ahir ens aportava la xifra de 38.000 milions de pessetes com la corresponent a la inversió duta a terme fins ara —inversió.

Hem de saber, ens interessa saber quin percentatge del Pla està acabat i quina serà la previsió del seu cost final; quina serà, en definitiva, la desviació pressupostària que em temo que es produirà. Ens interessa saber si el Pla costarà 120.000 milions de pessetes, com es preveia al principi, si seran 150.000, o si seran 200.000, perquè això té una lleugera importància. I hem de saber també el calendari previst de desenvolupament del Pla; hem de saber si se n'ha fet ja el 30% o el 35%, que per aquí deu anar la cosa, i quan es trigarà a acabar. Hem de saber quan podrem parlar efectivament de descontaminació dels rius Besòs i Llobregat, perquè finalment s'ha de conèixer, és bo que la gent ho conegui, que entre tots dos —entre el riu Besòs i el riu Llobregat— aboquen a mar més aigües residuals sense depurar que tota la costa catalana sencera. És a dir, la descontaminació marina no serà efectiva fins que no tinguem una efectiva descontaminació d'aquests dos rius. (*Remor de veus.*) Hem de saber quan es deixarà de posar en perill la qualitat de les aigües del pantà de Sau, de les quals s'abasteix bona part de la comarca de Barcelona. Hem de saber tot això, i potser més. Hem de saber si, finalment, vostès estan decidits a dur a terme una veritable tasca eficaç de control i vigilància dels abocaments il·legals.

Hem de parlar —com no— del Pla de Residus, i hem de fer una referència obligada a la Llei de Residus Industrials del 1983, una llei específicament destinada a donar una resposta integral al problema dels residus industrials; una llei que estableix una ordenació general, feta fa set anys, sobre l'activitat que comprèn, en primer lloc, la necessitat de reduir al màxim la generació dels residus, i després, d'establir les obligacions i les responsabilitats dels productors, dels posseïdors i dels gestors. Reiteradament hem denunciat en aquesta Cambra que, set anys

després que es va promulgar aquesta Llei, ha mancat voluntat política del seu Govern per posar-la en marxa, per aplicar-la; es pot dir amb rotunditat, s'ha de dir amb rotunditat que l'activitat inspectora i fiscalitzadora del seu Govern ha estat nul·la, de tal manera que el règim de sancions no s'ha començat a aplicar.

La inexistència d'una política de gestió de residus industrials, malgrat que gaudim de competències exclusives en la matèria, ha determinat que fins ara la degradació ambiental que patim no hagi fet més que incrementar-se contínuament. Vostès acaben d'aprovar el Pla Director per a la Gestió dels Residus Industrials de Catalunya, que, com vostè sap molt probablement, ha merescut el rebuig de totes les forces de l'oposició parlamentària i de totes les entitats locals afectades. La conseqüència immediata —pel que sembla, perquè tampoc queda massa clar— ha estat la congelació efectiva d'aquest Pla i de la decisió, per part del seu Govern, de tramitar-lo com un projecte de llei.

Hem denunciat reiteradament el mètode mitjançant el qual vostès han encetat aquest Pla de Residus. És clar que Catalunya necessita un pla de residus, un altre pla de residus, concebut sota criteris de gestió democràtica. I per això ara tornem a reclamar, en conseqüència, una vegada més, la retirada immediata del Pla Director. Ens ha de tornar a aclarir vostè què és això de començar de zero, si això significa la congelació o significa una espasa de Dàmocles que penja sobre aquesta Cambra a l'hora de debatre la Llei.

Si tinguéssim temps —és clar que no en tenim— ens agradaria parlar del Pla de Carreteres, del Pla de Transports, del Pla de Metros, del Pla d'Habitatges; però és clar que no ho podem fer. Sí que vull dedicar la part final de la meua intervenció a parlar del medi, ara que fa tres dies que acabem de celebrar el Dia Mundial del Medi Ambient. La protecció del medi ha estat, és un element cada cop més prioritari en la nostra política. Una part cada cop més gran dels ciutadans catalans assisteixen al deteriorament ambiental amb preocupació creixent. Mentre que en alguns països europeus la defensa del medi ha passat a ser un dels temes polítics de més transcendència, aquí, després de deu anys d'autonomia i de set anys de competències del medi totalment transferides, la situació de la natura no tan sols no ha millorat, sinó que, en molts aspectes, la degradació s'ha agreujat. En la reedició recent del prestigiós *Llibre Blanc de la Gestió de la Natura als Països Catalans*, de la Institució Catalana d'Història Natural —on es constata nítidament aquesta degradació—, s'afirma que, malgrat uns indubtables avenços legislatius —que reconeixem—, els nostres pressupostos ambientals fan riure i, a vegades, fan plorar. I tothom és conscient que qualsevol acció política de govern no té sentit si no va acompanyada de l'assignació pressupostària corresponent. No ens quedem gens ni mica curts si diem que un dels grans fracassos dels governs de Convergència i Unió ha estat la política del medi. Fins fa un any no hi havia un organisme específic que tingués la plena responsabilitat —ara tampoc, encara— sobre aquesta matèria. Ahir, de tota manera, vostè, senyor Conseller, ens va sorprendre amb la proposta —això sí—, proposta de creació de l'Agència Catalana del Medi Ambient, com a organisme autònom de la Generalitat, encara que no ens va dir quines serien les seves competències... I és normal que no ho digués, perquè la seva proposta va obeir, una vegada més, a una improvisació —hem repassat detingudament el contingut del

text escrit del seu discurs d'ahir, text que conté tot el que vostè va dir, llevat d'aquesta proposta de creació de l'Agència del Medi Ambient.

De tota manera...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Ja acabo, senyor President.

...si vostè, senyor Conseller, és capaç d'endegar-la, ho celebrarem, perquè d'alguna manera —parcial, si es vol— recull la nostra proposta de concentrar en un organisme del màxim nivell totes les competències del medi. A nosaltres, com vostè sap, com la Cambra sap, ens hauria agradat que aquest organisme tingués rang de conselleria, i així ho hem proposat tres vegades en aquesta Cambra i tres vegades —ho hem de dir— ens hem quedat sols. Però no només creant nous organismes o posant en funcionament telèfons verds es lluita per la defensa del medi: si un dia o uns dies abans de fer aquesta proposta vostès porten a aquesta Cambra un projecte de llei mitjançant el qual vostès pretenen —i malauradament és possible que ho aconseguixin— reduir en més de 5.000 hectàrees, reduir del 16%, la zona perifèrica de protecció del Parc Natural d'Aiguastortes i Sant Maurici, la seva credibilitat en matèria del medi continuarà estant sota mínims.

Certament, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, ens hauria agradat que aquest debat comencés a transcórrer per uns altres camins. En definitiva ens hauria agradat que el Govern estigués disposat a fer un debat sobre política territorial. Ens temem, però, que aquesta disposició no existeix, que el Govern únicament pretén salvar aquest debat com un tràmit administratiu més. Celebraríem, senyor Conseller, que la nostra apreciació fos equivocada; doni'ns, si us plau, un motiu perquè ens ho poguem creure.

Gràcies, senyor President; senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. L'Honorable Conseller vol intervenir contestant? (*Pausa.*) Molt bé. Doncs, per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, vam escoltar amb la màxima atenció les paraules de l'Honorable senyor Molins, tal i com correspon a l'alta consideració que ens mereix com a Conseller del Govern de Catalunya. I el cert és que, malgrat la nostra excel·lent predisposició, a despit de la bona voluntat auditiva que vam esmerçar-hi, la seva intervenció va convertir-se'n en una versió parlamentària del monòton inventari de l'opuscle *Passem comptes*, amb el qual periòdicament el Govern de la Generalitat contribueix a l'augment de la premsa diària en llengua catalana. Si no fos perquè, malgrat la mobilitat d'escó a què ens ha forçat la conjuntura política —i les novetats indiquen que aquesta no cessa—, ens coneixem bé l'entorn físic d'aquest Parlament; si no fos perquè el rostre i la veu de l'Honorable Conseller coincidien amb els que ja ens eren coneguts, sobretot d'ençà que els amics i companys de la Conca de Barberà van estimular-nos en l'interès àudio-visual per la seva identificació; si no fos perquè el dia, l'hora, el lloc i el tema del debat eren els mateixos que el dia, l'hora, el lloc i el tema del debat monogràfic que se celebrà en aquesta Cambra, ben bé hauríem pogut jurar que aquí hi havia algun error: o el país de què ens parlava el Conseller era un altre o bé el tema del debat havia estat canviat a darrera hora.

Perquè, més enllà d'un devassall de xifres, més enllà d'una tirallonga de dades, més enllà del xàfec de quantitats, l'Honorable Conseller va silenciar, o bé va passar-hi just de puntetes, els temes que, vinculats amb el model territorial, preocupen la gent d'aquest país; les qüestions que són objecte de conversa i de controvèrsia, de debat i de diàleg, d'apassionament i d'esperança, els aspectes normals de què parla la gent normal avui i cada dia als carrers dels nostres pobles i ciutats, amb prou feines si hi van aparèixer. I conèixer la realitat i ser capaç d'afrontar-la no deu ser pas un dels darrers deures d'un governant.

El seu va ser, senyor Conseller, un discurs eixarreit, sense il·lusió, sense transmetre'ns, en cap moment, l'entusiasme personal i l'engrescament col·lectiu per un projecte de país, per un model de país, per la reconstrucció nacional d'un país en marxa. I si vostè no va aconseguir aquests objectius amb el seu discurs deu ser, probablement, per la impossibilitat material de referir-se a un projecte que no tenen o a un model de què no disposen. Ens hem quedat, doncs, sense saber el model de creixement que vostès consideren adequat per a Catalunya. I si no ens n'han precisat el model és o bé perquè no en tenen o bé perquè no és gaire diferent del que ara patim. I ens cal conèixer, al poble de Catalunya li cal conèixer, quin és el paper que vostès atorguen a la capital nacional i a la xarxa de ciutats mitjanes sobre les quals també s'articula el país i la resta de pobles i comarques.

I és bo que aquesta Cambra conegui les intencions reals del Govern català sobre el possible transvasament d'aigües de l'Ebre a la Regió I, i quina opinió li mereix, i com pensa reaccionar; sobre la no-gratuitat de l'autopista del Maresme; i com valora el tancament definitiu de la central nuclear de Vandellòs I; i com ha considerat l'actitud popular d'oposició a la seva política de residus; i quina funció han de tenir els aeroports catalans, i quina els ports de Barcelona i Tarragona; i com preveuen corregir el desequilibri territorial i aplicar-hi, en conseqüència, i sobretot, una estructura administrativa de la Generalitat que hi sigui adequada. Saber i conèixer aquests aspectes és saber i conèixer amb precisió quina mena de país, des de la seva responsabilitat de govern, estan construint sobre aquest territori —el nostre—, i saber-ho sense la hilaritat que provoca la simple menció en aquesta Cambra de l'eix transversal, avui tan freturós de credibilitat.

La preocupació per l'ordenació del territori és avui cada cop més generalitzada a mesura que va augmentant la consciència de la limitació, degradació i mal ús que fem de la terra i els seus recursos. Però qualsevol organització de la vida col·lectiva sobre l'espai on es viu i es treballa, qualsevol planificació, respon també a uns interessos concrets, a unes prioritats determinades. I per això les solucions estan en funció d'unes estructures socio-econòmiques concretes.

Avui el creixement econòmic global, sigui de base industrial, comercial, financera o turística, afecta de manera diferent els diversos punts del territori. I uns llocs, unes regions, unes persones es veuen afavorits i privilegiats per aquest creixement, i uns altres, expoliats sovint els seus propis recursos, se'n mantenen al marge. Es produeix, aleshores, el desequilibri territorial. Però, fins i tot en aquests casos, quan s'utilitzen xifres mitjanes, renda per càpita o d'altres, aquestes xifres no ensenyen el veritable rostre del problema; amaguen també uns desequilibris socials interns de distribució desigual dels beneficis

dins de cada àrea, sigui o no privilegiada.

Aquests desequilibris s'han manifestat, així mateix, en les formes que ha adoptat l'explotació del nostre patrimoni natural i cultural, patrimoni massa sovint malmès i, en ocasions, destruït per sempre més, de manera irreversible. En aquest camp els exemples són inacabables: sobreexplotació de riqueses naturals; privatització i especialització turística de l'espai costaner com a herència del franquisme, durant el qual van fer-se grans negocis particulars, però amb diner públic assumint els costos d'infraestructura i els serveis que necessitava un creixement immobiliari de típic Far West, amb veritables nyaps habitacionals i sense les normes reguladores pertinents; concentració d'utilitzacions de l'aigua del riu Ebre en regadius, transvasament i nuclears, però sense un pla de desenvolupament socio-econòmic per a la zona; manca de previsió dels efectes de l'explotació econòmica; contaminació de les aigües continentals; degradació originada per les obres públiques i activitats extractives; increment del risc industrial, químic, nuclear; abandó de les activitats no rendibles a curt termini; empobriment i despoblament del camp i de l'alta muntanya; degradació de les pastures per abandonament; destrucció de l'espai agrari per una industrialització salvatge o pel neguit de la segona residència, i un llarg etcètera.

Atrinxerats en la defensa política i cultural del país, hem deixat la defensa del país físic a segon terme, oblidant, així, el lligam indestruïble entre el paisatge i les persones, la cultura i la natura; deixant de banda que la llengua té un lligam íntim, directe, amb l'entorn físic on l'idioma ha nascut, s'ha forjat i s'ha mantingut —la llengua parla d'allò que l'envolta, i les nostres paraules no sobreviuran si deixen d'existir les coses que dissenyen, un paisatge rural o urbà, unes formes de vida, uns animals, una vegetació.

La natura, doncs, l'entorn, el paisatge, són part fonamental de la nostra consciència col·lectiva i individual i del nostre patrimoni cultural. I, això no obstant, el poder públic ho acostuma a veure com un impediment per a projectes que se suposa que han de generar riquesa i observa amb recel els qui en pretenen la conservació. Això deu explicar segurament la dispersió legislativa i administrativa en matèria del medi. Una nova ètica ecològica ha de comportar el qüestionament de l'actual model de creixement econòmic, el model de desenvolupament industrial tradicional, amb una indústria pesant altament contaminant o una agricultura molt industrialitzada. Persistir en el manteniment d'aquest model agressiu és una manca de visió de futur, és no voler imaginar i preparar un demà diferent. Els països més avançats són aquells que avui protegeixen el seu entorn i el seu territori, que vol dir els seus ciutadans. Per a nosaltres són els qui ens compren el ciment o la cel·lulosa, i som nosaltres qui en patim els efectes ambientals negatius. Les actuacions desequilibradores tenen sovint un origen internacional i responen a una lògica situada fora del nostre territori.

La no-obertura a Vandellòs I, per exemple, no ha estat conseqüència d'un acord sobirà d'aquest Parlament, sinó la decisió última del Ministre d'Indústria de l'Estat espanyol, motivada per raons d'ordre econòmic i no pas d'altra índole, al marge, doncs, de la nostra voluntat i de la creixent opinió ciutadana, que compartim i defensem, de posar fi a l'enorme concentració nuclear en el nostre país. Una vegada més s'ha demostrat que no tenim possibilitats legals de decidir i d'incidir lliurement so-

bre els nostres propis problemes i, concretament, sobre l'organització i les prioritats de l'espai on vivim. No podem fer cosat, per més temps, a un model de desenvolupament que té com a pilars la destrucció de l'entorn i l'impuls desenfrenat del gigantisme constructiu perquè en molt poc temps no estarem en condicions de competir amb una industrialització menys agressiva per a l'entorn i amb molt més potencial econòmic. Es fan i es preparen inversions amb tecnologia dura —incineradora, depuradores— però no pas amb plans de prevenció que siguin el resultat d'un disseny global, ben pensat, que estalvi pedaços i sargits insuficients, inservibles i poc duradors.

Responent a aquesta lògica, nosaltres presentarem al seu moment un text alternatiu per a la gestió, la reducció i la recuperació de residus, els detalls i la filosofia del qual pretenen centrar la qüestió des dels orígens i que seran comentats ja en el seu moment. És, doncs, un altre model, una altra política, perquè volem també un altre país diferent i millor del que tenim ara: un país habitable —i tant de bo que l'agència anunciada finalment per l'Honorable Conseller ajudi en la vigilància, l'estudi i el control de l'entorn. I en aquesta altra concepció del territori i els seus béns els ciutadans no poden ser objecte de discriminació per raó de l'indret on habiten. No es tracta, per tant, de qüestionar el paper dirigent de Barcelona o de deixar de reconèixer la seva funció com a element poderós de consciència col·lectiva que ha permès de resistir moltes maltempades; no es tracta de caure en el parany intencionat de la ruralia convergent o de la civilitat socialista: es tracta de fer participar tots els ciutadans, tots els pobles, totes les comarques, totes les ciutats en un projecte únic, engrescador, nacional, de construcció d'un país, i de fer-ho sobre bases noves no discriminatòries per a ningú.

Un president d'un consell comarcal, militant en un partit de la majoria —ja sóc conscient que aquesta darrera dada dona poques pistes—, em comentava fa just una setmana: «Mentre es viatja cap a la Xina o el Japó o veiem volar els milions a desenes de milers i sentim parlar de la pota sud, del metro a Montjuïc o de la vila olímpica, en tota la comarca tenim una sola farmàcia, ja fa anys que han tancat tots els cines i jo ja no sé a qui vendre els meus fruits. Ni som tan pocs, ni som tan lluny ni ens mereixem tan poc.»

L'expressió sincera d'aquell bon president era el reflex d'un estat d'ànim generalitzat en àmplies zones del país, zones on es viu amb impotència, ràbia i desconcert una situació extrema, lluny de les institucions, amb sensació d'estar oblidats per l'Administració. Les senyeres amb el llaç negre que pengen de molts balcons del sud de Catalunya són l'exponent que una part del país està de dol, perquè sense possibilitats de vida digna, la mort del seu territori és qüestió de temps. Que el President de la Generalitat no viatgi a certes parts del territori o que hi sigui rebut amb clara hostilitat és tan preocupant com significatiu. D'aquesta manera, el problema dels pagesos de l'avellana no és ja una qüestió que afecti el Departament d'Agricultura, només: afecta també Treball, i Sanitat, i Benestar Social, i Política Territorial, i Cultura, i Ensenyament, afecta tot el Govern de la Generalitat. És un problema nacional, perquè cal veure com la nació catalana s'interessa pels problemes dels seus ciutadans i procura trobar-hi solucions. Si no és així, si no es fa així, el polvorí latent entre el Garraf i el riu Sénia pot esclatar i donar origen a un no gens convenient sentiment antibarceloní, que ja ha

començat a manifestar-se: l'oblit, la llunyania i la ignorància hi ajuden.

És per això que no es pot anar a situar un abocador a una comarca on abans no s'hi ha situat indústria, ni centres sanitaris, ni jutjats, ni, fins fa quatre dies, institut d'ensenyament mitjà. Del desconeixement del «fora Barcelona» —entès allà no com a desconeixement, sinó com a menyspreu— és il·lustrativa l'anècdota següent: en els moments de màxima tensió per la qüestió dels abocadors un altíssim càrrec del seu Departament, senyor Conseller, parlava tot convençut de la necessitat d'instal·lar un abocador no pas a *Forès*, població de la Conca de Barberà, sinó a *Furest*, nom d'una coneguda botiga de roba barcelonina. La fonètica de vegades deixa al descobert plantejaments geogràfics i polítics.

Impulsar aquesta nova Catalunya on tot el territori s'hi senti implicat no pot fer-se mantenint el que Rovira i Virgili, President d'aquest Parlament a l'exili, anomenava la «carronya de les províncies». La dissolució d'aquesta estructura és tan imprescindible com l'adequació de l'Administració de la Generalitat al servei d'un model territorial viu, descentralitzat i policèntric. Barcelona és i ha de continuar essent el cap del país, el seu motor, però la resta del cos també ha de viure amb dignitat, amb dret a uns equipaments i serveis mínims irrenunciables. Catalunya no pot tancar-se a tenir una sola àrea de desenvolupament i creixement. «A Catalunya no hi ha comarques a tancar», ens deia ahir el Conseller Molins; algunes, però, potser ja estan tancades amb pany i clau, balda i forrellat o, a tot estirar, amb la porta ben ajustada i a punt de batre.

Ja deia Sèneca que «no hi ha vent favorable per a qui no sap on va», i el vent no pot ser favorable per a aquest país si els seus governants no saben, des del punt de vista territorial, on van i la resta on ens duen. A hores d'ara no disposem encara del Pla Territorial General, que és el que ha d'establir el marc concret, la idea global de desenvolupament del país, els fonaments de la construcció i l'alçada de l'edifici, i, sense aquest, el Govern ha començat a fer envans i alguna paret mestra; ha parat bastides sense tenir en compte si allò que aixecava podria estar en contradicció amb el projecte global del país o bé hipotecar-ne seriosament el seu futur.

Ara el Conseller ens assegura que els treballs ja estan pràcticament ultimats i que abans no acabi l'any ja tindrem Pla Territorial: benvingut sigui, i confiem que no sigui massa tard. (*Remor de veus.*) I al costat del retard hi ha hagut una lentitud exasperant en el desplegament de mesures sectorials i zonals; hi ha hagut absència de plans de desenvolupament de parcs naturals, i quan s'han produït, com Aiguestortes, ha estat a la inversa, en sentit restrictiu; hi ha hagut paralització del Pla d'Espais d'Interès Natural, hi ha hagut immobilitat en el desplegament de la Llei Forestal i, mentrestant, la natura —és a dir, el país— se'n ressent: tals de boscos, empobriment de les masses forestals, urbanització desenfrenada i, en una Catalunya eixuta i sense aigua, camps de golf a dojo.

Hi ha en el terreny de l'urbanisme una certa irracionalitat que comença, d'entrada, de base, amb la mateixa composició de les comissions provincials. Cap de les quatre comissions provincials d'urbanisme no té la mateixa composició ni numèrica ni d'origen; hi ha tècnics de la Generalitat que en són membres en un lloc i en un altre no. Però en tots els casos el que sí que hi ha —no se sap ben bé per què— és un representant del

Ministeri de Defensa. No cal dir que aquesta composició càdrica bé hauria de ser corregida. No s'ha desenvolupat la Llei de Mesures d'Adequació de l'Ordenament Urbanístic, que impedeix l'exercici de l'autonomia municipal en determinats plans, i ja fa anys que l'espera dura. El sòl no urbanitzable, no s'hi pot fer res, però en casos particulars això és possible, i la Llei ho preveu com a excepció i no com a norma; ara es donen moltes llicències per a activitats industrials mentre resulta que terrenys preparats per a indústries estan buits i en altres ocasions ocupen terrenys agrícoles d'excel·lent qualitat. I en l'àmbit de l'habitatge tothom sap que hi ha milers de qualificacions de protecció oficial del que no són més que apartaments camuflats, fraudulents, doblement fraudulents, ja que no són primera residència, com es declara, i sí que són habitatges turístics, circumstància que no es declara.

Són, en conjunt, irregularitats que, amb un gruix tan espectacular, no haurien de tenir cabuda en un país modern ni ser tolerades per una administració eficaç, com no poden ser-ho la manca de col·laboració amb els patronats municipals de l'habitatge per fer possible un habitatge públic barat ni el fet que l'Institut Català del Sòl compri terreny rústic que, amb la requalificació posterior, esdevé urbanitzable, gràcies a l'aprofitament mitjà en diners o en terrenys del 10%.

Ja fa al nostre país vint anys que tenim autopistes, i de peatge, i no pas gràcies a l'interès de l'Estat, sinó a la iniciativa privada. I encara no fa dos anys que el Ministre espanyol del sector afirmava que els espanyols no volien pagar peatge i que els usuaris d'aquesta via eren una minoria. Més enllà de tornar a qüestionar, des de la brillantor intel·lectual de l'anàlisi ministerial, la nostra dubtosa espanyolitat, si més no en el terreny de la circulació rodada, l'afirmació del Ministre era una bajanada: paguem les autopistes perquè necessitem moure'ns i estar comunicats, però tampoc no ens agrada pagar, i l'autopista té a Catalunya un ús generalitzat, un ús popular, fins i tot. Per això ens demanem els motius pels quals els accessos per via ràpida a la capital espanyola són *tots* de caràcter gratuït i en canvi els accessos a Barcelona, els antics i els que ara es preparen, com a l'àrea del Maresme, hem de pagar-nos-els de la nostra butxaca.

Coincidint amb l'eix mediterrani, el TGV hauria d'adoptar aquest traçat inicial a la península, però l'Estat espanyol ja ha acordat de donar prioritat a la línia entre dos ports comercials mediterranis tan destacats com Madrid i Sevilla. Novament, no podem, doncs, decidir i incidir sobre el nostre futur ni podem fer-ho sobre els dos grans ports marítims del país, Barcelona i Tarragona: el port de Tarragona depèn directament de l'Estat; el port de Barcelona és autònom, però a la pràctica continua depenent de l'Administració central per a les noves inversions, cosa que deixa la seva autonomia en paper mullat.

Pel que fa al transport aeri, l'aeroport de Barcelona és de segona categoria, i tot fa pensar que el nou projecte d'ampliació ja pot resultar insuficient per al mateix 92. Tot plegat, amb el cinisme de saber que amb l'increment de tarifes del pont aeri Madrid-Barcelona els guanys van anar destinats i van destinats no pas a millorar la infraestructura d'origen, sinó, com sempre, a subvencionar altres sectors deficitaris de l'Estat. I tot i que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ens dóna competències en matèria d'aeroports, el Tribunal Constitucional ha declarat que els aeroports catalans són d'interès general i, doncs, sotmesos a la jurisdicció central.

Pel que fa als trenta-cinc ports que sí que depenen de la Generalitat, no pot dir-se que el Govern català tingui un model d'ús de la costa catalana. Sense voler defugir el conflicte competencial que comporta la responsabilitat de l'Estat en matèria de costes, la Generalitat no ha estat capaç de sostreure's a la pruija dels ports esportius, conseqüència de la filosofia del benestar immediat i fictici, que ja no sols t'obliga a tenir cotxe i torreta, sinó que ara també barca i, doncs, amarradors.

I se'ns parla —i és ja una tradició en aquest Parlament— de l'eix transversal. Aquesta és una promesa regular i gairebé secular: el President en parla en cada sessió d'investidura —a la darrera, per exemple—, i és una vergona que en un país modern es trigui tant, es trigui el que es triga per anar de Lleida a Girona, i encara per autopista i pagant. Hi ha un traçat, que és el que està potenciant la Societat Catalana d'Ordenació del Territori, que és el que sembla més lògic fins i tot mirant el mapa, i que és aquell justament que la Generalitat no admet com el més adequat, tot i que justament un estudi del senyor Solans el 1977 aconsellava, precisament, el traçat a què en aquests moments la Generalitat no fa costat.

Vostè, senyor Conseller, va esmentar ahir la idea de «Catalunya-ciutat» i va fer una referència al noucentisme. Justament serà amb uns versos de Guerau de Liost que acabarem aquesta intervenció. Diuen així: «I es perd la vista al lluny i la buidor retruny d'un perllongat udol». El títol del poema, d'un poeta noucentista, és: «Decepció», i decepció és el que va provocar ahir el seu discurs i decepció és el que la política que vostè i el seu Govern representen ja comencen a provocar en moltes comarques d'aquest territori desordenat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Correspon ara intervenir al Grup Mixt; té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Marià Pere. (*Pausa.*) Dividirà el seu temps amb el senyor Sabanza? (*Pausa.*) Moltes gràcies. Vol que l'avisi quan sigui transcorregut matemàticament la meitat del temps?

El Sr. PERE: Un minut abans, potser.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PERE: Bé, senyores i senyors diputats, senyor President, senyor Conseller, la veritat és que jo em pensava que aniríem a parlar del Pla Territorial i parlaríem d'ordenació territorial. Al llarg de la seva audaç intervenció va aconseguir descol·locar-me, descol·locar la meua mentalitat constructiva i dialèctica. (*Remor de veus.*) Per un costat, paraules obligades d'«equilibri», «país», «nacionalisme», «Catalunya-ciutat», «país modern», «impacte», però navegant en cercle, navegant en cercle, sense expressar cap on volen anar vostès, parlant de reequilibrament sense previsió dels esdeveniments, sinó anant per darrere dels esdeveniments; per l'altre costat, vaig assistir a un interessant llistat d'obres, com si en aquest país no passés res: vaig tenir la sensació d'estar escoltant el responsable de col·locar els cartells que es posen per totes les obres de Catalunya, d'una manera propagandística-electoral, d'obra feta o d'obra que s'està fent..., o bé vaig tenir també la sensació d'estar escoltant un conseller que, superat per les circumstàncies, o bé està controlat o bé prepara la seva dimissió.

Ens va parlar del 1900, del 1973, com si aquí no passés res, com si els canvis entre el 85 i el 90 no existissin, com si no ens toqués parlar de la Catalunya de finals de segle, com si en

aquest país en aquests moments no hi hagués una crisi. Hi ha una crisi, senyores i senyors parlamentaris, senyor Conseller, hi ha una crisi en aquest país, estem vivint una crisi: cal dir quina és la característica de la crisi, i vostè no en va parlar. Hi ha una crisi de creixement? És una crisi entre l'estructura productiva i el model territorial? És una crisi del model territorial? És una crisi del model de creixement i el model territorial? És, la caracterització actual del model territorial, l'adequada? O bé és una crisi de capacitat d'execució, de previsió, d'anar per endavant dels esdeveniments? El que és cert és que vostè no en va parlar, i en aquests moments hi ha una crisi molt important a Catalunya.

Miri: alguns elements —alguns parlamentaris anteriors n'han parlat... Ara, l'exemple del Busch a Tarragona és típic de «república bananera», en aquest país, i això és exemple de crisi; l'aigua salada que es beurà aquest estiu a la Costa Brava i una part de Tarragona és exemple de crisi; l'aigua de Barcelona; la guerra entre la Generalitat i els ajuntaments —guerra oberta— és exemple de crisi; la guerra en el si de l'àrea metropolitana entre la Generalitat i els ajuntaments és expressió de crisi; el problema del transvasament; el problema dels residus; la situació del Mediterrani; la implantació industrial desordenada i conflictiva; la situació de l'habitatge; els guetos que encara s'estan construint a Catalunya... És a dir, la falta de participació. Aquests no són més que exemples —no m'hi allargo, perquè no tinc gaire temps— que són la punta de l'iceberg de la crisi, i aquí no se n'ha parlat: s'ha utilitzat un llenguatge ambigu, igual que es va utilitzar quan l'OTAN, igual que es va utilitzar quan el tema de Vandellòs, però, senyor Conseller, ara, en aquests moments, els llenguatges ambigus no van enlloc, porten aquest país a la ruïna.

Jo esperava que parléssim de model de creixement, de model territorial, i, si parlem de model de creixement i de model territorial, lògic és que parlem dels factors de creixement. I vostè no els va ni caracteritzar, perquè, si d'alguna forma hem de parlar del Pla Territorial, hem de parlar dels factors de creixement. Estem d'acord, en aquests factors de creixement? Tenen contradiccions, aquests factors de creixement? Cal introduir algun element corrector? Els hem de canalitzar? Hi estem d'acord, en aquests? No se n'ha parlat. No volem parlar del 73 o del 1900, ni del noucentisme: volem parlar d'ara, del 85 al 90, els canvis que s'hi han produït, i volem, fonamentalment, parlar de la Catalunya de finals de segle.

Factors de creixement. Podem acceptar que els factors de creixement són la penetració de capitals, el blanquejament de diner negre a la indústria de la construcció, per exemple? Aquest és un factor de creixement? Produeix contradiccions territorials? Discutim-ho.

És el turisme, com a factor de creixement? Quins problemes planteja? S'han de fer adaptacions?

És el factor puntual dels Jocs Olímpics —que ni se n'ha parlat, d'un factor tan important com aquest, després del 93 que passarà—, és el paper de Catalunya a Europa? És el canvi de l'estructura industrial que s'està produint a Catalunya? És la terciarització..., la indústria contaminant que no vol anar a fora i que s'està implantant aquí, a Catalunya, per part de les multinacionals, gràcies al baix preu de la mà d'obra?

Hi ha procés d'industrialització en aquests moments a Catalunya? Nosaltres creiem que no hi ha un procés d'industrialitza-

ció: només hi ha la pèrdua d'una cultura industrial històrica a Catalunya; no tenim industrialització pròpia. I crec que és un factor negatiu: Catalunya està essent més mercat per a intervenció de multinacionals que no pas productor.

Tenim..., aquí a la cantonada tenim la fusió de les elèctriques: produirà desordres a nivell del Pla Territorial possible? Ni se n'ha parlat.

És a dir, no es parla de res d'això, ni de quines conseqüències tenen aquests factors de creixement —si són aquests, si vostès hi estan d'acord, si cal corregir-los—, quines conseqüències tenen en el terreny institucional, en el terreny territorial, sectorial, social... No en parlem. De quin Pla Territorial parlarem, llavors? Del llistat d'obres?

Jo penso que això és tremendament negatiu. Nosaltres, que no compartim que aquests factors hagin de ser els factors de creixement —més aviat creiem que hauria de ser una industrialització pròpia—, malgrat tot, malgrat tot, pensem que aquests factors de creixement estan produint una desestructuració de l'economia, una desvertebració sectorial, una desvertebració social i una destrucció de la natura, que són elements que s'han de tenir en compte a l'hora d'un pla territorial, si volem intervenir correctament; d'altra forma, s'està implantant a Catalunya un model de creixement negatiu, a la llarga disgregador: anem per darrere dels esdeveniments, sense previsió.

Ens falta previsió. I això és un element fonamental: la cultura que tenen vostès, els dirigents de Convergència, que és una cultura clientelar, una cultura de talonari, una cultura sectària, una cultura individualista i egoista, de manca de visió nacional, de manca d'una visió de cohesió nacional, porta que, en aquests moments, hi hagi un maltractament del territori i un maltractament dels ajuntaments. L'altre dia em vaig trobar un vellet al metro que em va comentar..., diu: «Aquests senyors de Convergència estan utilitzant Catalunya com si fos una palangana dels japonesos i els alemanys» (*remor de veus*). No està tan lluny, aquesta reflexió popular, de dir que estem anant per darrere dels esdeveniments. I hi estem anant dia a dia, sense perspectiva, i així no es pot conduir un país, no es pot conduir un país. Aquest tipus de cultura, o la modifiquen vostès o aquí entrem en un model disgregador.

Perquè, mirin, no s'escudin dient que aquesta cultura és una actitud d'economia oberta, no s'hi escudin: anar al dia a dia no és un problema d'economia oberta, perquè avui dia el que s'ha posat en qüestió és l'economia burocratitzada i centralitzada, però el que no s'ha posat en qüestió és la planificació estimulante, la planificació indicativa, la correctora, la canalitzadora, la de previsió... Això, no s'ha posat en qüestió, i nosaltres hem de fer una actitud d'aquest tipus, globalitzada, globalitzada.

És a dir, senyor Conseller, a través d'aquesta actitud, vostès estan conduint a una Catalunya que recorda més el Far West que no pas una Catalunya moderna com a motor de creixement a Europa, i, això, o ho tenim en compte amb el que està succeint o realment estem disgregant aquest país. Nosaltres, que no estem d'acord ni amb aquest model ni amb aquesta actitud, que no aniríem per aquí, malgrat tot acceptaríem una discussió de planificació indicativa, de planificació estimulante, canalitzadora...

És a dir, amb tota claredat, senyor Conseller, vostès haurien d'acceptar que hi ha crisi a Catalunya: acceptin d'una vegada que s'ha fet petita la LOT, que cal reformar-la, la LOT, que no

funciona per a l'àrea metropolitana, que no funciona per a algunes comarques, que cal modificar-la, que aquests factors de creixement impliquen la modificació de la LOT, si no volem ser enganxats en el camí; acceptin que s'ha de fer una reforma de la Llei de Regulació de Règim Local, que és necessari augmentar els recursos municipals, l'autonomia i el poder local, que no es pot estar treballant en contra dels municipis de Catalunya; acceptin que no tenim pla de transports, que és deficient la situació; acceptin que, per aquest camí que vostès plantegen, no resoldrem el problema de l'aigua, que és un problema de recursos limitats i de model de creixement —no és un problema d'anar connectant mànegues i a veure quanta aigua podem xucar més, i anar acabant amb l'aigua d'aquest país; acceptin que necessitem una llei del sòl moderna i no refondre textos de les antigues —perquè en aquests moments s'estan plantejant problemes nous que no resolen les antigues lleis, encara que les refonguem; acceptin que necessitem una llei marc de desenvolupament de l'Estatut en defensa del medi ambient, i no una llei per justificar el pla de residus —que tothom ha contestat— ni una agència, ni una agència, com ens va parlar el senyor Conseller, que sembla —a mi m'ho va recordar tan prompte ho va dir— l'inspector Gadget aquest de la televisió, que sempre arriba tard i es fot de castanyes constantment —una agència avui no ho resol: necessitem una llei marc—; acceptin que necessitem un pla de reequilibrament social; acceptin que necessitem un pla de mesures correctores sectorials, en funció d'aquests factors de creixement; acceptin que avui hauríem d'estar discutint el pla territorial, amb les seves corresponents mesures econòmiques.

Senyor Conseller, amb tota cortesia parlamentària, no estem disposats a anar al darrere dels esdeveniments: aquí no anem enlloc. Vostès estan trencant tota esperança al país —no és un problema personal, és un problema col·lectiu de tot el Consell Executiu. Jo crec, li ho demano, per favor —si cal, de genolls—: dimiteixi democràticament i planteja's objectius i coherències de futur i obri un debat nacional sobre el Pla Territorial. Aquest és el camí més just que recuperarà l'esperança del país.

Gràcies, senyor Conseller; gràcies, senyores i senyors parlamentaris; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pere. Per continuar el torn del Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, en nom d'Esquerra Catalana responc a la intervenció que ahir va fer el titular del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. D'entrada, però, ha de quedar ben clar que aquesta resposta, com a punt de vista del nostre partit sobre aquest particular, va adreçada al Govern en la seva globalitat i no pas al Conseller en particular, perquè el disseny i l'execució de tota política territorial ha de correspondre a una acció de conjunt i no a diferents actuacions individualitzades.

Ara bé, respecte al debat d'ahir, em permetran que, en primer lloc, els digui que l'element més positiu és, justament, el fet que el debat se celebri —és a dir, des del nostre punt de vista, no només és satisfactori que es facin debats de política general sobre els temes més diversos, sinó que, ateses les circumstàncies del moment, aquest tipus de debats són absolutament necessaris. I, si això és el positiu, els he de dir que el més negatiu del debat d'ahir, al nostre entendre, és que no es va

dissenyar en puritat cap programa de política territorial. De fet, el senyor Molins va explicar, fins i tot detalladament, tot un conjunt de realitzacions portades a terme durant aquests últims deu anys d'autogovern, realitzacions que, en el fons i en la forma, responen més a un inventari d'execucions d'obres públiques que no pas a l'exposició, anàlisi i previsió del que conceptualment i formalment tothom entén per una política territorial. Perquè la política territorial no s'ha de confondre amb les polítiques sectorials ni amb les diferents actuacions del Govern que tenen com a referències determinants punts geogràfics del territori: les escoles que es puguin fer aquí o allà, o els hospitals, o determinats trams de carreteres, o els polisportius, o, en fi, les accions de tipus industrial, agrícola o de serveis, no suposen res respecte al disseny d'una política territorial en el sentit convencional del terme, que en el món especialitzat van lligats als mots francesos o anglesos d'*aménagement du territoire* o *regional planning*.

En conseqüència, la nostra resposta al Govern, davant la inexistència per part de vostès d'un projecte definit de política territorial, és la d'exposar-los el nostre programa, que esdevé un programa nou, ja que, en no tenir-ne vostès cap, no podem pas parlar de programa alternatiu. Així, des d'aquest punt de vista, el que fonamentalment s'ha de remarcar és que l'objectiu del corresponent programa de política territorial no n'és pas d'altre que aconseguir el reequilibrament harmònic del territori.

Ahir la paraula *reequilibrament* va sortir moltes vegades, però els resultats del que això suposa no els vam sentir per enlloc. No es tracta pas —ni de bon tros— de remuntar-se a començaments de segle; pel que fa als últims deu anys, i amb la crisi del petroli pel mig, el que és absolutament objectiu i irrefutable és que, si bé els índexs globals de producció són més elevats, en canvi les diferències intercomarcals de renda, riquesa i activitat han augmentat significativament.

Miri, a finals dels anys setanta hi havia a Catalunya tretze comarques amb un nivell de renda per càpita superior a la mitjana nacional. Avui, deu anys després, les comarques que estan per damunt de la mitjana nacional, pel que fa a la renda per càpita, sumen només nou; la concentració, doncs, ha augmentat. Però no tan sols ha augmentat la concentració, sinó que també han crescut, i significativament, les disparitats respecte a la mitjana. Tècnicament, la desviació estàndard en aquest punt ha augmentat un 22%, o el que és el mateix: primer, hi ha, en termes relatius, menys comarques riques i més comarques pobres, i segon, les diferències quantitatives entre les comarques riques i les comarques pobres, que es poden equiparar, respectivament, a comarques de pes urbà i a comarques de pes rural, també han crescut. En resum, les comarques riques, que són menys, són més riques, i les comarques pobres, que són més, són més pobres. Això, en termes de renda per càpita, però també en termes de densitat de població, i també, en fi, en ritmes d'activitat productiva.

Davant d'aquest fet, un fet greu, què vol dir, des del punt de vista d'una política territorial consistent, que el Departament de Sanitat hagi fet uns quants centres aquí o uns quants centres allà, o que el Departament de Cultura hagi fomentat una mica el folklore aquí o una mica més el folklore allà? Doncs, això vol dir, ni més ni menys, que la distribució de les inversions en béns i serveis públics, com és normal que faci un govern, s'ha ubicat en indrets geogràfics del territori com a polítiques espe-

cífiques d'aquests departaments, però no com a respostes d'un programa integrat de política territorial. Perquè en el fons, si aquestes inversions geogràfiques s'analitzen en detall, i sense ànim d'escandalitzar a ningú, s'arribarà a la conclusió que les respectives localitzacions obeeixen no a criteris de reequilibrament, sinó més aviat a finalitats partidistes.

El disseny, doncs, d'una política territorial passa, en primer lloc, per definir el seu objectiu. Vostès ho diuen, però fan una altra cosa. Per a Esquerra Catalana, aquest objectiu —ja ho hem dit— és el reequilibrament del territori; per a vostès, la repartidora electoral. Però en la definició del programa de política territorial, el segon que convé tenir en compte són els recursos, a partir d'un sostre competencial prèviament establert. Doncs bé, aquí apareix un altre gran i greu problema pel que fa a les actuacions del Govern: normalment, vostès es refereixen sistemàticament a les disparitats interterritorials, però quan es passa de les paraules a la pràctica resulta que els corresponents mitjans financers els aboquen a realitzacions que, en lloc de disminuir, augmenten les diferències entre la Catalunya rica i la Catalunya pobre. I, això, ho fan des del punt de vista dels recursos i des del punt de vista del marc legal institucional d'aplicació. Respecte a aquest punt, només cal recordar-los que totes les iniciatives político-jurídiques d'ordenació del territori que s'han presentat al llarg d'aquesta legislatura —des de la potenciació dels consells comarcals fins a l'establiment de Catalunya província única— estan, totes elles, ajornades i dormint el son que imposa la majoria.

I, respecte al primer punt —és a dir, pel que fa als recursos—, ja els vam assenyalar, durant el debat de Pressupostos, que, d'un total de 659.000 milions, llevat les transferències de capital a les corporacions locals, als organismes autònoms administratius, comercials, industrials o financers, queden, per a finalitats genèriques territorials no comarcalitzades, 128.000 milions, i 81.000 milions per a inversions territorials comarcalitzades, és a dir, un total de 209.000 milions, la qual cosa suposa un 19% del pressupost; però el remarcable és que només un 7,5 d'aquest 19% va a les àrees amb un nivell d'activitat inferior a la mitjana nacional, àrees que suposen, al contrari, el 84% del territori de Catalunya.

Així, si per un costat es comparen les dotacions en inversions reals i per l'altre costat els respectius nivells de renda, resulta que es produeixen efectes de concentració més que proporcional a les comarques del Barcelonès, el Gironès i el Bages; efectes de concentració menys que proporcional a les comarques del Segrià, Baix Ebre, Baix Llobregat, Vallès Occidental i Vallès Oriental; efectes d'equiparació a les comarques de l'Alt i el Baix Empordà, Alt i Baix Penedès, Baix Camp, Osona, Anoia, Vall d'Aran, Garrotxa, Tarragonès i Pla d'Urgell, i, en definitiva, efectes d'empobriment relatiu pel que fa a la política d'inversions reals per part del Govern a les comarques del Berguedà, Alt Urgell, Maresme, Selva, Garraf, Pallars Jussà, Montsià, Solsonès, Urgell, Cerdanya, Ripollès, Ribera d'Ebre, Conca de Barberà, Terra Alta —on esperem que avui la visita del President no provoqui, doncs, un nou apallissament de pagesos—, Pla de l'Estany, Segarra, Pallars Sobirà, la Noguera, el Priorat, les Garrigues, l'Alt Camp i l'Alta Ribagorça.

Queda clar, doncs, que no es compleix aquella regla d'or a què vostè ahir alludia, és a dir, que és convenient que la inversió pública es «prioritzi» segons la inversa de les respectives

rendes per càpita. I, si a partir d'aquí es vol, com també ahir vostè demanava, que hi hagi de tot i pertot arreu, llavors s'arriba fàcilment a la conclusió que, a part voluntarismes, el que es practica és la política de la perdigonada al mapa.

En conclusió, per tant, en no existir un programa de política territorial, no hi ha projeccions d'efectes de redistribució ni adequació dels recursos a les necessitats més peremptòries des del punt de vista de la compensació; les redistribucions que així es puguin produir són fruit de l'atzar, i si des d'aquesta lamentable realitat seguim amb la lògica que comporta el disseny de tota política territorial consistent, fixats els objectius programàtics, i els recursos aplicables, com hem anat dient fins ara, resulta que el que a continuació convé determinar són les formes d'actuació, i aquí, la conclusió a què s'arriba és absolutament decebedora. Perquè, pel que fa a les modalitats d'acció territorial o a les accions de política específica, és ben conegut que cada vegada que es produeix una acció concreta sobre un punt concret, en aquell lloc es produeixen efectes de polarització que, si són encertats, provoquen seqüencialment uns efectes secundaris de difusió als territoris circumdants, però, davant d'això, l'objectiu del reequilibrament obliga que, davant de cada acció polaritzada, es programin necessàriament accions compensatòries en els altres punts del territori no afectats ni pels efectes de polarització ni pels efectes de difusió.

I, així, no resulta sorprenent allò que, sorprenentment, ens va dir. Per exemple, quins són els efectes compensatoris addicionals pel que fa al Pla Hidrològic; o quina és la intercompensació davant el Pla de Residus; o quines seran, si arriben a concretar-se, les implicacions locatives del parc de la Busch, o, en fi, què es preveu, des del punt de vista de l'avantatge comparatiu consegüent, en tot allò que suposa per a la zona de Barcelona, l'impacte de polarització de l'impacte dels Jocs Olímpics? Si existís un programa de política territorial correcte, tot això estaria previst analíticament i compensat amb els corresponents estudis de base econòmica, que, com és prou conegut, inclouen l'adequació que suposa una xarxa suficient de transports i comunicacions, un projecte globalitzat de subministrament de fonts energètiques i de gasificació, i totes aquelles accions conjuntes de cara a augmentar la qualitat de vida i la confortabilitat social.

I, així, el programa de carreteres segueix el seu ordre, però la gran obra de cohesió comunicacional, que és l'eix transversal, si bé se'n parla des del debat d'investidura de 1980, encara no s'ha començat. O: com es pot bastir un programa energètic suficient si, quan en aquesta Cambra es va presentar una proposició de llei sobre electrificació rural, el Govern la va rebutjar. O també: què podem dir pel que fa a l'extensió a tot el territori de la xarxa de gasificació, quan s'han perdut oportunitats immillorables, i, en aquests moments, tal com giren els drets de propietat de la corresponent empresa, quan es vulgui fer l'obra ja no es podrà decidir res des de Catalunya, sinó que s'haurà de demanar permís a la companyia estatal Repsol.

El nostre, en canvi, com es pot veure, és un programa basat en un projecte global, i no compartimentat. Les línies del programa que els estem exposant es fonamenten en el disseny d'uns objectius i una anàlisi detallada de la realitat, i, a partir d'aquí, anar establint les accions que incideixin en el redreçament d'aquesta realitat per anar-la adequant i orientant cap als objectius establerts al projecte global.

Vostès fan tot al contrari; ens poden dir que és la seva opció, però ja veiem quin és el resultat: camps qui pugui. Després de deu anys, encara no han estat capaços de presentar-nos el Pla Territorial de Catalunya, i així ens trobem que cada conselleria fa la seva política independentment de les altres, sense ni tan sols atènyer-se a les lleis aprovades per aquest Parlament en referència a l'organització territorial.

Els voldria recordar que la Disposició Addicional Tercera de la Llei de Règim Provisional de les Diputacions, aprovada l'any 87, estableix que Catalunya s'organitzarà en un mínim de cinc vegueries o regions, i que, per no adequar-se a aquest model, Governació continua amb la divisió provincial, Sanitat s'estructura en deu àrees de gestió sanitària, Ensenyament vol que la quarta universitat sigui també a la Regió I, i, per a la gestió dels residus industrials, vostès divideixen el territori de Catalunya en tres grans àrees.

Ahir, senyor Molins, vostè ens va oferir, al final de la seva intervenció, el que en deia idees fonamentals de la seva exposició, així com les accions immediates del Govern per incidir en l'equilibri territorial. Les idees fonamentals tornaven a ser el desig voluntariós del tot i pertot arreu, i les accions immediates, altre cop, la llista de les accions puntuals. Del programa, res de res. Els únics eixos esmentats han estat els de carreteres, que, per cert, continuen essent una incògnita: es diu que enguany s'inicia el tram Vic-Girona, i encara no es coneix el traçat definitiu; el mateix que passa al tram Maials-Lleida, de l'eix de l'Ebre.

En el tema de l'aigua ens diu que faran una inversió anual de 10.000 milions en recursos provinents del cànon d'infraestructures hidràuliques, i enguany en els Pressupostos de la Generalitat no hi ha cap previsió d'ingrés per aquest concepte.

Què pot dir-nos dels regadius? Ens pot concretar la immediatesa anunciada en la construcció o posada en marxa dels canals Aldea-Camarles o Xerta - riu de la Sénia, o amb quina aigua pretén abastar els regadius del baix Ter, si no és mantenint les previsions del Pla Hidrològic de les Conques Internes, que també preveu el transvasament d'aigües de l'Ebre a Barcelona, i del qual tampoc ens va parlar?

Del medi ambient i, en concret, del Pla de residus, ens proposa començar de zero en la implementació d'un projecte per a la gestió dels residus industrials, oferint participació i diàleg al Parlament i municipis afectats, i, en canvi, no retiren el Pla que ja tenen aprovat. Caldrà veure, en la discussió parlamentària, fins on arriba la predisposició a escoltar i assumir projectes alternatius de l'oposició, perquè Déu n'hi do de l'enrenou que han creat amb aquest Pla que ens volen imposar a la força.

Què dir-ne, d'un pla d'espais naturals que no s'acaba mai, que encara manca la constitució del Consell de Protecció de la Natura, per aprovar-lo, i que mentrestant permet, entre altres coses, la proliferació de les extraccions a cel obert en paratges d'interès o protecció natural com ara són les marbreres dels ports de Beseit... I, per acabar, per acabar la seva intervenció, amb l'anunci fet de la creació de l'Agència del Medi Ambient, com a organisme autònom dependent del seu Departament, sense més explicacions, en el sentit de com s'estructurarà, quines seran les seves funcions i atribucions o si implicarà la desaparició de la Direcció General del Medi Ambient.

En conclusió —i acabo—, vostès, en tant que govern, des del punt de vista d'actuacions geogràfiques, n'han fet moltes,

això és ben cert —n'han fet de ben fetes, n'han fet de mal fetes, i altres que podien haver fet no les han fet, i tot plegat ho han materialitzat des d'actuacions específiques i en compartiments estancs per cadascuna de les conselleries del Govern—, però, en puritat, no tenen un programa de política territorial.

La concentració d'activitat, riquesa i renda augmenta en unes zones; al seu torn, no disminueixen, sinó tot al contrari, les disparitats intercomarcals, és a dir, entre la Catalunya rica i la Catalunya pobre. No «prioritzen» objectivament, per a finalitats reequilibradores, els recursos disponibles; no han dissenyat efectes compensatoris davant els efectes de polarització, i finalment, tampoc han programat accions de base econòmica per a la cohesió global del país. Allò que vostè ahir deia que havia dit el President, de la «Catalunya-ciutat», no és ni tan sols una quimera: és, això sí, una frase bonica, però només una frase, perquè el Govern no té un programa definit de política territorial.

En conseqüència, no els ha d'estranyar que, en concloure aquest debat, i pel que fa a les corresponents resolucions, els demanem, des d'Esquerra Catalana, i davant d'aquesta important mancança, que dissenyin amb competència un veritable programa de política territorial.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. L'Honorable Conseller de Política Territorial, senyor Molins, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats... Per al primer torn de rèplica, que intentaré fer extensiu a tots els grups que han intervingut fins ara. Pràcticament tots ells han coincidit en l'afirmació que ahir no es va posar de manifest, en aquesta tribuna, un model territorial concret, i a fer referències que pràcticament tot el debat es va dedicar, doncs, a un llarg i avorrit reguitzell d'inversions fetes pel Govern de la Generalitat.

Al marge del nombre de planes de cada part de la meva intervenció, en l'extensió concreta, crec que més de quaranta, cinquanta planes van estar dedicades precisament a definir el model de política territorial del Govern de la Generalitat; pràcticament la primera mitja hora del debat va estar dedicada —o de la meva intervenció—, va estar dedicada a això. S'hi va definir un model de creixement amb el qual, òbviament, s'hi pot estar o no d'acord, però hi ha un model de creixement. Un model de creixement que, per altra banda —excepció feta de la intervenció d'un dels senyors diputats, que ha posat en dubte, més que el model de creixement, els factors de creixement o la forma de créixer—, un model de creixement, per altra banda —dic—, que no ha estat definit alternativament per cap de les intervencions anteriors.

El Govern de la Generalitat té un model territorial, que és el que vaig tractar de definir a través de la meva intervenció d'ahir. Fonamentalment, parteix d'aquesta idea bàsica: del no-esqueixament del territori al qual està sotmès per les tendències espontànies de la manera com s'ha produït el creixement a Catalunya històricament.

Tot el territori compta: en un model plurisectorial de creació de riquesa és molt difícil que les comarques amb base estrictament i exclusivament agrària puguin tenir els ritmes de creixement com el que aquelles comarques que tenen la seva

economia fonamentada en la indústria i en el turisme poden adquirir en determinats moments de represa econòmica com l'actual, per exemple. Per tant, tot el territori compta: model plurisectorial de creació de riquesa, creació difosa del benestar... és a dir, que tots els ciutadans —algun diputat ha fet esment aquí que aquest hauria de ser un objectiu: el vaig posar com un dels objectius del nostre model territorial—, visquin on visquin, tinguin el mateix nivell i qualitat de serveis al seu abast —creació difosa de riquesa a través d'aquest mecanisme de creació multisectorial de la riquesa.

I, quant a model territorial, el model Catalunya-ciutat, que vol dir creixement més qualitatiu a la Regió I que quantitatiu, i creixements quantitatius a la resta del territori a través de l'impuls, els sistemes de polaritat amb vida pròpia, que alhora donin vida a les comarques més a prop seu.

I definia, a més, quins són aquests sistemes amb polaritats de vida pròpia, que entenem que existeixen, que han existit ja en el territori, que continuen existint en el territori de Catalunya: el sistema nord, el sistema de les planes intermèdies, el sistema de les terres de Ponent, el sistema del Camp de Tarragona i el sistema del Baix Ebre. I aquest és un model de creixement —ho torno a dir— amb el qual es pot estar d'acord, es pot estar en desacord, però existeix el model. I és un model que, perquè doni els resultats que ha de donar, hem d'aplanar el país, hem d'aproximar les seves parts. La riquesa només es difon a través d'una bona comunicació. El nostre model de creixement, el nostre model d'equilibri territorial no té res a veure amb el que haurien d'utilitzar, per exemple, en un país com Itàlia entre el *Mezzogiorno* i les parts més industrialitzades del món; les distàncies no són les mateixes. El nostre territori, vaig dir-ho ahir, és prou petit com perquè la riquesa es pugui difondre a través de mecanismes com el que ahir contemplàvem.

Però és que qualsevol model territorial —qualsevol model territorial— es duu a terme a través de la inversió, i aquesta inversió feta d'acord amb uns plans sectorials que existeixen, i als quals ahir vaig fer referència. El que s'intentava, precisament, en la segona part de la meva intervenció, era explicar de quina manera concreta el Govern porta a terme aquest model territorial. I un model territorial —ho torno a dir— que es porta a terme a través de la inversió, són els instruments dels quals disposa l'Administració en una economia lliure, que és posar les bases perquè aquesta economia es pugui difondre, perquè aquesta creació de riquesa es pugui difondre, per igualar el benestar de tots cal inversió..., o no és igualar el benestar de tots el fet d'explicar les places escolars que s'han creat?, i com aquesta, no s'han creat només a les regions més poblades, sinó arreu, precisament perquè tothom, visqui on visqui, tinguin les mateixes oportunitats de cara a l'ensenyament. O no és un model territorial concret explicar les places sanitàries que s'han creat? Com es pot assolir aquest objectiu amb el qual segur que coincidim tots, que tots els ciutadans, visquin on visquin, tinguin el mateix nivell de qualitat de vida, més que aportant places sanitàries allà on mancaven? Això és equilibrar el territori en benestar. I, per tant, és absolutament imprescindible parlar d'inversions per tal de parlar de política territorial. I, en aquest sentit, perquè és la manera de dur a terme un model territorial concret.

La inversió i la seva distribució sobre el territori és la manera real de dur a terme una política territorial concreta. Per cert,

em dol particularment, senyor Sabanza —malgrat que ho ha dit en bona forma—, que cregui que les inversions del Govern de la Generalitat han estat fetes només amb una dinàmica de repartidora electoral. No és cert. És fals, i vostè ho sap, a més.

Ni una sola de les inversions i del profund intent de reequilibrar el país de les quals ahir vaig fer esment han estat criticades com que no havien de ser fetes i havien d'haver estat substituïdes per unes altres. Perquè això és una acció de govern: optar entre unes inversions o unes altres, no per fer-ne més, perquè els recursos són els que són, i optar per un determinat model territorial vol dir decidir i donar prioritats a les inversions que es poden fer. Torno a dir que ni una de les inversions que ha fet el Govern de la Generalitat ha estat criticada com que podia haver estat realitzada amb posterioritat a d'altres que haurien tingut millor efecte sobre el territori. Fóra una bona discussió.

S'ha parlat, s'ha dit —i aquí sí que en voldria fer esment— que el país avui està més desequilibrat que el 1980. (*Remor de veus.*) I s'ha aportat, com a prova d'aquesta afirmació, el fet que en les rendes per càpita i en els nivells de població les zones menys poblades s'han continuat despoblant, les zones més poblades s'han continuat poblant, i que els nivells de rendes per càpita han eixamplat les diferències entre els uns i els altres...

Més d'un diputat d'aquesta Cambra sap, probablement tan bé o millor que jo, la dificultat de tenir dades concretes respecte a les rendes a nivells comarcals, i dades recents. Però és evident que en determinats moments de represa econòmica és natural que es produeixin creixements més importants —ho dèiem a l'inici de la meua intervenció— en aquelles zones on existeix un sector industrial que és el que reprèn econòmicament, o un sector turístic, si és el cas d'una represa, doncs, del sector terciari turístic, i que en moments de crisi industrial aquest procés és el contrari.

En un país desequilibrat, en un país que vàrem rebre desequilibrat, que ell mateix havia crescut desequilibradament, no es pot mesurar una acció reequilibradora en un període tan curt. Molt probablement, en aquest període de deu anys, hem passat dues fases perfectament diferents: l'any 85, segur que el país estava més equilibrat que avui, si es mesura només per rendes per càpita comarcals, a través d'un mecanisme que no ens agrada, que és que les més riques van quedar més pobres, perquè eren les industrials, i les més pobres van disminuir la diferència, però no sobre la base de créixer elles mateixes, sinó de disminuir la renda de les altres. De la mateixa manera que fóra un engany creure que el país estava més equilibrat l'any 85 —simplement perquè era l'efecte duríssim de la crisi industrial sobre determinades comarques més industrialitzades—, crec que tampoc es pot aplicar aquest raonament en un moment que la represa econòmica influeix més positivament en unes comarques que en unes altres.

Com es fa, l'equilibri? Com s'intenta equilibrar el país? A través de la inversió, ho torno a dir, no n'hi ha un altre, de mecanisme! I hi ha una manera de mesurar-ho: creació de riquesa, plans sectorials, l'acció que, a través de la construcció de carreteres, aplanant el país, a través de la creació de sòl industrial, o a través dels regadius, per exemple, es pot fer sobre determinades comarques, la influència que aquesta creació de riquesa pot tenir en la creació de riquesa de determinades comarques avui més pobres. I, en aquest sentit, només una mesura, que la dèiem

ahir: onze de les dotze comarques de Catalunya amb renda per càpita per sota de la mitjana han rebut un volum d'inversió per sobre de la mitjana. És l'única manera que tenim de mesurar, no el desequilibri, sinó l'acció del Govern; fóra una acció... no només això, s'ha de mesurar, evidentment, però l'única manera que tenim de mesurar si el Govern té cura i té especial sensibilitat per a l'equilibri del país, per a la creació de riquesa en determinades zones, és el volum de la seva inversió. Torno a dir-ho: onze de les dotze comarques de menys renda per càpita de Catalunya, totes han rebut una inversió per sobre de la mitjana.

Alguns senyors diputats dels intervinents abans, alhora que criticaven el gran apartat, el massa èmfasi o la massa quantitat de planes dedicades en la meua intervenció, de minuts dedicats en la meua intervenció a parlar d'inversions concretes, m'han criticat, d'una manera un xic contradictòria, el fet que no parlés d'unes altres: per una banda es creu que es va parlar massa d'inversions i, per una altra banda, es creu que se'n va parlar poc. A algunes, concretament, vull fer referència.

El tema del sanejament, que ha estat esmentat... En el Pla de Sanejament cal distingir entre el que és inversió ja feta i pagada del que és inversió en curs, del que és inversió compromesa —és a dir, que té compromesa la seva inversió però encara probablement ni s'ha iniciat, perquè, com les senyores i els senyors diputats saben, per treure a concurs una inversió cal tenir ja acotat el crèdit necessari per poder-ho fer—, i les inversions o la despesa feta amb despeses de funcionament. I probablement és això el que porta l'Illustre Diputat senyor Latorre a aquesta confusió. La part executada en milions de pessetes d'inversions, fins al 1989, són exactament els trenta i tants mil milions que deia ahir..., 29.229 milions de pessetes; les compromeses, 33.178 milions de pessetes, i els costos d'explotació —ho torno a dir, amb dades fins al 1989—, 9.018 —9.018. La recaptació fins a aquell moment, 38.000 milions de pessetes —ho torno a dir, fins al 1989.

El Pla de Sanejament es desenvolupa, i ho hem dit moltes vegades, d'acord amb el que era previst. Era un pla a quinze anys, portem cinc anys —pràcticament una tercera part—, això vol dir que s'ha invertit, pràcticament, la tercera part del que estava previst d'invertir-hi; per tant, va absolutament al ritme que era previst, i va per davant de la inversió que l'aplicació de la taxa de sanejament genera. Com ha pogut veure, 38.000 milions d'ingrés, o de recaptació, i entre la inversió feta, la inversió compromesa i les despeses d'explotació, pràcticament un 70% per davant de la recaptació feta a través de l'aplicació de taxa de sanejament.

El PEIN. També s'hi ha fet referència, aquí. Em sembla que ahir va ser prou clar. El PEIN és un treball d'extraordinària qualitat, que així ha estat valorat per tots els municipis i totes les comarques en el moment de la informació institucional a què era obligat sotmetre'l, i en aquest moment està pendent del dictamen del Consell de Protecció de la Natura, que ha estat creat, la constitució del qual ha estat reformada al llarg d'aquests darrers mesos, que ja està creat, que ja té la seva composició definitiva, després que totes les institucions que hi són representades hagin enviat el nom del seu representant, i que es constitueix... —com vostès saben, no és un òrgan de l'Administració, sinó amb participació externa, i crec que té programada la seva primera reunió constitutiva per al dia 16 o per al dia 18 d'aquest mes de juny—, el mateix dia que es cons-

titueixi, o l'endemà, és la meua voluntat donar-li comptes, enviar-li el Pla d'Espais d'Interès Natural perquè en faci el dictamen preceptiu, i immediatament que l'emeti serà aprovat pel Consell Executiu.

L'Agència del Medi Ambient. Crec també que ahir va ser prou clar el que vaig dir, en el sentit que el Govern de la Generalitat —vista per una banda la seva voluntat de donar la més gran importància als temes del medi, per una altra banda l'experiència d'aquest any i escaig de funcionament de la Direcció General del Medi Ambient— creu que cal donar-li un més alt rang administratiu, per una banda, perquè pugui aplegar més competències que li permetin de fer una millor gestió dels recursos ambientals. És per això que, com deia, proposaré al President de la Generalitat la creació d'una Agència del Medi Ambient. Un model organitzatiu, per altra banda, que ha estat discutit moltes vegades en aquest Parlament, del qual s'han dotat moltes altres administracions en el món. Sempre hem comentat aquí, en repetides ocasions, fins a quin punt els models organitzatius que tenen cura del medi són diversos arreu del món: hi ha qui té departaments, hi ha qui té agències del medi, hi ha qui té secretaries, hi ha qui té direccions generals... Anem —i creiem que serà d'utilitat— a la creació de l'Agència del Medi Ambient, ho torno a dir, perquè tingui un més alt rang administratiu, per una banda, i polític, en conseqüència, però també, alhora, perquè aplegui competències que avui no estan sota les ordres de la Direcció General del Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. El senyor Latorre vol fer ús d'un torn de rèplica? (*Pausa.*) Té set minuts i mig.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, jo, com sempre, intentaré ser respectuós amb el Reglament d'aquesta Cambra, i no faré un ús abusiu del seu Reglament; em limitaré, en conseqüència, a utilitzar molt parcament la meua intervenció per tal de replicar —que tampoc serà això— la intervenció de l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

Deia vostè que hi havia hagut coincidència a criticar l'absència del model territorial i a qualificar el seu discurs com a avorrit, i, almenys en aquesta segona qüestió, jo crec que —fins i tot vostè— tots hi estem d'acord.

Deia vostè que va dedicar quaranta planes a la definició de la política territorial del seu Govern. Doncs, miri, si vostè dedica aquesta extensió a explicar-ho i ni els polítics d'aquesta Cambra —no només l'oposició—, ni els polítics d'aquesta Cambra ni els mitjans de comunicació ho entenen, doncs, s'ho hauran de fer mirar. El que és preocupant no és equivocar-se, sinó la persistència en l'error, i avui vostè en un moment —després ha canviat— es tornava a entestar a tornar-ho a explicar. El resultat, òbviament, serà el mateix: ningú ho entendre.

Tres precisions, i acabo. Primera precisió: deia vostè que el model territorial és dut a terme d'acord amb les inversions sectorials, i precisament ens queixem d'això, que vostè pretén començar la casa pel sostre. Al final, per aquest camí, aquest Pla Territorial de Catalunya que demanem acabarà essent el text refós de tots els plans específics que vostès porten a terme. Hem de parlar —i vostè no ho ha fet— una altra vegada d'un Pla Territorial General de Catalunya, i després ja veurem quines inversions es necessiten per implementar-ho i quines d'aquestes es poden fer efectives i quan.

Segona precisió: Pla de Sanejament. Miri, molt modestament, els meus coneixement arriben per comprendre això de la inversió feta, la inversió en curs i la inversió compromesa; fins aquí, de veritat, senyor Conseller, jo hi arribo. Li haig de dir també que jo no penso caure en aquesta trampa de l'allau i contraallau de xifres i contraxifres. De cap de les maneres! Sí que li haig de dir una cosa: que les xifres no les dic jo, no les dic jo. I que torno a repetir el que he dit: que vostè parlava fa dos mesos aquí d'una inversió de 50.000 milions de pessetes, que el President de la Generalitat, a Palau, fa tres dies parlava d'una inversió de 60.000 milions de pessetes i que avui —i ahir— vostè ha parlat d'una inversió de 38.000 milions de pessetes. Ho torno a dir, i vostè no m'ho ha replicat.

I tercera previsió: Agència del Medi Ambient. Tornar a incidir que no és una decisió del Govern, encara, que és a partir —m'ha semblat sentir— d'una anàlisi que fa el Govern, vostè farà una proposta al Govern per crear-la, però serà una proposta seva, una improvisada proposta seva.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre. Per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, el senyor Carod-Rovira, que també té com a màxim set minuts i mig per replicar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'Honorable Conseller en bona part de la seva nova intervenció ens ha fet ara un resum reiterat, en molts aspectes, del seu discurs d'ahir, però no ha respost —com no ho va fer ahir— a algunes de les evidències que des de les forces polítiques que han fet ús de la paraula fins ara li han estat plantejades.

Continuem pensant, malgrat la seva intervenció, que el Govern que ell representa no té un model territorial per al país i no el té ja començant des de la seva pròpia adequació de la seva administració a la realitat territorial del país —es pot dir que hi ha tants models administratius com departaments té la mateixa Generalitat—, adequació que comporta que en uns casos sigui estrictament provincial, comarcal, bicomarcal, tricomarcal, etcètera. No cal dir que, al mateix temps, ni una sola referència a la possibilitat, repetidament reiterada en aquesta mateixa Cambra i aprovada en altres instàncies, d'avançar cap a la dissolució de l'estructura provincial. Ni una referència.

Model de creixement. La veritat és que amb relació al model de creixement i amb relació, de manera particular, al respecte i a l'harmonia que aquest model de creixement ha de conservar amb relació al medi, amb relació a l'entorn, no és pas que aquesta hagi estat una preocupació prioritària del seu Govern. Les competències sobre el tema continuen disperses en més d'un departament, també és dispers el corpus legal que en permetria una acció més decidida i, en tot cas, hi ha hagut potser respostes més concretes o més clares en el moment en què els sectors de població afectats per aquesta manca de concreció de model de creixement han sortit al carrer i s'han mobilitzat.

Les paraules finals de la seva intervenció d'ahir anaven bastant en aquesta línia. Vostè mateix afirmava que «s'iniciarà aquest any», «enguany començarem», «ja gairebé ho tenim a punt», «ho estem enllestit»... Òbviament, això no és en absolut un model de creixement i un model d'organització territorial perfectament definit i establert.

Avui hi ha marginació social al conjunt de Catalunya, però hi ha avui a Catalunya marginació territorial a l'interior del nostre país, i a les seves afirmacions que cal que hi hagi de tot i força, com a les cases bones d'abans, a tot arreu del país; aquesta afirmació no passa de ser això, perquè en tot cas si el seu model de creixement, si el seu model territorial comença ja per l'encert amb què va començar a caminar el Pla Director de Residus, òbviament, prenent com a exemple la comarca de la Conca —novament la Conca—, si aquest és el seu model, permeti'm que li digui que és un mal model.

En definitiva, i acabo, són unes paraules enfront d'unes altres: vostè afirma que sí que tenen aquest model, d'altres afirmem el contrari. En definitiva, acaba essent, a hores d'ara i a aquestes altures del debat, una qüestió de fe: o s'hi creu o no s'hi creu. En tot cas, coincidim amb sant Pau —ara no estic en condicions d'assegurar si era a la carta als corintis o als efesis— que la fe, senyor Conseller, sense obres és una fe morta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Senyor Marià Pere, pot fer rèplica... Deu minuts, eh?

El Sr. PERE: Bé, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, la veritat és que em veig obligat a portar ulleres, però de sord no en sóc, i ahir vaig seguir tot el seu discurs. La seva contesta continua sense resoldre la relació entre els factors de creixement i la caracterització del model, i això és d'extraordinària importància, en aquest moment, perquè si no ens posem d'acord no fem cohesió nacional. Estem fent un altre element que més aviat se'n va a la «verduleria» que a una altra cosa: no fem cohesió nacional.

No s'expliquen els factors de creixement i no es caracteritza si això produeix desestructuració, desvertebració i destrucció de la naturalesa. No s'expliquen.

I dic que nosaltres, que no estem d'acord amb aquests factors de creixement, estem disposats a treballar amb ells. Miri el que li dic. Però li dic una altra cosa: no és que no estiguem d'acord amb el seu model; és que això que m'ha dit vostè no és un model, no és un model de creixement. Dir que estan vostès per la «plurisectorialitat» de la creació de la riquesa és com dir que ens encanta el verd: això no és un model! Dir que vostès estan per la creació i difusió del benestar és dir que estan, doncs..., que la llum és maca: però això no és un model. I parlar de sistemes de pluralitat sense caracteritzar-los no és parlar de model.

I parlem de Catalunya-ciutat. Catalunya-ciutat, que és una llarga discussió que neix ja quan el debat que hi va haver en el Congrés de Cultura Catalana, és a dir, si anem per la Catalunya-ciutat, però quina Catalunya-ciutat, quin model de Catalunya-ciutat? Caracteritzi'm el model de Catalunya-ciutat, perquè hi ha molts models: poden haver-n'hi cent, de models de Catalunya-ciutat, depèn de com s'intervinguí, depèn de com es caracteritzin les institucions en funció d'aquest model de Catalunya-ciutat, depèn de com es caracteritzi la distribució del territori, depèn de com es caracteritzi la desarticulació social... Però vostè em diu: «Catalunya-ciutat» i es queda tan «panxo» i se'n va al seu escó. Això no és un model, senyor Conseller: és citar una frase, una paraula que darrere d'ella hi ha tot un debat urbanístic i d'ordenació territorial.

Admeti, senyor Conseller, que en aquests moments hi ha actituds electorals en les inversions. Jo ho dic des d'aquesta tribu-

na: hi ha actituds electorals a l'hora d'invertir, clientelars, i s'ha d'acceptar i dir-ho amb franquesa.

I acabo amb el que he acabat abans: el millor que ens pot passar a aquest país, si volem reprendre l'esperança, és obrir un debat nacional, de cohesió nacional, sobre la Catalunya-ciutat, i això implica democràticament dimitir i obrir el debat nacional, amb cohesió nacional, sobre què vol dir Catalunya-ciutat, perquè hi ha moltes formes d'intervenir-hi, d'entendre-les i molts models a realitzar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pere. El senyor Sabanza pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, possiblement vostè va fer un gran esforç la primera mitja hora del seu discurs per explicar-nos el model territorial del Govern, però desgraciadament no vam ser capaços d'entendre'l.

Vostè ens va fer un seguit d'explicacions de coses puntuals, va reafirmar el desequilibri de Catalunya, i entenc que, en funció..., amb un programa continuista, perquè fa deu anys que vostès governen la Generalitat, i, per tant, doncs, com a mínim s'anteposava a tot això un mínim d'autocrítica del que vostès han fet durant aquests deu anys. No calia anar a buscar —com feia al començament del seu discurs—, doncs, la Catalunya heretada, perquè deu anys també són prou significatius perquè arribem avui aquí —o ahir— i vostè, doncs, rebli el clau contínuament sobre el desequilibri, com si es tractés d'un debat d'investidura d'un nou govern, d'un nou grup que vol fer unes coses diferents. Vostès deuen tenir la seva part —tots la tenim, però vostès principalment— del desequilibri d'aquests deu anys.

Jo crec que el problema és que vostè o el Govern confonen models d'actuació sectorial amb models territorials. Uns, els models d'actuació sectorial, van a reforçar un sector; els altres, els models territorials van a reforçar el territori, i aquesta és la gran diferència.

Vostè diu que no ha sentit explicar models alternatius. Miri, li diré el nostre model alternatiu —o el nostre model, perquè, tal com he dit abans, no veiem que vostès en tinguessin—: primer, fixació d'objectius amb les finalitats de requilibrament del país; segon, determinar els recursos d'acord amb les rendes per càpita per fer la inversió inversa que vostè també deia ahir; tercer, formes d'acció o polítiques específiques a partir de la creació d'una base econòmica de cohesió —això significa comunicacions, fonts energètiques i qualitat de vida i de serveis, que he resumit ara i més extensament abans li havia dit.

Vostè diu que l'objectiu és que, visquin on visquin, tothom tingui el mateix, la difusió de la riquesa. Bé, potser no cal tenir les dades actualitzades —o potser sí que seria bo—, però, malgrat no tenir les dades actualitzades de les rendes per càpita, vostè deu viatjar pel territori de Catalunya i veu que no és el mateix, ni té el mateix, ni tot de la mateixa manera, doncs, els ciutadans de les grans àrees urbanes als de les àrees deprimides, i si no, doncs, vostè ha estat repetidament a la meua comarca, a la Ribera d'Ebre, però també les de les vores, que encara estan pitjor, com és la Terra Alta o el Priorat, i..., o si anem al Pallars, doncs, encara s'agreuja més el tema.

Vostè diu que tenen uns plans sectorials que ja existeixen, però el que no ens ha definit és el marc global que, doncs, emmarquen aquests plans sectorials, perquè... tornem a allò de la

perdigonada o mapa de les actuacions. Vostè diu que ha fet unes places sanitàries, unes escoles, uns polígons; això, entenem que no és reequilibrar si no és sobre la base d'uns models i d'uns objectius preestablerts. I jo li podria parlar del programa ALTEBRAT, aprofitant que hi ha el Conseller. Es van fer uns equipaments magnífics, però el programa ALTEBRAT —vostè ho sap— no funciona, no s'ha posat en marxa; el model assistencial no funciona —vostè ho sap: ho podem discutir el dia que vulgui. L'eix de l'Ebre..., parlar de quines són les prioritats: fer una carretera que arriba fins a Maials i quan arribes allí no saps com has de poder arribar a Lleida, per exemple; que s'aturi el tram que hi ha de Xerta, aigües avall; que el tram Rasquera - Ginestar - Móra la Nova porti un endarreriment de gairebé un any... No hi ha unes prioritats: s'han anat fent trams de deu o dotze quilòmetres —els quals tots estem molt contents que s'hagin fet, perquè, doncs, fins ara no hi eren—, però el que li demanem és un marc que englobi uns objectius marcats i unes finalitats i que, arribat el moment, puguem passar, en certa manera, doncs, comptes i veure si s'ha complert o no i si cal o no rectificar, doncs, la política que s'ha portat fins aquests moments.

Vostè m'ha dit que això de la repartidora electoral és fals, i li ho he dit en la major part dels casos, li he dit que no personalitzava quan contestava el Govern, i vostè, doncs, m'ha semblat que personalitzava en mi, perquè vostè sap que jo sóc alcalde, que s'han fet inversions en el meu poble... Escolti'm, les inversions no tan sols són les inversions reals que marca el Pressupost, són les transferències a famílies, i, doncs, podríem estudiar quines són les destinacions de totes aquestes inversions o de totes aquestes transferències; ho podríem fer, doncs, per contrastar, no?, el que vostè diu i el que diem nosaltres, el Pla Únic d'Obres i Serveis, o les accions dels consells comarcals, o si els equipaments esportius o els centres sanitaris, o els polígons industrials, etcètera, si segueixen o no, doncs, el camí o la intuïció que jo li volia, doncs, explicar gràficament amb això de la repartidora electoral.

Les rendes per càpita. Vostè deia que s'estava parlant..., no hi havia prou dades i que a Catalunya eren onze les comarques que estaven per sobre de la renda per càpita... Perdó: de les inversions comarcalitzades eren onze, i no són onze, agafant el Pressupost d'enguany, de 1990, sinó que són vuit, i són Barcelonès, Baix Llobregat, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Bages, Gironès, Segrià i Baix Ebre. Una vegada més incideix en el desequilibri del país, perquè aquestes inversions més quantioses haurien d'anar, seguint el seu model que ahir ens explicava, a les comarques que estan al final del rànquing, que són l'Alta Ribagorça, l'Alt Camp, les Garrigues, el Priorat, la Noguera, el Penedès, etcètera.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, a partir que el Govern de la Generalitat, i després de set anys, encara no ha definit els objectius de planificació i d'equilibrament territorial de Catalunya mitjançant un Pla Territorial General que determini, amb característiques homogènies, el desenvolupament econòmic i social del nostre territori, a partir que això no s'ha fet, resulta del tot impossible promoure les

condicions favorables que, amb vista a una distribució més equitativa de les rendes regionals i personals, preveu l'article 40 de la Constitució, i amb vista també a les competències que li atribueix l'article 9.9 de l'Estatut d'Autonomia.

I a pesar d'aquesta crítica inicial contra un fet innegable, real i provat, lo Grup Popular confiïm una vegada més en la paraula de l'Honorable Conseller de Política Territorial, el qual ahir, en el seu discurs, va anunciar que per tot l'any 1990 presentaria est Pla Territorial, la qual notícia, amb molt de gust, recollim i lloem.

Però, ja d'entrada, volem manifestar que, si bé és cert que tant lo Grup parlamentari com lo Partit Popular considerem que mai una política pot estar condicionada, sotmesa o presonera d'una determinada planificació de conjunt científicament organitzada i sovint de gran amplitud, si bé és cert que això no ho volem, no és menys veritat que el famós principi de no fer res i deixar fer no coincideix amb els plantejaments que amb rigor s'han de concretar en matèria de política territorial. Però, independentment de la promesa de l'Honorable Conseller, volem posar al descobert que ni tant sols el Govern s'ha preocupat en set anys de presentar un primer treball, un primer estudi, amb una visió global dels diferents aspectes que configuren l'ampli concepte de política territorial general, per resumir després la situació actualitzada dels problemes i de les solucions que s'han de tenir a Catalunya. Conseqüentment, sense una consideració real dels aspectes econòmics i socials, i a pesar del marc jurídic i institucional, no es pot parlar, no podem parlar d'una vertadera política territorial de delimitació relativa a la depressió, al desenvolupament i a la congestió, i encara menys podem parlar d'una distribució equilibrada del creixement, de la renda i la qualitat de vida amb criteris uniformes, de l'eficàcia de l'activitat econòmica i de la lluita contra l'atur, sobre la utilització racional dels recursos naturals i, sobretot, sobre la protecció del medi.

I, a partir d'aquí, a partir d'esta relació, que seria una metodologia que agruparia tots los efectes, segons lo seu grau de reversibilitat i de concentració, és quan es pot parlar de política de sanejament, d'habitatge, de política de transports, de política de carreteres, de plans de residus i de política hidràulica.

Però, amb tota seguretat, lo més difícil d'adequar a una política territorial són los criteris econòmics, perquè, des del punt de vista de l'economia clàssica, los problemes del territori es deriven fonamentalment de la forma imperfecta de funcionament dels mecanismes que regula qualsevol tipus de mercat. Per això, molts dels recursos ambientals que l'economia clàssica anomenava béns lliures, és a dir l'aire, l'aigua, lo paisatge, fins i tot —diem nosaltres— lo repòs i el silenci, avui, en ser recursos escassos, estos béns lliures s'han convertit en béns econòmics. I, si esta base econòmica és una de les causes per les quals s'han produït els desajustaments territorials, no és menys important comentar que la filosofia de concepte equivocat que utilitza lo President de la Generalitat, de créixer molt de pressa pensant més prompte en la quantitat que no pas en la qualitat, ha comportat, esta filosofia, una sèrie de desequilibris territorials que, per no afrontar-los al seu moment, arriscant fins i tot la popularitat, avui s'estan amagant i confonent l'origen d'aquells errors amb l'objecte de no descobrir los efectes posteriors, mereixedors de la crítica més severa.

Ahir no hi va haver model de política territorial, i amb estos

antecedents, què s'ha de dir d'un govern que ha tingut deu anys de temps i set anys des de la Llei de Política Territorial, que ha tingut tota classe de mitjans materials i humans, que ha tingut sis anys de majoria absoluta i, damunt de tot això, sigui incapaç de complir la seva obligació d'elaborar un pla territorial que defineixi i doni prioritats a les actuacions territorials de Catalunya? Lo que es pot dir d'un govern així és que, simplement, los seus criteris no pertanyen a aquella part de la naturalesa que segueix ordres establerts.

Una política territorial moderna, que sigui equilibradora de nivells de renda i de qualitat de vida adequats, incideix positivament en l'economia, als efectes estrictament econòmics, incideix sobre el valor de la renda per càpita i incideix, també, sobre l'ocupació i sobre els preus; estableix una oferta de béns públics i serveis, i, en definitiva, aporta unes millores generals i sectorials en condicions d'estabilitat.

Ahir l'Honorable Conseller va fer referència als discursos del Molt Honorable President de la Generalitat, des de la nostra opinió, en un intent de neutralitzar la possible tronada de los grups de l'oposició en relació amb los criteris del Govern referits a la política territorial objecte d'est debat. Deu vegades n'ha parlat —va dir el Conseller—, i també en els tres debats d'investidura als quals ha estat sotmès l'actual President: és veritat, i per això anem a veure, senyor Conseller, si li resulten familiars les manifestacions següents.

Deia el President de la Generalitat, el 1988, que «volem un país ben estructurat, amb una gran capital; o sigui» —continua dient l'Honorable President—, «que hem de perseguir alhora el creixement de Barcelona i l'equilibri territorial i el creixement de la resta del país». Què vol dir «creixement de Barcelona i creixement de la resta del país»? No seria més just preguntar-nos com ha estat lo creixement de Barcelona i on és lo creixement i lo desenvolupament de la resta del país? Què vol dir, això d'«una gran capital»? Un estil de Mèxic, Buenos Aires, São Paulo, Rio de Janeiro, amb 12 o 15 milions d'habitants, amb pol·lució, amb contaminació, amb «navajeros» i característes, o un estil com Ottawa, Brusselles, Washintong o Bonn, que sigui una gran capital europea cultural, administrativa i prestadora de serveis?

Lo President de la Generalitat ha abusat tant de la paraula «creixement» que fins i tot alguns dels seus consellers, en est cas lo Conseller senyor Molins, cauen per inclinació temperamental d'opinió en lo mateix error que el President senyor Pujol, en confondre criteris de creixement amb pautes de desenvolupament. Set vegades va parlar ahir l'Honorable Conseller del terme creixement. I, a títol d'exemple, ni un sol banc mai ha fet fallida per desenvolupar-se, i, en canvi, alguns han fet fallida per créixer.

És una llàstima que les lliçons que ens ofereixen les societats més avançades, com el Japó, Alemanya, els Estats Units o el Canadà, relatives a distingir conceptes tan diferents com «creixement» o «desenvolupament» en termes d'industrialització, d'economia o de societat, és una llàstima —deia— que estes lliçons no siguin assimilades pel Govern català amb vista a, com a mínim, aplicar el concepte adequat al rigor dels discursos i de les conferències, i, sobretot, a l'ordre i al mètode d'exercir un debat de política territorial des d'una perspectiva de govern.

I, si per sentit comú tots assumim que el pensament econòmic modern es troba en un punt en què sí que és possible defi-

nir lo desenvolupament equilibrat i sostingut del territori, amb una racional utilització i distribució dels recursos i amb un enfocament dirigit a la millora de la qualitat de vida, és evident que, en comptes d'utilitzar el terme «creixement» com a pura xerrameca, ens hem de referir sempre al concepte de desenvolupament, desenvolupament quantitatiu i desenvolupament qualitatiu. I és a partir d'ests criteris —que des de la nostra opinió mai no poden ser invariables en el seu conjunt— que es pot crear lo marc orientador per a determinar les condicions adequades a l'objecte d'atreure l'activitat econòmica als espais territorials que llavors sí que tindran suficiència i aptituds. Això, senyores i senyors diputats, s'anomenen criteris universals mínims per a equilibrar Catalunya, a través d'un pla territorial.

La mateixa realitat del present debat parlamentari i els esdeveniments que últimament s'han produït a Catalunya ens ofereixen una clara idea sobre l'amplitud, la varietat i la importància de la problemàtica que s'ha generat, a falta d'una simple planificació territorial; amplitud perquè el procés d'urbanització, que constitueix un dels trets més característics de l'època actual, comporta la transformació de tot un conjunt d'aspectes fonamentals de la cultura tradicional i de l'organització de la societat, comporta l'aparició de noves formes de vida, comporta l'aparició de noves formes de producció i de consum, de noves formes de desplaçament i de lleure, i, en definitiva, de noves formes d'ús i d'ocupació del territori, que repercuteixen, encara que de manera relativa, sobre la superfície habitable i comprometen i condicionen lo nostre futur de manera irreversible.

Per això la nostra insistència en la utilitat d'una planificació territorial com a previsió conscient i ordenada i com a programació també del millor ús, de la més idònia ocupació del territori i de l'esforç voluntari del control del medi. Es tracta, consegüentment, això, de tota una elaboració teòrica, però també de tota una disciplina pràctica per afrontar la tasca que representa la creació del que podríem denominar una geografia voluntària com a configuració intel·ligent del territori habitable. I, per la problemàtica que gairebé totes les activitats de la persona repercuteixen en la planificació territorial, apareix la varietat després de l'amplitud com a concepte multidisciplinari i com a exigència d'integració i de superació del tractament sectorial i especialitzat, que, si bé és cert que en un moment determinat est tractament sectorial va servir per a elaborar i per a desvetllar la importància d'aspectes parcials dels problemes, també és cert que va posar de manifest la complexitat intrínseca d'estos processos parcials i sectorials i, a la vegada, també, la seva mateixa insuficiència.

Avui lo Govern no pot afrontar est debat parlamentari. Per això no el volia celebrar, perquè no aporta una visió de síntesi o una visió i actuació de conjunt, perquè no aporta un acoblament dels coneixements en una teoria general, perquè no aporta l'harmonització de les intervencions en una acció coherent, perquè no disposa dels estudis bàsics confluents i de les actuacions operatives coordinades i perquè no té noció de les investigacions sincronitzades ni del que és la política territorial unitària.

I, per últim, la importància com a concepte, i com a conseqüència de l'amplitud i de la varietat, per a establir la metodologia general que requereix l'acció, el diagnòstic i el tractament per a conèixer lo comportament de la realitat o del sistema físic; en definitiva, per a conèixer la realitat de Catalunya.

I, si tenim un marc jurídic adequat, en lo qual és possible donar suport a una planificació territorial autènticament operativa, resulta especialment gravíssim lo fet que no existeixi est Pla, si se considera que totes les lleis sectorials que afecten matèries d'organització territorial, en lo seu dia, hauran de reformular-se basant-se en les seves directrius.

Hem hagut de desestimar la quasi totalitat del discurs que, en nom i representació del Govern, va formular ahir l'Honorable Conseller senyor Molins, perquè venir ahir a resumir les memòries de les activitats dels departaments de la Generalitat implicaria, per la nostra part, només una resposta d'eventual duresa en lo sentit de posar en ordre, una mica en ordre, les seves idees.

Es pot fer divulgació i es pot fer alta divulgació: nosaltres entenem que la solvència, el pes i el prestigi del Parlament de Catalunya mereixia ahir, com a mínim, alta divulgació.

Política territorial, equilibri territorial, planificació territorial... Aquí hi cap tot. I nosaltres preguntem: a partir de quins estudis tècnics aplica est Govern uns criteris generals de política territorial? A partir de cap criteri, perquè no tenen ni programa d'objectius ni declaració de prioritats. Per això lo poc que han fet resulta agressiu per als ciutadans i incomprensible per als que han d'aplicar-ho; que, els agradi o no, han caigut —estos que han d'aplicar-ho— en la més lamentable desmoralització, i —el que és pitjor encara— desmoralització que han contagiada..., que han impregnat a tots aquells que, d'alguna manera, confiaven en un govern. Los exemples del Pla de Residus i el transvasament de l'Ebre són suficientment recents i expressius del desastre que suposa la seva política d'ordenació i planificació territorial.

És innegable que el Projecte de Llei de Mesures Urgents per a la Gestió dels Residus Industrials, en lloc de ser, únicament i exclusivament, un tema d'extraordinari interès i d'actualitat, l'han convertit en un mecanisme de divisió i d'enfrontament entre amplis sectors socials i entre institucions de govern, com ho demostra lo grau de conflictivitat que genera cada vegada que apareix només la seva denominació.

Ja tindrem oportunitat de parlar, d'aquí a pocs dies, d'uns folis que pretenen tenir aparença d'estudi documentat, però que, en tot cas —ja ho avancem lo Grup Popular—, en el procediment administratiu proposat, ha caigut lo Consell Executiu en uns errors tan lamentables que faran anul·lables tots los acords per infracció i desobediència a l'ordenament jurídic vigent. Ni tan sols s'ha preocupat lo Govern de conciliar i complementar los efectes contraposats de tractament i conservació ambiental, quan això és principi elemental en l'àmbit estrictament tècnic de la qüestió del Pla de Residus.

I en un altre ordre de comentaris, també referit al desastre que suposa la seva política d'ordenació, d'equilibri i de planificació territorial, apareix lo tristament famós Pla Hidrològic de les Conques Internes de Catalunya, d'especial rellevància per a est Diputat que els parla, en tant que no puc apartar-me de la meua extracció geogràfica.

Qualsevol tipus de transvasament, ja sigui portada d'aigües a la mateixa conca, ja sigui transferència de cabals entre conques diferents, haurà de tenir en compte no només los interessos dels qui vostès consideren catalans de primera categoria, sinó també los drets dels catalans que consideren de segona categoria, amb vista a respectar los principis inspirats per la mateixa naturalesa.

L'elaboració d'un pla territorial hauria de ser el resultat de l'adequació i la coherència entre uns objectius fonamentalment econòmics i polítics i entre uns recursos disponibles, i, si la coherència disposa de la compatibilitat de les macromagnituds i de les tècniques adequades d'anàlisi, de coneixement, d'elaboració i de gestió, llavors la planificació és correcta i determina los detalls i els usos del sòl, los moviments de persones i mercaderies, los equipaments col·lectius i l'ordenació de l'habitatge, tot sempre en condicions variables i en un cicle temporal també variable.

Lo contrari és lo que, de manera innegable i alarmant, està passant a Catalunya: la contaminació, l'ocupació del sòl per infraestructures de tot tipus, la salinització i el fet irreversible que el nivell s'està afonant per l'extracció ràpida de les aigües freàtiques, ve a reforçar l'erosió i la desertització de moltes zones, i causa allò que tots entenem per degradació, que pot definir-se, la degradació, com lo deteriorament de la capacitat de producció del sòl i les modificacions que afecten el paper que han de desenvolupar els ecosistemes.

De totes maneres, nosaltres entenem —i com a criteri general— que l'ètica de la conservació ha de ser sempre primer que la ciència de la conservació. Amb estos antecedents lamentables de degradació, i quan m'he referit, bastant abans, als recursos ambientals que l'economia clàssica denominava «béns lliures», en ser recursos escassos també el repòs i el silenci, s'han convertit en béns econòmics. I, en est sentit, la política de transports i de carreteres tampoc ha estat guiada de la mà de Déu. Lo Govern català ha estat degollat per la improvisació i el desordre, i s'ha quedat impassible davant dels canvis notables i de les profundes transformacions que contínuament experimenta la nostra societat.

Apareixen dos aspectes que, pel fet d'estar en conflicte permanent, lo Govern los ha d'afrontar: primer, problema d'accessibilitat vehicular, i, segon, problema d'entorn ambiental. I, si partim del principi que el vehicle té dos usos fonamentals ben diferents, és a dir, per una part, lo desenvolupament agrícola, industrial, comercial i de serveis, i, per una altra part, la gran varietat d'usos privats i recreatius, arribem a la conclusió que, en termes concrets de planejament físic, a més d'existir..., només existeix un principi general on lo conflicte entre l'accessibilitat i la qualitat ambiental se pugui resoldre: se tracta de la deliberada creació d'àrees de qualitat ambiental on lo repòs, lo silenci i el lleure prenen preferència contra qualsevol moviment de trànsit.

No obstant això, lo Grup Popular entenem que la conseqüència fonamental és el desenvolupament, la conseqüència fonamental per a estes àrees és el desenvolupament d'un sistema complementari de carreteres, emmarcat dins d'un pla territorial general. Tal com assenyala la Llei de Política Territorial de 1983, lo desenvolupament econòmic modern ha anat lligat als canvis profunds en la distribució —diu la Llei— de la població i de les activitats del territori. I quan est Diputat manifestava, al principi del nostre posicionament, que est Govern ni tan sols s'ha preocupat de recollir en un primer estudi una visió global dels diferents aspectes que configuren l'ampli concepte de política territorial, signifiquen, aquelles paraules, que el Consell Executiu ha perdut de vista que el desenvolupament econòmic ha estat sectorial i de concentració, que est desenvolupament econòmic s'ha manifestat essencialment en lo sector industrial,

que les indústries base són difícilment assimilables pel medi ambient, que el fenomen del creixement ha estat desordenat en tant que la concentració ha estat molt ràpida, i per això al Govern, en no establir cap tipus de planificació, li han passat dos fets que són negatius i que un és conseqüència de l'altre: primer, que el desenvolupament del sector industrial mai ha estat acompanyat per est Govern..., acompanyat de mesures de correcció per evitar que es degradi la qualitat de vida, i, segon, conseqüència del primer, que avui est Govern ja no té capacitat social ni econòmica, ni té capacitat administrativa, per encertar a integrar cap a nivells de qualitat de vida la celeritat d'aquells processos de desenvolupament.

Hem d'admetre i criticar que la situació de partida no va ser bona, de la mateixa manera que hem d'admetre i criticar que el Govern ha descurat la formació ètica o ambiental, apartant-se del ritme d'aquells processos estrictament econòmics. I és a partir d'estos fets negatius quan a Catalunya tenim problemes de contaminació atmosfèrica, tenim problemes de contaminació d'aigües a les conques hidrogràfiques, problemes de contaminació i aterrament a quasi tots los pantans, los fenòmens d'erosió i de desertització del sòl, lo soroll creixent a les nostres ciutats, problemes de transport públic per la massiva utilització del transport privat, i els residus industrials, agraris i forestals.

I tot això —que són causes derivades de la nul·la capacitat de planificar— denota que el Govern de Convergència i Unió no té noció del que és lo domini i la protecció de l'entorn —o, si ho prefereixen, domini i protecció del medi ambient. I nosaltres tornem a preguntar: s'ha abordat amb valentia una política de protecció del medi ambient? Si partim del principi que els aspectes econòmics són los més difícils d'adequar i, a la vegada, els més problemàtics, assegurem, sense temor a equivocar-nos, que no s'ha afrontat, ni amb seriositat ni amb valentia, la protecció del medi ambient. I, si no és així, quins són los programes fixats? Quins mitjans han destinat i quins instruments han utilitzat en estos programes? Quin és lo cost d'estos programes? S'ha distingit lo medi ambient natural del medi ambient social? Estan al dia les característiques, les condicions i la situació del medi natural i social? S'han analitzat les prioritats, les accions i els resultats de la seva programació general ambiental? Estan determinades les zones que requereixen una acció urgent?

Des de la nostra opinió, si s'hagués afrontat amb valentia una política del medi ambient, avui tindríem definides les zones del territori amb característiques homogènies, los nuclis de població que han d'exercir funcions d'impuls i de reequilibrament, la determinació dels espais que cal conservar per raons d'interès general, la definició de les terres d'ús agrícola o forestal d'especial interès, la previsió d'emplaçaments de grans infraestructures referides a comunicacions, sanejament i energètiques i la indicació d'àrees per a usos específics.

I si totes estes determinacions haguessin estat conseqüència d'una política adequada, relativa a la protecció del medi ambient, avui no tindria cap consistència ni cap sentit la polèmica desenvolupament/medi perquè els dos fets són compatibles si les nostres activitats de planificació estan ben ordenades.

Per això nos permetem posar en dubte l'efectivitat de l'Agència del Medi Ambient, la creació de la qual va anunciar ahir l'Honorable Conseller de Política Territorial. Què ha passat amb el Pla d'Espais d'Interès Natural de Catalunya? Ha complert est Pla o està complint l'objecte d'assegurar la necessària con-

servació, sobre la base dels valors científics, ecològics, de paisatge, valors culturals, socials, didàctics i recreatius? Ha observat, est Pla, la doble funció, primer, de definir lo conjunt d'espais naturals, l'interès dels quals afecta tot lo territori, superant, fins i tot, los àmbits estrictament local i comarcal, i, segon, determinar les accions necessàries per garantir esta protecció de conjunt a Catalunya? Des de la nostra opinió, ni s'ha complert l'objecte ni s'ha observat la funció de definir ni tampoc s'ha determinat l'acció de garantir la protecció.

Per això la força de l'home sempre s'ha vist com a negativa, quan, precisament, la protecció dels espais naturals i la protecció de la flora i la fauna silvestre són compatibles amb la necessària exportació en àrees que disposen d'un pla ordenat de desenvolupament econòmic i social.

Apareix un debat permanent i necessari entre el desenvolupament econòmic i el consum de recursos naturals. I tot això queda reflectit en la teoria territorial, a través de la consideració dels efectes externs, que, a la vegada, ha fet nàixer la noció d'«ecodesenvolupament» com a forma de comprensió dels processos socials, des d'una perspectiva integrada i equilibrada respecte dels processos naturals.

La responsabilitat incomplida pel Govern de la Generalitat no només és una responsabilitat política, sinó que afecta també els processos de planificació amb vista a assegurar la qualitat i la viabilitat dels plans que s'elaboren i a la gestió posterior de les propostes incloses en el planejament. Queda per resoldre, de forma sistemàtica, la coordinació entre els diferents nivells i departaments de l'Administració a l'hora de promoure actuacions públiques que tinguin incidència sobre el nostre territori.

Senyores i senyors diputats, l'acció política i de govern en relació amb la política territorial és una constant limitació de fons on predomina l'excés de contradiccions d'un Consell Executiu l'orientació política del qual ha provocat, a més de reaccions socials amb conseqüències imprevisibles, ha provocat desil·lusions, pel fet de desapropiar un intent, i ha provocat aspiracions frustrades, amb irritacions i condemnes.

Est és, senyor President, lo sentit de la nostra primera intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Prenc la paraula, probablement, més per cortesia parlamentària que perquè tingui massa coses a rebatre al senyor Diputat que ha fet ús de la paraula fa un moment. Perquè, tot i canviant les paraules, el model de creixement i de política territorial que ha descrit és exactament, exactament, el que ahir vaig tenir l'honor de presentar davant aquesta Cambra.

Ha fet el descobriment d'una paraula nova —almenys en la seva utilització—, perquè el Diputat deia «creixement» i «desenvolupament» i, a l'hora que ho ha explicat, ha dit exactament el que ahir jo em referia: la diferència entre «creixement» i «desenvolupament» —si no ho he entès malament— és, simplement, el créixer per créixer o el créixer també qualitativament. I, en tot el model que ahir vaig tenir l'honor —ho torno a dir— d'exposar davant d'aquesta Cambra, hi posava l'accent sempre, precisament, en aquest tema del benestar, de la qualitat de vida. I en el reguitzell d'accions del Govern dutes a terme entre l'any 80 i l'any 90 vaig, precisament, remarcar aquelles

que tenen a veure amb el benestar, amb la creació d'una qualitat de vida per als nostres conciutadans, perquè el Govern de la Generalitat no vol simplement créixer per créixer, sinó que el país creixi amb qualitat de vida, i les que fan d'aquest territori l'extensió de la riquesa a tot el llarg i ample d'aquest.

Catalunya està inserida en l'Estat i a Europa, i, per tant, si vol créixer o no vol créixer no és només una decisió que depengui d'ella: Europa vol créixer, i aquest és un model del qual participem i que, per tant, ens obliga, també, i ens condiciona. Europa està en creixement: això, no només no està discutit... Ha passat ja l'època dels creixements zero. Europa està en creixement. No sé si això acorda amb les voluntats o no del Grup Popular, però Europa està en creixement, no amb el creixement que ell definia, un creixement quantitatiu, sense mesurar cap altra cosa, sinó amb aquest creixement continuat: creació de riquesa continuada, precisament per increment de la qualitat de vida. Aquests creixements del 2, del 3, del 4% —en el cas espanyol—, són els que ens condicionen i el que hem d'intentar no només perseguir, sinó capitanejar —això sí, amb voluntat que aquest creixement no sigui només quantitatiu, sinó també qualitatiu.

I fins i tot, en la meua intervenció —i avui, aquest matí, ho he tornat a repetir—, vaig remarcar com, a l'interior de Catalunya, hi ha una part del territori, la part de la Regió I, fonamentalment, on s'ha de posar l'accent en el creixement qualitatiu per sobre del creixement quantitatiu, perquè ha arribat el punt en el qual els creixements desmesurats i desordenats fan fins i tot difícil l'eficàcia de les actuacions en aquesta regió, i, per tant, com, del creixement global de Catalunya, cal posar l'accent en el creixement qualitatiu de la Regió I i qualitatiu i quantitatiu dels altres sistemes de polaritat alternatius, que poden provocar la difosa d'aquest creixement al llarg i ample de tot el territori.

El senyor Diputat parlava del Pla Territorial. El Pla Territorial, d'acord amb els conceptes de planificació actualment existents arreu, no és un fet puntual: tot element planificador és un procés continu. Deixant de banda els fets que les mitjanes..., que l'acció planificadora de qualsevol Administració triga deu, dotze, catorze, quinze anys —són uns períodes de temps no pas extraordinaris, en la redacció de plans territorials—, deixant de banda aquest fet, ja he dit que, enguany, presentarem per a la seva tramitació les conclusions del Pla Territorial. També vaig dir ahir que els estudis informatius són fets, i aquests estudis informatius són els que han informat la redacció de tots els plans sectorials que ha desenvolupat el Govern de la Generalitat —que són molts: ensenyament, sanitat, carreteres, pla hidrològic, pla d'espais d'interès natural...—; tots ells han estat redactats d'acord amb les directrius i d'acord amb les previsions contemplades en els estudis informatius del Pla Territorial General.

Perquè avui es diu: «Primer s'ha de fer el pla territorial i després el pla sectorial». Aquest és un plantejament que no té en compte el que deia: que les planificacions no són un procés puntual, són un procés continu. I, si avui se'ns diu que no hem fet inversions, que les hem fet sense ordre ni concert, això no és cert: precisament perquè tenim uns plans sectorials que són els que han informat l'acció inversora del Govern de la Generalitat, uns plans sectorials que són necessaris per fer inversions ordenades d'acord amb criteris, precisament, de política territorial. Tots els plans sectorials han estat redactats d'acord amb aquests

criteris de política territorial, que són els que ahir esmentava i que són els que han informat, des de l'inici, l'acció inversora del Govern de la Generalitat.

Per tant, senyor Diputat, tindrem aquest Pla Territorial enguany, però ni s'acabarà res ni s'iniciarà res, amb la redacció d'aquest Pla Territorial: és un procés iteratiu, és un procés continu, de planificació, de reforma dels objectius... O és que un pla territorial no canvia quan canvia la conjuntura? O és que no s'han de variar determinades previsions en els plans sectorials quan varien les conjuntures? O és que és el mateix el que cal fer en un model de creixement o en un model d'estancament? Certament no. Per tant, el Pla Territorial, que és voluntat del Govern de la Generalitat dur-lo a terme i finalitzar-lo i presentar-lo per a la seva tramitació enguany —aquest és el compromís que ahir vaig prendre—, ens servirà per al que ens servirà.

Però passa sovint que en aquesta Cambra es dóna importància a un fet i després, quan s'aconsegueix, sembla que no existeixi. Perquè també era molt important la redacció dels plans comarcals de muntanya i, un cop han estat aprovats, ni una sola vegada s'ha posat de manifest, per part dels grups parlamentaris, la importància que tenen: eren importants mentre no estaven redactats; deixen de ser-ho en el moment en què són aprovats pel Govern de la Generalitat.

No pateixi, senyor Diputat, nosaltres utilitzarem els instruments que tenim al nostre abast per planificar les accions inversores del Govern sobre la base d'uns principis de política territorial, com ho estem fent des de l'any 80 amb la redacció dels plans sectorials, i ens ajudarà, òbviament, la discussió i la redacció definitiva del Pla Territorial General de Catalunya, però no ens deixem enlluernar per crides a la irresponsabilitat, que, de fet, ni ha existit ni existirà en l'acció del Govern.

No puc deixar d'acabar la meua intervenció, senyor Diputat, dient-li que, de tota manera, hi ha hagut una frase que ha dit que no m'estranya que la digui vostè, perquè no és la primera vegada que utilitza aquest tipus de demagògies. Dir davant d'aquesta tribuna, i haver-ho repetit a bastament durant mesos i mesos, que el Govern de la Generalitat divideix el país en catalans de primera i catalans de segona, per un fet com el de l'aigua, que, com vostè sap, és un fet extraordinàriament sensible..., al qual és extraordinàriament sensible qualsevol ciutadà, em sembla una gravíssima irresponsabilitat. Pretendre que, perquè el Govern vol fer una planificació dels seus recursos hidràulics, divideix el territori en ciutadans de primera i en ciutadans de segona, i no aprofundir en quins són els problemes reals de les terres de l'Ebre, pels quals sempre s'ha preocupat el Govern de la Generalitat, em sembla d'una irresponsabilitat tremenda —si més no, del mateix ordre de la que fa un diputat quan, des d'aquesta tribuna, acusa de falta i de manca d'honorabilitat a funcionaris públics o a periodistes sabent perfectament que aquesta acusació és falsa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Vol fer rèplica el senyor Curto? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, és la primera vegada que utilitzo el terme de «catalans de primera i catalans de segona»: estan de testimoni els *Diaris de Sessions*, que és la primera vegada que utilitzo això. I jo, senyor Conseller, no he parlat d'això que diu vostè, que li he criticat les inversions sense ordre ni concert: ni una vegada est Diputat

ha parlat de les inversions, i vostè aquí surt a dir-me això.

Com s'atreveix a dir que vostè i jo diem lo mateix, que el Consell Executiu, en matèria de política territorial, diu lo mateix que el Grup parlamentari Popular? Ara resulta que és est Diputat lo que s'ha referit al terme de «creixement quantitatiu». M'ha dit lo Conseller: «Vostè s'ha referit al terme de creixement quantitatiu». No és veritat, senyor Conseller —potser és que no m'ha sentit bé, potser és que no m'he explicat bé. Precisament, esta paraula està desestimada ja avui dia, esta paraula ja no s'utilitza, és un terme antiquat; per això els japonesos, que és una societat avançada, utilitzen la paraula «desenvolupament quantitatiu» i «desenvolupament qualitatiu».

Preocupar-me de les terres de l'Ebre? Home, senyor Conseller, la societat és qui té la paraula de qui es preocupa i qui no es preocupa. En tot cas, inclosos membres del seu propi partit, s'ha constituït a les terres de l'Ebre una comissió social, econòmica i política perquè, en vista que el Consell Executiu no fa cap pla de sanejament, cap pla d'ordenació del territori, cap pla d'inversions, demanar-ho, almenys, les forces polítiques, econòmiques i socials d'aquella zona, inclosos Convergència i Unió, a través dels alcaldes i consells comarcals.

I, miri, ara li diré una cosa, senyor Conseller, que és tal com la sento: fa deu anys probablement hi havia catalans de primera i catalans de segona, i vostès, amb la seva política, amb aquest desequilibri territorial, hi ha hagut..., han provocat un canvi qualitatiu en la vida ordinària dels sis milions de ciutadans; vostès han aconseguit una reconversió social a la baixa i, en lloc de catalans de primera i de segona, ara hi ha catalans de segona i de tercera: los de fora de Barcelona no podem progressar per raons de depressió i de desenvolupament, i els que viuen a Barcelona estan avorrits i amargats per raons de congestió. I aquella política que jo li he dit alguna vegada —moderna política—, d'equilibri territorial (*remor de veus*) —amb la seva política econòmica, senyor Conseller, també hi haurà ciutadans de quarta categoria—, ... aquella política territorial moderna, que apliquen los països més avançats quant a densitat de població i renda per càpita, amb criteris uniformes, no només vostès no l'han volguda aplicar —que ja seria criticable—, no l'han volguda aplicar, sinó que ni tan sols l'han volgut copiar i assimilar, que encara resulta més condemnable.

Jo, senyor Conseller, li he parlat de moltes coses, i vostè..., bé, ha contestat lo que ha pogut contestar. Perquè jo ja comprenc, i ho torno a manifestar —i aquesta sí que no és la primera vegada que ho dic—, que la tasca de manar és més difícil i ingrata que la de creure, i que resulta difícil assimilar tota una sèrie de discursos que aquí es formulen, però jo li he demostrat, senyor Conseller, que fa deu anys que encara no s'han definit los objectius de planificació i d'equilibrament territorial; que no existeix una política de delimitació relativa a la depressió, al desenvolupament i a la congestió; la falta de l'adequació de l'economia clàssica a l'economia moderna; la confusió del concepte «creixement» amb el concepte «desenvolupament»; lo desconeixement de les tècniques actuals d'equilibri territorial —el que li deia abans: densitat de població i renda per càpita—; que el desenvolupament industrial ha estat simplement creixement industrial, en no establir cap mesura de correcció amb vista a mantenir la qualitat de vida... Miri, tot això, senyor Conseller —i amb to, també, cordial—, mereix una renovada orientació política, una renovada orientació política de la políti-

ca territorial del seu Govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Té la paraula l'Honorable Conseller, senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Simplement, senyor President —i molt breument—, per a una referència concreta al tema que la societat és la que valora: efectivament, la societat és la que valora les accions, i en tota societat democràtica aquesta valoració s'expressa amb els vots, senyor Diputat, amb els passats i amb els futurs. I és aquesta mateixa societat la que sabrà valorar qui s'està preocupant de veritat dels problemes del delta de l'Ebre, dels problemes de regressió, dels problemes de salinitat, dels problemes de la utilització dels seus recursos per al seu desenvolupament... Nosaltres estem fent treballs molt seriosos —i vostè ho sap— de regressió del delta —i, el que és més important, també ho saben els ciutadans del Delta, els que tenen, a través del vot, la representativitat dels ciutadans del Delta—, o dels problemes de salinitat, i com els problemes de salinitat no vénen tant de la mà de la regressió del delta, com tampoc no vénen de la mà dels cabals d'aigua de l'Ebre, com de les condicions de salinitat de l'aigua que entra a Catalunya a través de l'Ebre, i com l'aigua que entra a Móra, per exemple, té més salinitat que en el mateix delta... I probablement seran els ciutadans els que hauran de valorar què és el que posa en perill la salinitat del delta. I aleshores serà el moment en què cadascú expliqui les seves posicions i justifiqui el fet que en determinades transferències de recursos hidràulics s'hagi de posar per davant la sang que l'aigua, i en canvi no se'n preocupin, dels efectes certament..., certament perillosos que d'altres utilitzacions d'aigua que es volen fer al llarg i ample de la conca poden tenir sobre aquelles mateixes terres.

Per això, senyor Diputat, perquè crec que en la seva valoració dels efectes que sobre el delta poden tenir determinades actuacions en aquest..., és pel que poso en dubte la credibilitat de les seves afirmacions.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per fer contrarèplica, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President. Jo no sé a quines afirmacions, senyor Conseller, s'ha referit vostè, però ho torno a repetir: a les terres de l'Ebre s'ha creat una comissió política, econòmica i social per a substituir el que no ha fet lo Govern de la Generalitat. L'expressió d'un poble, senyor Conseller, gràcies a Déu, no sempre es determina a les urnes: hi ha altres valors que no són los estrictament polítics; les urnes és una altra cosa (*remor de veus*). És així, senyor Conseller (*remor de veus*), és així, és així, és així (*remor de veus*). Però jo ja tenia l'absolut convenciment, senyor Conseller, que est debat s'acabaria així, i a més, li diré encara unes quantes coses més.

Tots los grups de l'oposició, almenys tots els que fins ara hem parlat, som tots uns paperines que no sabem de què anem, i aquí l'únic que està en possessió de la veritat absoluta és, per descomptat, lo Conseller de Política Territorial, que mai s'equivoca, i també el Grup parlamentari de Convergència i Unió i el Govern, que amb la seva vitalitat legislativa ha impulsat projectes tan importants com lo Pla Territorial de Catalunya, que est Pla ha comportat un equilibri territorial tan espectacular que fa

que el nostre territori sigui la perfecció, on els rius no estan contaminats, on les autopistes com la de Terrassa, Manresa, a més de ser un model de construcció i lliure de qualsevol perill circulatori és absolutament gratuïta, on els Ferrocarrils de la Generalitat no generen cap tipus de dèficit, que el Pla de Residus és un exemple de consens i d'acord amb los ajuntaments, que la política hidràulica està en mans d'una comissió que fa la quantitat de temps que ja s'ha constituït i treballa, i sobretot, sobretot, que la política del Govern de la Generalitat ha provocat que no hi hagi ni manifestacions ni tallades de carretera, i que el President de la Generalitat pot viatjar per Catalunya, sobretot per les comarques meridionals, on les demostracions de gratitud, d'entusiasme i d'emoció ciutadana han depassat tots los límits. Esta, senyor Conseller, és la seva política territorial, lo que ha comportat l'estat de crispació de la política territorial del Govern de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, malgrat que no ho sembli, i ho dic de cara a l'atenció que ens estem donant tots entre nosaltres, en aquest debat estem parlant d'un tema de primeríssima importància per al futur de Catalunya. Jo me n'alegro, de poder-ho fer com un dels veterans d'aquesta Cambra, després de deu anys d'autonomia parlamentària a Catalunya, de poder fer per primera vegada un debat sobre la política territorial del Govern de Catalunya.

El tema del territori és un tema estretament lligat amb la qüestió nacional, i el Conseller que ha parlat en nom del Govern, de vegades, en el seu discurs ha fet gala de la ideologia del seu Grup, pretesament nacionalista, quan ha lligat el tema del territori a la qüestió nacional. A mi m'ha recordat un dia que hi havia un acte al Col·legi de Periodistes... —perdonin la redundància— organitzat per la fundació Acta, a l'entorn d'un llibre, *Cent intellectuals i la qüestió nacional*; va durar quasi quatre hores, va parlar més del cinquanta per cent del temps —i no és cap crítica, és una constatació—, sobrerament, la major part del temps, el President de la Generalitat, i tant en el llibre com en el debat i, sobretot, a les paraules del President de la Generalitat, la qüestió nacional no tenia pràcticament cap relació amb com està avui el territori de Catalunya i com està avui la natura de Catalunya.

Catalunya, senyor Conseller, està avui força desequilibrada, patint una agressió important —en parlarem—, segurament amb uns factors superiors als de fa deu anys, ja li avanço, ni molt menys imputable en exclusiva —què més voldrien vostès, fins i tot— a l'acció de govern del Consell Executiu. Hi ha una reactivació econòmica —no hi era, fa deu anys—, crec que es pot dir que hi ha una explotació de riqueses naturals, que vénen d'una privatització creixent i una concentració d'inversions, de transvasaments pretesos, d'energies que s'han anat desenvolupant, com la mateixa qüestió nuclear, i una manca de previsió sobre els efectes de determinades explotacions, contaminació d'aigües, atmosfèriques, destruccions..., un abandó de sectors importants d'activitat —m'estic referint a estudis que, si ho vol, després li citaré tots puntualment de qui són, i no són del Grup d'Iniciativa per Catalunya, són molt reconeguts per la mateixa Conselleria i per la Generalitat. Hi ha comarques en regressió a Catalunya avui, senyor Conseller, i força comarques en regres-

sió, i força comarques en despoblament, i ho ha dit Banca Catalana, i ho han dit estudis de la Generalitat, i ho han dit estudiosos de la universitat: comarques on no és veritat que es tendeixi a igualtat de serveis als usuaris. I lamento disposar de poc temps, però m'hauria agradat llegir-li xifres de l'assistència sanitària primària, que arriba tan sols al 17% de la població de Catalunya avui, d'acord amb el que estava programat, que porten més de dos terços d'endarreriment al respecte; no ens la tregui, quan fugia de la política territorial estricta, com un exemple de bona obra de política territorial.

Hi ha un desequilibri a Catalunya, territorial, que vol dir un desequilibri social; els desequilibris territorials amaguen sovint —i després també, si vol, li diré l'autoritat que ha pronunciat aquestes paraules—, amaguen sovint, sobretot quan hom empra xifres mitjanes de renda per càpita i d'altres, uns desequilibris socials interns, de distribució també desigual dels beneficis a les àrees privilegiades i a les no privilegiades, que fan més difícil les solucions i més conflictiva la vida social. Bon exemple d'això, vostè fa poc que l'ha citat: l'àrea metropolitana de Barcelona, farcida de desequilibris interns, amb les majors bosses de pobresa i marginació avui a Catalunya, amb poblacions... —potser dirà vostè que escombria cap a casa; jo crec que defenso poblacions importants de Catalunya, com a governant, dirigent i representant de la població, i em toca—, poblacions com Santa Coloma de Gramenet o Sant Vicenç dels Horts —agafi els índexs que vulgui: les zones més degradades de l'àrea metropolitana, sense cap actuació especial de reequilibrament territorial per part del Govern de la Generalitat.

Senyor Conseller, Catalunya creix, sí —i ara entrariem en un debat acadèmic sobre creixement o sobre desenvolupament. Segurament creix, especialment, com han dit els tècnics, per les zones costaneres —hi ha dues vies, a més d'autopistes, que ho fomenten—, però en aquesta Catalunya aquests desequilibris no vénen per tendències espontànies, senyor Molins. És dels conceptes més irònics o sarcàstics que ahir a vostè, segurament de forma inconscient, per la concepció que defensaven, se li va escapar: «hi ha tendències espontànies que provoquen els desequilibris» —ho va dir vostè, si ho recorda, en el seu discurs.

Miri, senyor Conseller, el Congrés de Cultura Catalana, que va ser una cosa molt seriosa, on va participar molta gent, de força amplitud d'aquest arc parlamentari, deia que «les causes del desequilibri» —i li ho cito perquè crec que són absolutament actuals, les mateixes causes— «són la propietat privada del sòl, l'especulació, l'apropiació privada del patrimoni natural, la maximalització de benefici i la concentració d'inversions, la defensa per part de l'Administració dels interessos privats, l'Administració actuant en secret i com a fet consumat, i el centralisme».

Si fa un examen de la seva política, senyor Conseller —no de la seva, del senyor Joaquim Molins, no: dels deu anys, que és el que ens toca fer avui—, em sembla que trobarà algunes d'aquestes coses —miri que sóc modest: algunes— profundament incrustades a l'acció de govern del Govern actual de la Generalitat. Com deien en el Congrés de Cultura Catalana, «cal entendre els desequilibris territorialment percebuts arreu com l'efecte lògic d'una política territorial, formulada o no, que ha estat reflex del funcionament socio-econòmic dominant. Pot hom parlar, doncs, d'una lògica social de la política territorial, causa i motor d'aquests desequilibris». No és espontani, eh?,

suposo que hi estarem d'acord. Per això li demanaria que enfoquéssim el debat des d'una altra perspectiva de com vostè el va enfocar: l'enfoquéssim no des de l'anàlisi formal del reguitzell d'inversions, sinó des de la profunditat de les causes i possibles solucions d'aquests desequilibris.

Vostè, ahir, senyor Conseller... Potser no eren els únics responsables... Segur, millor dit: hi ha algú més responsable que vostè i que a més no és present en aquest Cambra, que és el que ha de presidir l'acció de govern de Catalunya, perquè m'imagino que el Govern de Catalunya prepara col·lectivament aquests debats... Vostè, ahir, i no és el primer responsable, va cometre una enorme incorrecció respecte als seus companys d'institució parlamentària —i no és una qüestió d'urbanisme: ho va cometre respecte a la democràcia parlamentària a Catalunya—: ens va presentar un discurs inservible per al debat de qüestions com les que acabo de citar; vostè va degradar —perdoni l'expressió— el que és l'activitat parlamentària, va devaluar un debat de política general.

Vostè va dedicar dos minuts a habitatge, va dir que de transports ja en parlàriem demà, i es va estendre en indústria, en ensenyament, en sanitat, no va parlar quasi de política territorial —potser perquè quasi no pot parlar de política territorial—; això sí, al discurs, com a anècdotes, unes gotes d'allò que l'opinió pública en diu, de vegades, el «pujolisme», l'apel·lació al país, però per amagar la manca de compromisos i de responsabilitats —i li'n citaré un bon grapat, de compromisos i responsabilitats que han eludit en política territorial.

Però, és clar, senyor Conseller, quan porten deu anys governant, agafi's els anys que vulgui, per fer el Pla Territorial —ara en parlarem, de quants se'n pot agafar—; la mitjana..., no sé a quina es refereix: la planificació, els compromisos... Però porten ja deu anys governant, deu anys sent els primers responsables des de l'Administració pública de l'acció de govern en política territorial. Sobre això, és sobre el que hem de discutir, i sobre aquests deu anys jo li podria dir que vostès no han governat amb programació, ni amb planificació, ni global ni sectorial —ara m'hi referiré—, han eludit temes d'enorme dimensió social a la política territorial —ara m'hi referiré—, o dimensió global, tenen prou taques negres —li'n citaré tan ràpid com em toqui pel temps— en la gestió, en la mala gestió, han descoordinat les administracions en la política territorial i fins i tot han oblidat que les mancances en infraestructura són avui un estrangulament —ho podria dir potser el senyor Macià Alavedra amb més argumentacions que jo— en el desenvolupament econòmic de Catalunya.

S'ha legislat sobre la política territorial, aquest Parlament ha legislat. Jo els convido a rellegir el preàmbul de la Llei de Política Territorial del 83: és esplèndid. Que lluny de la realitat, això sí! Però no, no, com a redactors i com a expressors, perfecte, molt maco. I n'hem fet moltes, de lleis, i s'han fet obres, senyor Molins, i s'han fet inversions, i ningú li ho negarà. Però, senyor Molins, no confongui fer obres i fer inversions amb política territorial: és cert que no hi ha política territorial que no tingui al darrere inversions, cert, però una política territorial que vulgui ordenar el territori no en té prou a invertir, ha d'anar a reequilibrar, ha de seguir una planificació, i vostès han tingut temps, mitjans, suport polític per planificar, per prioritzar, no pas per improvisar!

La seva concepció, senyors de Convergència i Unió, Govern

i Grup parlamentari que li dona la majoria, en aquest tema, és no planificar: la societat civil —i, perdonin, en aquest cas molt incivil— que planifiqui; el mercat ja anirà dient com va apareixent el territori. No es prenen compromisos, o quan es prenen no es compleixen.

Comencem per la planificació global: ara s'ha pres el compromís per al final del 90. Senyor Conseller, no ens ho creiem. No ens ho creiem. És clar, podria fer l'anècdota de citar l'any 81, l'esquema, les directrius; l'any 83, els sis mesos, el senyor Ferran Pont —que ara passa per la vergonya d'haver-se compromès que de seguida...—; el senyor Bigatà, dient-li a un diputat socialista «Tranquil, que ara ve de seguida, eh? —era el 85, senyor Bigatà: «Tranquil, que ara ve de seguida»; estem al 90—; li podria citar el decret que deia «dos anys», que vencien el 87, etcètera.

No, no: li citaré, per exemple, com vostès estan elaborant el Pla, ja que no ho ha explicat vostè a la Cambra. Vostès han enviat, per exemple, per fer el Pla Territorial Metropolità de Barcelona —abans d'entrar en el pla global de Catalunya— un document per demanar informació, que té un preàmbul que ja va ser llegit en part aquí, al debat pressupostari, que és vertaderament una joia d'inconcreció i d'elusió de responsabilitats: «De bell antuvi resulta metodològicament complicat destriar els principis generals, molt relacionats amb la ideologia i la teoria política, dels objectius operatius més lligats a la gestió i a les propostes tècniques. Fins i tot sovint no és fàcil de «desenredar» els múltiples, subtils i circulars lligams entre principis i objectius, per un cantó, i els instruments adients per aconseguir-los. El respecte a la llibertat és clarament un principi per facilitar les relacions...», i bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla. «Planificació: inundacions, temporals, esllavissaments, terratrèmols, ensorraments, incendis, explosions...» Continua: «Individu i societat» —això és el document que cadascú ha de preparar—: «llibertat, solidaritat, igualitarisme, situacions sota mínims, diferències qualitatives...» —són epígrafs seguits, eh?, no em salto ni una sola ratlla—, «disminuïts, comunicació, mobilitat, elecció especial». I continuem: «Benestar, ecologia, economia..., estratègies!» —estratègies, atenció!—: «futur i present, visió a curt termini, visió a mitjà termini, visió a llarg termini, visions i divisions del territori». Ja li sona, la cançó? És que, això, ho han distribuït com a document per recollir el material per a aquesta planificació.

I, sobre el pla famós, aquest pla «tranquils, que ara ve», dos anys..., catorze, ens ha dit ara —no ha dit, vostè, catorze: ha dit «hi ha una mitjana que podrien ser de deu a catorze», ha dit que a finals del 90—, sobre aquest pla famós, vostès tenen... quants funcionaris, senyor Molins, en aquest moment, elaborant aquest pla? Digui, des d'aquesta tribuna, quants funcionaris estan monogràficament, en el servei corresponent, elaborant aquest pla. Amb quina escala estan treballant? Ens pot dir amb quins mitjans? Quines temàtiques estan valorades per damunt de les mitjanes indicadores en qualsevol barem econòmic? Com es lliga amb els plans sectorials? Quines són les competències que tenen els que ho estan elaborant per actuar sobre altres departaments —perquè és el pla territorial de tot Catalunya, eh?—? Ens pot explicar com es pensa desenvolupar aquesta consulta i quina és la relació entre la multitud —perquè n'hi ha multitud, senyores i senyors diputats— de dades i mapes acumulats i unes conclusions que sembla que van prou deslligades d'aque-

lles dades?

Senyor Conseller, nosaltres no ens ho creiem. Tant de bo que una vegada més —com ens poden respondre— estiguem fent una crítica que no té fonaments. Ara en té quasi deu anys, de fonaments, però tant de bo que aquesta vegada l'espifiem: ens n'alegràriem els primers! Però, miri, ja és allò que «gat escaldat...» No ens ho creiem.

Respecte als plans sectorials... N'han fet, de plans sectorials, té raó, senyor Molins. Vostè ha contestat ara fa un moment dient: «Hem fet plans sectorials, no anem a la babalà». Vam fer —vam fer tots, aquí— un pla de carreteres: senyor Molins, on és la llei sectorial del pla de carreteres? On està la programació d'inversions que es deriva del pla de carreteres? Per què no han desenvolupat el pla de carreteres? Sobre quines bases podem avaluar nosaltres —digui-m'ho, perquè ho farem: no, no, són deures que ens endurem a casa—, sobre quines bases podem avaluar el pla de carreteres? Doni'ns una informació. Quins criteris segueixen vostès, ara, quan construeixen tal o tal carretera —quan passen coses com les que abans s'han citat aquí, a Maials, o a Ponts, respecte a Calaf, i als límits provincials, que trobes un tros esplèndid i després has de frenar de cop i volta perquè es torna a estrényer—, quins són els criteris? Expliqui'ns-ho! Fins i tot si són cartes privades, o si són relacions... Quins són? Perquè ho puguem avaluar... Si és la nostra feina, si ara estem potser massa tranquils, oblidant-nos que hem de seguir l'acció de govern!

Senyor Molins, vostès, en aquest sector, i fora del pla, han anat posant l'accent en una determinada acció que no té planificació i que, a més, es decanta cap a la privatització, també, d'aquest instrument important —s'ha citat ja aquí, i no hi entraré de cap manera, la gran autopista Terrassa-Manresa, orgull, suposo, de l'actual Govern de la Generalitat, que abans d'un any de feta la inauguració, com també vam estar-ne parlant, va ser objecte ja de reparacions urgents.

El Pla de Residus, un altre pla —jo li'n citaré uns quants que demostrin que sí que hi ha plans sectorials. Fa anys que havíem de tenir un pla de residus! I des de l'any 83 vostès en són els responsables, competencialment parlant. Un pla que ja el discutirem amb tranquil·litat en aquesta Cambra a través de la Llei, i que li estalvio, per part nostra, d'entrar-hi en aquests moments. Però que, tal com també els hem recordat diverses vegades, fins ara ha estat mancat d'instruments en les institucions de l'Administració que s'han de dedicar a aquesta temàtica. Vostès, encara l'any 90, en el Pressupost del 90 sobre residus, han previst que recaptaran dotze milions de les empreses en taxes i dos en multes: això és la gran acció que farà el Govern de la Generalitat! Previsions de controlar, vigilar i tot el que respecta a aquesta qüestió! Resulta que està fiscalitzant i controlant més l'acció d'abocament de residus tòxics a Catalunya la fiscalia que la mateixa Administració! I és gros, perquè abans hi hauria d'haver el control de policia a l'Administració —em refereixo, òbviamment, al concepte de dret administratiu, senyor Molins.

Pla Hidrològic, sis o set anys després de les seves competències, pendent de les conques internes... Tot calentet, encara sortit del forn, eh?

Pla de Sanejament... Si ho vol, hi entrem a fons: on s'ha complert, per què portem dotze o tretze anys d'endarreriment en el Pla de Sanejament, en les previsions, per què tenim una bona gestió en el Pla de Sanejament en l'àrea metropolitana i

no la tenim en la major part de la resta de comarques de Catalunya...

I el Pla de Muntanya, senyor Molins, que l'ha citat vostè, també, i li han citat... O els plans de muntanya... Vostè diu: «Sembla que els plans són importants fins que els aprova el Consell Executiu». No, no: els plans són importants quan es compleixen. I podríem cantar aquella cançó: «On són els plans de muntanya, on són els compliments dels plans dels consells comarcals de muntanya?» M'ho podria explicar, senyor Conseller?

Vostès han deixat de banda en la seva política territorial temes de dimensió social que ja li avanço que haurien de ser prioritaris en l'acció d'autogovern. No li donaré les xifres, però li recordo el primer d'ells: habitatge. Vostès practiquen una política de desaparició de la promoció pública d'habitatge. La practiquen amb xifres, amb realitats, no és un concepte: li puc llegir les estadístiques del seu propi Departament, li puc llegir els visats d'obres del Col·legi d'Arquitectes —0,5%, ara, del total, aquest tipus d'habitatges—, la política d'INCASOL i la venda de terrenys... Això sí: ara surt el Pla Pujol! Ara surt el Pla Pujol, ara fan veure que es preocupen de l'habitatge! Com vostè ha fet veure, i m'hi referiré després, que es preocupen més seriosament del que es preocupen del medi ambient.

El Pla Pujol, és veritat, senyor Molins —si més no ha estat declarat per autoritats del seu Departament—, que el desconeixien a la Direcció General d'Habitatge? És veritat? Li ho pregunto —i, si no és veritat, desmenteixin les declaracions que es van fer just quan sortia el Pla Pujol. És veritat que no hi ha previsió pressupostària per al Pla Pujol, enguany, en el document que hem aprovat en aquesta Cambra? És veritat? Com és que vostè ni el va mencionar en la seva exposició, senyor Conseller? Pot fer la divisió dels 9.700 habitatges per 2.020 milions de pessetes i dir-nos si surt un milió de subvenció o surten 200.000 pessetes, només, de subvenció? Ens pot dir a qui va adreçada una hipoteca que rebaixa el 13,5%, que significarà pagar de 80.000 a 100.000 pessetes al mes? A quines capes de població? Podem parlar seriosament de política d'habitatge? I de política de promoció pública d'habitatge?

O del transport —una altra política territorial que té dimensió social. Ens pot dir quina és la seva política de transports? I perdoni, senyor Escudé, que hi insistim: ens poden dir per què, en transports, vostès fan un tema pressupostàriament «estrella» del carrilet de la muntanya de Montserrat? (*Rialles.*) Fa riure, eh? Els deu fer riure com quan es parla del metro de Montjuïc. Potser és més social el metro de Montjuïc que el carrilet de la muntanya de Montserrat! Que, com aquí ja s'ha dit, en aquesta tribuna, el farem servir quan hi anem en romeria els diumenges al matí. I hi invertirem 9.000 milions de pessetes: hi ha més inversions en el Pressupost d'enguany per als Ferrocarrils de la Generalitat que per a la resta d'inversions en transports a Catalunya!

Senyor Conseller, vostès fins i tot han oblidat un tema de dimensió global, de concepte, i ara en fan aparença: el medi ambient. Ara ens trobem declaracions d'amor del President Pujol per la natura. Fa molts pocs dies podien llegir vostès: «A mi sempre m'ha motivat molt la naturalesa, i crec que el nostre Govern s'ha preocupat molt per la naturalesa». Anem-ho a veure. Ara —ho acaba de dir no fa ni quinze dies, i lamento molt que no hi sigui per corroborar-ho—, la reducció d'Aigüestortes,

del Montseny, la sentència de Pals —un jutjat els ha hagut de dir que no poden permetre urbanitzar on vostès permetien urbanitzar, els ho ha dit un jutjat!—, el delta de l'Ebre... Vostès podrien passar a la història com el Govern que fa la violentació natural més forta a Catalunya, si van endavant en la desviació del riu Llobregat —i podria fer una llarga llista, que li podria llegir, amb autoritats que no són tampoc d'Iniciativa per Catalunya. Vostès tenen una manca de voluntat política a l'hora de fer complir i posar en pràctica tota la legislació de la protecció de la natura: l'incompliment de la Llei d'Espais Naturals, la manca de pressupostos mínims i suficients per garantir la vigilància d'àrees protegides, les actuacions contra l'ecosistema d'espècies, etcètera —i també després, si ho vol, li citarem les fonts d'aquestes qualificacions sobre la política actual ambiental.

És clar, en aquest context, quan surt un informe oficial de l'Administració central, no desmentit, que diu que Catalunya és la comunitat autònoma amb el major nombre de focus contaminants, que vostès ens diguin, en aquest context, que ara faran l'Agència del Medi Ambient i ara el Consell de Protecció de la Natura aprovarà el Pla d'Espais d'Interès Natural, permetin-nos que també els diguem que ho dubtem. I ho dubtem, a més, en aquest cas, amb xifres. El pressupost de la Direcció General del Medi Ambient d'enguany, 1990, dedica 10 milions de pessetes —una barbaritat de cabal públic— a adquirir sòl i espais naturals; 20 milions, a restaurar i rehabilitar sòl; 5, a actuacions a marines i platges; 5, a treballs i inversions a paratges naturals, i 5, a altres inversions en espais naturals. I s'ha acabat el capítol d'inversions. Fantàstic! (*Remor de veus.*) I el Pla d'Espais d'Interès Natural, senyor Conseller, que vostè ens diu ara que s'aprovarà a partir que el Consell de Protecció de la Natura l'aprovi, que vostè fins ara l'ha mantingut allò que se'n diu en el «son dels justos», o en algun calaix de la Conselleria, el PEIN, el Pla d'Espais d'Interès Natural, al qual nosaltres vam fer alegacions, senyor Conseller, vostès van obrir el termini d'alegacions i... pxt!, mai més se n'ha sabut —ara sí, se n'ha tornat a saber, vostè ho ha anunciat—: és un pla amb una escassa disposició de recursos, reticent a entrar en temes no pas petits, com les Gavarres, el Montsec, el Montsant, els ports de Beseit, basat en criteris sols cartogràfics i amb una enorme supeditació a interessos privats.

Per últim, senyor Conseller, vostès tenen un actiu important en mala gestió —i ho dic tan ràpid com m'hi està obligant el temps que m'estic menjant. Vostès tenen la medalla —i això és per felicitar-los— dels primers en mala gestió de carreteres, segons l'Associació Espanyola de Carreteres, que posa les de l'Estat, les de les diputacions i, per últim, les de la Generalitat, a Catalunya, com les pitjors conservades. I, jo li diria, realitzades amb projectes caducs —i li puc citar xifres, també, com arriben projectes caducs per a realització—, pressupostos estrets, inaugurades sovint en mal estat i, quan no, mal mantingudes. Com també podríem parlar d'eixos importants, que vostè s'ha omplert la boca de parlar-ne, de com estan en continu refer per aquests mateixos defectes; li podria dir que el MOPU, la Diputació, inverteixen, avui, la Diputació de Barcelona i el MOPU, 400.000 pessetes, pel cap baix, quilòmetre/any, i la Generalitat, escadusserament, quelcom més de 200.000 pessetes quilòmetre/any; podríem parlar de les voreres, de les brigades, etcètera. O podríem parlar de mala gestió en l'ús dels recursos

públics —se'ls ha citat diverses vegades i mai ho han contestat—: per què el Síndic de Comptes de Catalunya ens diu que hi ha romanents de tresoreria de milers de milions de pessetes en la Junta de Sanejament cada any —de milers de milions de pessetes— sense aplicar? Podríem parlar de mala gestió en els negaments del Llobregat —i parlarem després d'allò que diuen que quan plou el dia de sant Pere Regalat plou quaranta dies seguits—: des del 82, inundacions, i des del 83, que s'estan esperant dotze actuacions al Baix Llobregat. O d'aquest fantàstic element de bona gestió que és el parc Busch: és un bon exemple de bona gestió territorial —d'improvisació, de descoordinació, de menyspreu de l'Administració local.

Vostès, en aquesta temàtica, és on més mostren com recelen de l'Administració local i es descoordinen d'altres administracions. La central, per exemple, senyor Conseller: amb ella encara no han estat capaços d'arribar a un acord per regenerar platges, i enguany es perdran milers de milions previstos per manca d'aquest acord, com per exemple al Maresme. Però amb la local, senyor Conseller, que vostè, per casualitat —seguint una tradició molt profunda a Convergència i Unió—, no va citar mai, des d'aquesta tribuna, en el seu discurs, els ajuntaments i la seva acció territorial, quan actuen en sanejament o en planejament, tampoc van coordinats.

Quan, senyor Conseller, tindran els ajuntaments de Catalunya de més de cinquanta mil habitants competències urbanístiques que avui tenen la resta d'ajuntaments de l'Estat espanyol? Vergonya, senyors nacionalistes de Convergència i Unió, que tant presumeixen, que porten anys, vostès, negant als ajuntaments de Catalunya competències urbanístiques que tenen altres ajuntaments —deixo a banda si això, a més, implica faltar a la paraula que donà el President de la Generalitat al portaveu que els parla: això és secundari—; els ajuntaments de Catalunya avui estan per sota les capacitats d'altres ajuntaments de l'Estat en temes urbanístics.

Em pot dir, senyor Conseller, quines competències urbanístiques tenen els consells comarcals, si és que en tenen? Em pot dir, senyor Conseller, quan s'acabarà el centralisme a l'Administració autonòmica catalana? Quan hi haurà la descentralització de la Generalitat? Per quan, les vegueries? Quan l'alt Pirineu tindrà una unitat d'acció administrativa com es mereix, quan es parla de política territorial?

I, per últim, en l'apartat de balanç, senyor Conseller, vostès, amb la seva política territorial —i aquí m'agradaria que el senyor Alavedra encara em pogués donar més informació, per subratllar el que diré, rapidíssimament—, estan agreujant, agreujant que la mancança d'infraestructures provoqui estrangulaments socials i econòmics. Ho diu el Cercle d'Economia: «Respecte a Catalunya, les infraestructures, molt poc desenvolupades respecte a la resta d'Europa...» Senyor Conseller, si té temps, el convido dissabte vinent, o diumenge, a agafar el cotxe tots dos i anar-nos-en de Manresa a Cervera: és fantàstic; és un trajecte relativament curt, bastant llarg per l'estona que hi farem, donada la situació de la carretera. Manresa-Cervera —el cor de Catalunya, eh?, la Catalunya..., el cor de Catalunya, senyor Alcalde—, i quedarem galdosos tots dos —procurem portar un cotxe amb bons amortidors, que un dels dos sigui un bon conductor, i veurem... Manresa-Cervera. Agafin vostès un mapa de Catalunya i veuran si no és una línia vermella, un punt neuràlgic de la comunicació a Catalunya. Any 90, eh? I no em

tregui el trosset que comença a Rajadell, que acaba tot seguit; no, no, agafin totes les desenes de quilòmetres que comuniquen zones importantíssimes. I quan parlem dels problemes del camp català —lamento que no hi sigui, el Conseller—, parlem de Manresa a Cervera. I quan parlem de l'afecció i la cohesió del país, parlem d'aquesta carretera, també. Aquí es demostra la qüestió nacional.

Nosaltres, en aquest sentit, volem anar, en aquest debat, i més enllà d'aquest debat —que hem dit que celebrem que es faci—, amb un sentit d'alternativa, d'alternativa referent a unes polítiques que són practicades per l'actual Govern: de vegades, dissortadament —ho hem de dir—, en coincidència amb altres governs. En primer lloc, amb el Govern central, com podia ser en el tema de la promoció d'habitatge públic, o en els temes d'aigües, potser en els temes de residus... Nosaltres creiem que aquí caldria dibuixar —i aquesta és la responsabilitat de tots els grups dits «de l'oposició»— alternatives a aquesta situació, alternatives des de principis que serveixin per ordenar la política territorial. Autogovern, en política territorial, senyor Molins, vol dir intervenció pública —i, si no, desmenteixi-ho—; autogovern, en política territorial —deixem les altres polítiques a banda, ja les discutirem—, vol dir intervenció pública, sobre un bé col·lectiu insubstituïble i irreparable, si el fem malbé, que és el territori. I en un país petit —com tantes vegades vostès també diuen—, Catalunya, que l'hauríem de contemplar en el sentit més reticular possible, com han dit tots els geògrafs amb el cap ben posat damunt les espatlles quan han parlat de Catalunya —Pierre Vilar, Pau Vila, etcètera—, una Catalunya realment de xarxa.

I, en aquest sentit, la política territorial hauria de ser una política global de projecte, de planificació i de programació, a llarg termini. Quants plans a llarg termini han elaborat vostès? Amb l'habitatge ja s'ha acabat. Política d'inversió pública, mesurable en inversió pública, política d'intervenció, amb una dimensió socialment útil i, això sí, reorientant els pressupostos... L'anècdota, ja li vam dir en el debat de Pressupostos, senyor Conseller: que el senyor Prenafeta, aleshores —ara no, directament—, tenia 1.415 milions per a protocol i exposicions, que són 100 milions més que tot el que tenen els consells comarcals junts en l'assignació pressupostària directa del Pressupost de la Generalitat.

A partir d'aquests principis, la primera línia d'acció de qual-sevol govern alternatiu a Catalunya hauria de ser el Pla Territorial de Catalunya, sense el qual, senyor Molins —i ens n'estem adonant, vostè potser millor que nosaltres—, és impossible la definició o la decisió —vostès, potser per voluntat política d'eludir aquesta decisió o aquest compromís. Un Pla que fos un model realment equilibrat... I li donaré un exemple, perquè vegi que no parlem de conceptes buits: Barcelona i la seva conurbació urbana. És molt diferent que en el Pla Territorial tractem el problema d'aigües d'una forma o d'una altra si anem a fomentar o a no fomentar l'amuntegament monstruós a l'entorn de Barcelona, fent infraestructures, sabent que l'aigua és un bé escàs, impulsant un creixement que deixa fora grans transvasaments, i que evita errors, com el que han comès, de deixar anar 100 hectòmetres cúbics d'aigua de Sau-Susqueda poc abans que el país entrés en una situació de sequera, i que caldria informar per què i amb quines responsabilitats, quan l'opinió pública ho descobreix.

En segon lloc, incardinats en aquest Pla Territorial, els plans sectorials. Fem un exemple, evidentment: el de carreteres, amb la seva pertinent revisió, basant-nos en uns eixos que siguin vertebradors del territori, i, si són vertebradors del territori, jo li puc anunciar que no haurien de ser inferiors a dues calçades per banda —del transversal, en parlarem, també, al seu dia, suposo, perquè porta prou endarreriments. Lleis sectorials que acompanyessin aquests plans sectorials —Iniciativa per Catalunya té, en aquesta Cambra, i, pendent d'una negociació política, plantejarem la seva presa en consideració, la llei de carreteres—, que donessin sentit real a aquella planificació, i, òbviament, programes d'inversions quantificats en la seva aplicació i el seu seguiment.

En tercer lloc, una línia d'actuació prioritària en la política territorial social. I ens referim, per damunt de tot, a l'habitatge: un pla quinquennal d'habitatge, un pla amb recursos que, com a mínim, per a enguany situàvem en 7.000 milions de pessetes —un pla com existeix a la majoria de democràcies parlamentàries europees (*remor de veus*), ja que sento que a algun diputat del seu Grup li sona estrany el pla quinquennal, perquè es pensa que només ho gastaven en determinats països, i s'oblida que governs del seu mateix signe polític, democràcia cristiana, els estan impulsant amb lleis parlamentàries, pel que fa a l'habitatge—, 7.000 milions, que miri que és una quantitat prou reduïda..., si jo li recordo que l'Ajuntament de Barcelona, per al 1990, ha aprovat 3.500 milions de pessetes en habitatges de promoció pública. I, si vol, li llegiré la xifra del que ha aprovat el Govern de la Generalitat, del que han aprovat en aquest Parlament, amb la vergonya del vot de la minoria i, més vergonya encara, amb el vot de la majoria, sobre habitatge de promoció pública... No el Pla Pujol, no: el que hem aprovat de debò, senyores i senyors diputats, amb un parc de lloguer d'habitatges com a objectiu primordial, quan, a Europa, ens situem, pel cap baix, del 42% en amunt, del parc de lloguer, i aquí estem reduint per sota del 27%.

En quart lloc, un pla intermodal de transports. I no són paraules tècniques: vol dir l'acabament de l'actual pla de metros, pendent des del 84, fent del metro una opció bàsica a l'àrea metropolitana; la realització, en segon pla..., l'extensió de la xarxa actual, des d'Esplugues - Sant Joan Despí fins al Besòs, de la línia III a Nou Barris, als barris de muntanya de Badalona o de la Zona Franca; una autoritat única dins d'aquest pla intermodal dels transports de la Regió I —Iniciativa per Catalunya té, senyor Molins, per si li serveix d'alguna cosa, una proposició de llei entrada en aquesta Cambra que proposa l'autoritat única de transports a la Regió I—; una integració tarifària en cercles concèntrics —vostè ha estat a Londres, senyor Molins, seguríssim, i ha pres el bitllet *all zones*, perquè no crec que vagi amb cotxe oficial de la Generalitat per Londres, i el bitllet *all zones* li permet anar en cercles concèntrics per tota aquella gran conurbació; vostè ara vagi a Badalona i vulgui anar cap al Prat de Llobregat: digui'm quants transports públics haurà d'agafar i quants bitllets haurà de pagar, senyor Conseller.

Per últim, nosaltres li proposem un pla immediat pel que fa al medi ambient, amb l'increment de recursos, com a mínim —miri si som modestos—, en 500 milions, enguany; l'aprovació immediata del PEIN, que el PEIN sigui un pla territorial i sectorial d'acció integrada, de beneficis tècnics i financers per a la població afectada; que es creï el Consell de Protecció de la

Natura —però no vagin a buscar savis només perquè facin d'«adorno» a la manca de política en medi ambient—, revisant de forma actualitzada els espais, la protecció d'espais i d'espècies, consultant els ens locals i els privats afectats, i que sigui un pla vinculant, amb un programa d'actuació, i que signifiqui la retirada de les mesures de reducció i d'agressió, avui, a la naturalesa a Catalunya.

Senyor Conseller, per últim, a nosaltres ens agradaria parlar en aquest debat, òbviament, del Pla de Residus: un eix fonamental d'un govern. Nosaltres no volem defugir ni un instant el debat sobre els residus; nosaltres celebrem que aquest Parlament, d'aquí a poc, anirà a debatre seriosament el tema dels residus, perquè és un tema sobre el qual es veurà la diferència d'acció pública amb un govern d'alternativa, no deixant les mans, altra vegada, lliures al que és l'empresa o el mercat —com abans he citat amb xifres— quant al control administratiu, minimitzant els seus efectes i entrant en un conjunt de conceptes tècnics que, òbviament, nosaltres exposarem i defensarem en el debat corresponent.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, aquesta vegada li ha fallat el càlcul del temps, perquè vostè era exemplar, calculava matemàticament el temps, però aquesta vegada ja s'està excedint de deu minuts.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, li agraeixo la mentida piadosa que ha dit (*rialles*), perquè de vegades m'excedeixo, però li demanaria dos minuts per concloure aquest discurs.

El Sr. PRESIDENT: Els té.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres, tot això, òbviament, ho plantejaríem amb una coordinació d'administracions, potenciant l'Administració local, descentralitzant la Generalitat, però, senyor Conseller, ho propugnaríem des d'un model diferent del de vostè: els veig difícilment conciliables.

Vostès, en aquest debat, han fet l'aparença que van a fer coses, perquè són conscients que socialment els «apreta» la sabata, aquesta temàtica: Pla Pujol, ara el medi ambient... La Direcció General de Medi Ambient, no fa pas tant de temps que la tenen creada, eh?, i repassi amb quines dotacions... Ha anunciat coses, en aquest debat —i doble celebració, per part nostra: que es faci i que, al damunt, anunciï coses; si més no, es belluga. Però cal anar més enllà de les aparences, senyor Molins, i cal anar més enllà de la bafarada nacionalista, que pot arribar a la hipocresia.

Em va dir un diputat del seu Grup als passadissos: «És que no tenim diners, Ribó, no tenim diners». Està bé: no tenim diners. És per manca de diners, que no s'ha fet el Pla Territorial? És per manca de diners, o de qui és responsabilitat els endarreriments que portem en residus, en sanejament? Per què, quan van prometre, el President de la Generalitat i el Conseller anterior en el càrrec, senyor Culler, que el desdoblament a Vic arribaria l'any 84, és on és ara —de la Nacional-152, em refereixo. I podria seguir amb un llarg etcètera de coses concretes, que no es poden amagar en el discurs de la bafarada nacionalista. Per què? Qui n'és el responsable? Són vostès; són compromisos que han pres aquí, que no els han complert, que servirien per cohesionar el país, senyor Molins.

Però, senyor Molins, jo voldria acabar —ara sí— dient-li que vostè no és el problema. Tant de bo, que vostè fos el problema —i suposo que està d'acord amb mi en això, com a mínim en això—, tant de bo! La petjada que deixa aquest Govern

en el tema territorial a Catalunya, que no és ni de bon tros responsabilitat de vostè, trigarem generacions a superar-la. Per això dic que vostè no és el problema.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Amb tot el temor de fer-me pesat, senyor Diputat.

L'absència d'un pla general no vol dir absència de política territorial. La manca de redacció i aprovació d'un pla general no vol dir, en absolut, absència de política territorial. Hi ha una política territorial, hi ha definicions d'objectius d'aquesta política territorial, hi ha una planificació d'acord amb aquest objectiu; és una planificació sectorial, una planificació territorial en els plans comarcals de muntanya, per exemple, que s'estan complint —òbviament, senyor Ribó, s'estan complint. Els pressupostos contemplen les inversions contemplades en els plans comarcals de muntanya en el primer any de vigència dels aprovats, que és enguany, 1990, exercici pressupostari 90..., i també, en certa manera, hi ha planificació general, ja que tots els plans sectorials —jo li ho deia— estan informats a través dels avenços i de la redacció i elaboració del Pla Territorial General.

Per exemple, el Pla Territorial de Carreteres. El Pla Territorial de Carreteres no va ser fet per una unitat de planificació de la Direcció General de Carreteres; es va crear una unitat específica, amb tècnics de la Direcció General de Carreteres i amb tècnics de la Direcció General de Planificació Territorial. I aquest va ser qui va redactar el Pla Territorial de Carreteres, ho torno a dir, òbviament, tenint en compte els objectius de política territorial que seran continguts en el Pla Territorial General.

Pla de la Regió I. Efectivament està en marxa el Pla de la Regió I; hi ha un equip redactor que encapçala el senyor Albert Serratos, en tant que assessor del Conseller per a aquesta matèria, que és el vice-president de la comissió que, d'acord amb la Llei de redacció del Pla Territorial de la Regió I, es va crear. I aquesta comissió s'ha reunit i funciona, una comissió, un grup de treball, format per membres d'aquesta comissió, la qual ha volgut intervenir en la definició dels objectius del Pla Territorial de la Regió I. I el redactor del Pla, el senyor Albert Serratos, ha enviat, entre altres coses, aquest document de què vostè ha fet lectura, a petició dels membres d'aquesta comissió, a petició dels membres d'aquesta comissió, que avui també demanen conèixer el Pla Territorial General per poder entrar en la discussió del Pla Territorial de la Regió I. I tinc previst entrevistar-me amb ells i reunir novament la comissió general que jo presideixo —i no els grups de treball— precisament per posar aquesta qüestió sobre la taula; a veure què volen fer, si anar treballant en la redacció del Pla Territorial de la Regió I, que en aquest moment està, com és lògic, en la recopilació d'informació, en la recollida d'informació i en els plantejaments dels seus objectius... I aquest és el motiu, l'objecte d'aquest document que vostè esmentava. Entre altres coses, per exemple, s'està, en aquest moment, confeccionant la cartografia a escala 1:5.000 —vostè m'ha semblat que hi feia referència, demanava això: aquesta cartografia, doncs, que sembla una cosa senzilla, no existeix, i l'Institut Cartogràfic l'està confeccionant; això no és senzill de fer i la feina que està fent l'Institut Cartogràfic, per altra banda, em sembla que ha estat prou vegades valorada molt

positivament per aquesta Cambra.

Llei de Carreteres. Com podem avaluar les inversions? La Llei de Carreteres vindrà a aquest Parlament aquest any —així va ser anunciat ja fa temps i es complirà el compromís—: com podem avaluar les inversions? Hi ha un Pla de Carreteres, del qual té coneixement aquesta Cambra, que va ser discutit en els seus aspectes de plantejaments per aquesta Cambra, va ser aprovat —l'esquema director— per aquesta Cambra, i que en aquest Pla de Carreteres es va donar un compliment..., amb les prioritats sempre esmentades: passar d'una xarxa radiocèntrica a una xarxa quadrangular, i amb preferència als eixos verticals i horitzontals.

L'eix de l'Ebre, esmentava l'Il·lustre senyor Diputat. L'eix de l'Ebre, s'està en la realització dels darrers trams per acabar-lo, fins i tot amb els trencalls laterals —i heu parlat, per exemple, del de Maials-Lleida: es va fer el de Flix-Maials, deixant ja l'eix pròpiament de l'Ebre a Flix, i es va unir amb Maials com a inici de l'eix occidental; ara se centra en programació del de Maials-Lleida, tal com es va anunciar ja fa mesos, i aquest any comença el Maials-Lleida, que finalitzarà..., i això depèn també de les possibilitats pressupostàries, òbviament que depèn de les possibilitats pressupostàries, senyor Ribó. Demanava vostè l'eix de la 152, Barcelona-Vic-Ripoll, que es va dir en un moment determinat que a això s'hi arribaria l'any 84: s'hi arribarà l'any 92, ja vaig dir-ho ahir —evidentment, que depèn de les possibilitats pressupostàries. L'eix del Llobregat està finalitzat. Aquestes són les nostres prioritats, aquestes, són els eixos verticals i els eixos horitzontals.

Em convidava a anar amb vostè a Manresa, per fer després el Manresa-Cervera: el Manresa-Cervera és una part de l'eix transversal, com vostè sap —una part petita en longitud, probablement no en pressupost—; el Govern de la Generalitat ha pres la decisió d'iniciar enguany l'eix transversal. Per cert, en un *Diari de Sessions* d'aquesta Cambra hi consta el compromís del President de la Generalitat, pres l'octubre de 1987, de començar l'eix transversal l'1 d'octubre de 1990; casualment, senyor Diputat, el complirem: l'1 d'octubre del 1990 començarà l'eix transversal (*Remor de veus i pausa.*) «Casualment» ho he dit perquè l'Il·lustre senyor Diputat havia dit que mai complíem compromisos: el compromís adquirit l'any 1987, adquirit l'any 1987, que l'1 d'octubre del 90 s'iniciaria l'eix transversal, està pres davant d'aquesta Cambra i es complirà. I s'inicia pel tram que vam dir des del principi que seria per on iniciariem, que és precisament pel tram Vic-Girona. També en aquell moment es va parlar que es faria Aguilar de Segarra - Rajadell, que ja està fet, i enguany es continua amb el Rajadell-Manresa, que forma part també d'aquest eix al qual em volia tan amablement acompanyar l'Il·lustre senyor Diputat —jo me'l conec, hi he anat fa poc; per tant, si vol, de totes maneres, amb molt de gust l'acompanyo.

Habitatge. Certament, ahir vaig fer una referència respecte als habitatges fets; no vaig traslladar en la distribució en el territori i en l'objectiu la nostra política d'habitatge.

La política d'habitatge de promoció pública del Govern de la Generalitat ha tingut dos punts d'inflexió al llarg del seu desplegament: el primer, l'any 1985; el segon, l'any 1987. En la primera data, coincidint amb la transferència de les competències sobre patrimoni construït i en el marc de l'Acord Econòmic i Social, es van signar els últims convenis sobre finança-

ment d'habitatge per part del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme: en el seu conjunt, els convenis signats i les transferències pressupostàries finalistes han significat un volum total de recursos al voltant dels 11.000 milions de pessetes. En la segona data, i coincidint amb el final de la vigència del pla quadriennal de protecció oficial i amb l'inici de la represa econòmica, va explicitar el Ministeri la negativa, mantinguda fins avui, d'aportar nous recursos per aquesta via per a la construcció d'habitatges per la Generalitat, o mitjançant accions convingudes per altres administracions públiques catalanes —els ajuntaments, a través de patronats municipals de l'habitatge, per exemple.

Em sembla que ho hem comentat alguna vegada: és aquest un altre dels exemples en els quals es transfereixen unes competències no sempre acompanyades dels recursos econòmics per afrontar-les. De fet, la promoció pública o els recursos destinats per l'Estat en matèria d'habitatge, atès que venien contemplats com una qüestió de política econòmica general, més que com una política sectorial concreta, els recursos —sempre la promoció d'habitatges té molt a veure amb la política fiscal, la política de represa econòmica que es dugui a terme en un moment determinat—, sempre ha vingut de la mà de les actuacions del Govern central. Així s'estroncava, per tant, el que va aquest període del Pla Quadriennal d'Habitatges, que es va dur a terme, més que per les necessitats d'habitatge, per les necessitats d'una represa econòmica l'any 83; així s'estroncava, per tant, una font de recursos únicament alimentada des d'aleshores per les transferències finalistes que, via esmenes a les lleis de pressupostos de l'Estat, han permès de finançar una part de les obres de remodelatge del barri de Sant Cosme, al Prat del Llobregat, i enguany iniciar l'actuació dels habitatges del Governador, al barri del Verdum, a Barcelona.

Aquesta evolució explica la reducció en el nombre d'habitatges iniciats, a partir de 1987, any en què no se'n va poder començar cap, i per la lògica dels terminis d'execució de les actuacions, la reducció en el nombre d'habitatges acabats l'any passat i la previsió per a enguany.

El canvi en el model de la protecció oficial a partir de l'any 1988, i més intensament encara a partir de l'any 1989, amb la introducció de l'anomenat Règim Especial per a Promotors Públics, ha obligat la Generalitat a reprogramar les seves actuacions i utilitzar recursos provinents del marc del mercat financer —el Banc Hipotecari, per exemple— per compensar la manca d'aportacions directes del MOPU —després li ho explicaré. Potser per això no trobàvem com es podien fer tants d'habitatges, si les consignacions pressupostàries no es consignen, les crides al mercat financer no estan previstes en els Pressupostos; es faran, i a través d'aquí el contingent d'habitatges es podrà fer. Per altra part, ha estat necessari mantenir un ritme creixent d'aportació de transferències amb càrrec als Pressupostos de la Generalitat per compensar els increments de costos en l'execució de les obres, més acusats d'ençà de l'any 87, amb taxes interanuals de creixement d'aproximadament el 17%.

L'esforç pressupostari de gestió i la col·laboració d'alguns ajuntaments amb aportació de sòls per cessió o permutes ha permès que a finals de l'any 1990 puguem tornar a tenir en construcció..., podem tornar a tenir en construcció al voltant de 3.600 habitatges de promoció directa o convinguda, la qual cosa representa un volum total d'inversió de 20.600 milions de

pessetes, amb una previsió anual al voltant dels 7.000 milions de pessetes, a cobrir amb els 3.700 milions de pessetes transferits en el Pressupost, els 2.700 milions de pessetes autoritzats mitjançant crèdits hipotecaris i, la resta, amb recursos propis de l'Institut Català del Sòl.

En el període 1983-1989, i sota la competència de la Generalitat, s'han acabat a Catalunya 10.400 habitatges; el total d'habitatges traspassats, l'any 85, per l'IPPV era de 60.800 nous habitatges: s'han construït en set anys més d'una sisena part dels habitatges construïts a Catalunya en tota la història de la promoció pública, més que en èpoques de tanta necessitat, com en períodes de forta immigració. I, ho repeteixo, en aquests moments s'estan construint a Catalunya 2.163 habitatges, hem de licitar-ne —l'INCASOL o els ajuntaments, en el cas dels convinguts— al voltant de 600 més i, abans que no s'acabi l'any —i si no sorgeixen imprevistos sobre disponibilitats de terrenys, afectacions o concessions de llicències— han de concursar-se projectes per a 900 habitatges més.

Aquest és un debat sobre planificació, i cal també explicar on i per què s'han construït aquests habitatges. En primer lloc s'han buscat emplaçaments on l'estructura de població responia a tres criteris predominants: rendes baixes, fort segment per sota de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, una piràmide d'edats de base ampla —sobretot els períodes de naixements dels quinquennis 55-60 i 60-65— i elevada component immigratòria.

En segon lloc, s'han buscat emplaçaments que responguessin a demanda que no podia ser atesa per l'oferta de la zona, fortament sectorialitzada, com és el cas de zones turístiques, costaneres o de les comarques de muntanya.

En tercer lloc, s'han buscat emplaçaments en municipis capçalera de comarca o centre de rodalies, sovint lligats a actuacions residencials de l'Institut Català del Sòl.

En quart lloc, s'ha intentat donar resposta a operacions de renovació urbana o de remodelatge de barris, actuacions de forta component social o per a resoldre problemes d'afectacions urbanístiques.

I, finalment, i com a cas excepcional, materialitzat en successius convenis que assegurin l'inici de 400 habitatges/any, s'ha atès la problemàtica de la ciutat de Barcelona, en especial del districte de Ciutat Vella, on per exemple s'han construït, o es troben en construcció, o cal licitar, prop de 600 habitatges.

Sota aquests criteris s'han construït 1.260 habitatges al Baix Llobregat, 2.800 al Barcelonès, 1.950 al Vallès Occidental, 850 al Bages o 707 al Vallès Oriental; únicament a dues comarques de Catalunya no s'ha construït cap habitatge, i, encara, pel que fa a una d'aquestes —l'Alt Camp—, és previst iniciar enguany una promoció de 45 habitatges en règim especial.

Finalment, cal dir que existeixen dues comissions, una de programació i l'altra d'adjudicació d'habitatges, de les quals en formen part representants dels ajuntaments, que coneixen periòdicament l'evolució de cada actuació programada i acorden la destinació dels habitatges construïts. Al si d'aquesta comissió de programació es debat i s'acorda, també, el programa anyal d'habitatge públic per a cada exercici i les seves correccions periòdiques en funció de les incidències, i és aquesta comissió la que té cura també de refermar l'homogeneïtat en la distribució territorial de les actuacions i l'adequació d'aquesta als criteris abans esmentats.

Anem ara a fer una revisió. Hem parlat fins ara de l'habitatge de promoció pública, i anem ara a l'habitatge de protecció oficial, on es posarà de manifest aquesta nova forma d'habitatge de protecció oficial que proposem i que tirarem endavant enguany. La política d'habitatge protegit de promoció privada ha funcionat correctament —com dèiem— fins a l'any 87, preferentment a les zones de l'entorn de Barcelona, a les comarques de Lleida i a les altres capitals de província, i ha arribat a representar, en exercicis com els anys 86 o l'any 87, prop del 50% de l'acabament d'habitatges a Catalunya. Aquesta situació ha estat possible, en part, deguda a la crisi estructural del sector, en part a la retracció de la demanda per problemes econòmics o per manca de formació de noves unitats familiars i en part també per la coherència i estabilitat del sistema, un sistema quinquennal que ajudava, precisament, amb aquesta estabilitat en el temps, a donar-hi uns bons resultats.

El pla quadriennal acaba la seva vigència l'any 87, i en constatar el Ministeri d'Economia i Hisenda el creixement del deute acumulat per les «subsidiacions» d'interessos dels préstecs concedits, l'any 88 el Govern central decideix modificar substancialment el sistema, suprimir el caràcter plurianual dels plans de finançament i introduir l'obligatorietat de les subvencions directes amb càrrec a les comunitats autònomes; fixa també uns preus màxims de venda i unes condicions creditícies que dificulten l'inici de noves promocions. Així es va trencar des de l'Administració el ritme seguit fins a aquell moment.

Posteriorment, la limitació del crèdit en el segon semestre de l'any 89, la inadequació del mòdul que fixava el preu màxim de venda dels habitatges allunyat dels costos reals del sòl i de construcció i la manca d'atractiu per als promotors privats —més interessats, probablement, en aquell moment ja, per altres mercats de rendes més elevades, sector turístic o edificis per a activitats econòmiques— van accelerar la reducció en el nombre d'habitatges iniciats i acabats a través d'aquest sistema de protecció oficial, que van ser, finalment, prop dels 3.800 i dels 6.400, respectivament, els iniciats i els finalitzats.

En aquesta conjuntura, el Govern de la Generalitat, en plantejar-se novament l'any 90 la signatura del conveni amb el MO-PU, ja va avançar que únicament s'assolirien resultats positius si les disposicions que havia de dictar el Govern central —fixació del mòdul i tipus d'interès per als crèdits qualificats— eren acordades prèviament amb els agents econòmics, amb les entitats financeres i amb els promotors constructors. L'absència d'aquest acord s'ha traduït en una sistemàtica oposició a la signatura de convenis per part de la major part de les caixes o en una simbòlica subscripció, amb poca voluntat de ser atesa, per les entitats signants.

En tot cas, l'existència de recursos financers tampoc hauria garantit la construcció d'habitatges en aquelles zones on els promotors no consideren possible operar. La mateixa circumstància que cooperatives sense afany de lucre, vinculades, per exemple, als dos sindicats majoritaris, Comissions Obreres i UGT, únicament puguin plantejar-se actuar a Catalunya si reben ofertes de sòl, per part de l'INCASOL, preferentment, a un preu taxat per sota del mercat, i que ni així puguin plantejar-se la possibilitat d'atendre el segment de rendes per sota de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, dóna idea de fins a quin punt existeix una divergència en moltes zones del país entre el marc econòmic financer, dissenyat pel model de la

protecció oficial, i la situació real del sector.

I és en aquesta situació que el Govern de la Generalitat, a més del compromís subscrit per intentar potenciar tant com es pugui la promoció sota el règim de protecció oficial en aquelles zones mitjançant l'aplicació del limitat marge de mesures correctores que ens és donat de fer —nosaltres podem, a través de la nostra ordenació, modificar, per exemple, les àrees geogràfiques, podem posar a disposició sols per part de l'INCASOL a preus taxats, o podem concedir directament subvencions—, al marge d'això —encara es manté, gràcies a això, en uns marges de competitivitat—, ha acordat desplegar també un paquet de mesures complementàries adreçades als municipis de més de 20.000 habitants, que són els llocs on és més difícil donar compliment a l'habitatge de protecció oficial, als mòduls marcats per l'habitatge de protecció oficial, i per a col·lectius específics amb rendes per sota de tres vegades i mitja el salari mínim interprofessional, i adreçat a joves, preferentment, dotat en 2.020 milions de pessetes, que permet concedir subvencions, en uns casos, del 5% del preu de venda i, en altres, incrementar-les fins al 10%, amb un finançament extern convingut amb les caixes d'estalvi, a un tipus d'interès del 13,5 per a l'adquisició d'habitatges de fins a 90 metres quadrats —preferentment, habitatges de 60 metres quadrats—, a un preu màxim de venda d'1,4 o 1,5 vegades el mòdul per metre quadrat, la qual cosa representa un cost total, aproximadament, per als de 90 metres quadrats, de 9.360.000 pessetes —per als de 60 metres quadrats, doncs, estaria al voltant dels set milions de pessetes.

Del conjunt de mesures de foment de l'habitatge instrumentat en el Pla d'ajuts 90-91, es pot preveure la possibilitat que existeixin les següents actuacions a Catalunya, sumant totes les actuacions: quant a habitatges nous..., quant a habitatges nous, en la part que promou i edifica el Govern de la Generalitat... Ara li ho esmentaré... Habitatges nous de protecció oficial, 4.200; d'acord amb aquesta normativa de la Generalitat, 5.700; total d'habitatges nous: 9.900. Habitatges usats, a través de la protecció oficial, 1.550; a través de la pròpia normativa de la Generalitat, 4.000; total: 5.550. I habitatges rehabilitats a través de la protecció oficial, 3.000; a través de la normativa de la Generalitat, 3.000 més; total: 6.000, quant a habitatges rehabilitats. La suma d'habitatges nous més habitatges usats més habitatges rehabilitats és de 21.450, una part dels quals es construiran o rehabilitaran l'any 91, no pas l'any 90. D'aquests habitatges podran rebre ajuts directes, amb càrrec al Pressupost de la Generalitat en les seves diferents modalitats, fins a 9.300 habitatges, per un import total, a distribuir en les anualitats 90, 91 i 92, de fins a 4.030 milions de pessetes.

Òbviament, senyor Diputat, el Pla no només era conegut de la Direcció General d'Habitatge, sinó que ha estat la Direcció General d'Habitatge la que porta mesos treballant sobre ell, tramitant i negociant amb les entitats financeres les possibilitats de disponibilitat d'aquest diner al 13,5% i també amb els constructors promotors la discussió sobre el sistema. Tot això es conté en aquest document d'abril del 90, que, per tant —com no podia ser d'una altra manera—, no posa dubtes respecte a la paternitat i coneixement del projecte.

Transports. Per la manera amb què ha exposat el tema dels transports, amb la seva voluntat de conèixer diferents qüestions respecte al transport, em fa l'efecte que l'Il·lustre senyor Diputat no té interès en tot el món del transport a Catalunya, sinó

concretament referit a l'àrea metropolitana i, per tant, fonamentalment, a les infraestructures que componen metro, Ferrocarrils de la Generalitat i RENFE, que amb els seus serveis de rodalies també té molta importància. Li voldria, senyor Diputat, en primer lloc, remarcar l'esforç extraordinari que ha fet el Govern de la Generalitat per l'extensió de la xarxa de metros i per la millora dels serveis dels Ferrocarrils de la Generalitat.

Pel que fa als Ferrocarrils de la Generalitat: renovació de la línia Igualada-Martorell, renovació de Masquefa, renovació la Pobla - Igualada, renovació Pallegà-Martorell, cobertura de Santa Clara - Manresa, ramal Santpedor-Sallent, doble via a Sant Cugat - Bellaterra, doble via a Sant Cugat - Rubí, ramal Universitat Autònoma, renovació de les Planes, soterrament de Terrassa —una obra de 1.230 milions de pessetes—, soterrament a l'Hospitalet - Sant Josep —500 milions de pessetes—, soterrament Sant Josep - Magòria —3.600 milions de pessetes—, ramal de mercaderies Sant Boi cap al port de nova creació —880 milions de pessetes.

Pel que fa als ferrocarrils metropolitans, al metro... Pel que fa a la línia 1: Torras i Bages - Santa Coloma, Santa Eulàlia - Torrasa, Torrasa -AVINGUDA Carrilet —finalitzats els anys 83 els dos primers, 87 el darrer: 1.285 milions, 304 milions, 1.065 milions de pessetes. O la línia 3: Lesseps-Montbau, finalitzada l'any 85, 1.248 milions de pessetes. O a la línia 4: Roquetes-Lluçmajor-Guinardó —880 milions de pessetes, finalitzada l'any 82—, Selva de Mar - Besòs - la Pau —finalitzada l'any 82, 553 milions de pessetes—, la Pau - la Verneda - Joan XXIII-Pep Ventura —finalitzada l'any 85, 553 milions de pessetes—, o Sant Ildefons - Cornellà —finalitzat l'any 83, 318 milions de pessetes.

Com veurà, aquest primer eixamplament de la xarxa va ser possible perquè existia en aquell moment un acord de finançament amb el Govern central pel qual el Govern central es feia càrrec del cent per cent del finançament. Aquest acord finalitzava l'any 1983 i l'Il·lustre senyor Diputat coneix, perquè ho coneix tota la Cambra, perquè ja ha estat aquí comentat més d'una vegada i més de dues, que a partir d'aquell moment les inversions del Govern de la Generalitat havien de ser programades a través d'un contracte-programa amb l'Administració central, que —ho torno a dir— fins al 83 s'havia encarregat del cent per cent del finançament. Perquè és públic i notori el reconeixement que en els sistemes de finançament de les comunitats autònomes no existeixen previsions per a l'existència —que només afecta dues comunitats autònomes, Catalunya i Madrid— del fet, diguem-ne, diferencial de l'existència de metro: aquest fet diferencial no està contemplat en el càlcul dels recursos financers a través de les fórmules de finançament i, per tant, tot-hom admet que requereixen un finançament per part de l'Administració central.

D'acord amb la companyia, d'acord, òbviament, també, amb l'Ajuntament, es va redactar un pla de metros, i aquest pla de metros va compartir també la forma i les prioritats amb què havia de dur-se a la pràctica, confeccionant un contracte-programa, que no era més que això, la posada en programació del pla de metros per als següents cinc anys. Aquell contracte-programa, després d'un any de negociacions, va quedar sobre la taula i a partir del 1985 fins avui no ha estat possible signar-lo. En parlaré després novament, d'aquest tema, però deixin-me que parli ara de dos fets a què vostè ha fet esment.

El Pla Intermodal. La Llei d'Organització Territorial de Catalunya crea l'ens metropolità i la Comissió Coordinadora del Pla Intermodal, comissió coordinadora en la qual hi ha representants de l'Administració de la Generalitat, de les administracions locals, de l'Administració de l'Estat, més —a partir d'una reforma que s'ha fet del metro— les companyies explotadores Metro, Ferrocarrils de la Generalitat i privats. Aquesta comissió, que és i vol ser i té vocació de ser aquesta autoritat única coordinadora del transport, està en aquest moment —sempre ha pres els seus acords per unanimitat—, està en aquest moment elaborant els estudis de necessitats, de mobilitat, i els estudis de xarxa d'infraestructura que han de portar a la confecció del Pla Intermodal. Aquesta comissió estudia també el tema de la integració tarifària. Aquesta —ho torno a dir— és una comissió de coordinació del Pla Intermodal, formada per representants de la Generalitat i de les administracions locals, que ha pres sempre tots els seus acords per unanimitat.

Torno al tema de les infraestructures de la xarxa de metro. Des de l'any 85, senyor Diputat, el Govern de la Generalitat no ha pogut comptar amb aportacions del Govern central per a les inversions en el metro de Barcelona, per molt que, reiteradament, s'ha demanat, s'ha exigit la signatura d'aquest conveni. Mentrestant, les infraestructures del metro a Madrid sí que han comptat amb un contracte-programa i sí que han estat finançades —parcialment finançades— amb recursos del Govern central.

En aquests darrers..., en aquestes darreres setmanes hi ha hagut la confecció d'aquest pla del transport en les grans ciutats, que contempla, parcialment, el finançament d'algunes infraestructures del transport a les grans ciutats. Pel que fa a Catalunya, aquest pla contempla el finançament de les despeses d'explotació de les companyies explotadores. Ens n'alegrem: fa anys que el Govern no afrontava el percentatge que era normal que hi aportés de les despeses dels dèficits d'explotació de la companyia, com —ho torno a dir— sí que feia pel que fa al transport a Madrid; per tant, ens n'alegrem. Això ve contemplat en les previsions del pla per al transport de les grans ciutats. Contempla també una inversió important, pel que fa a les instal·lacions de RENFE a Catalunya, 22.000 milions de pessetes. I contempla 6.000 milions —6.000 milions— per a les inversions en nova xarxa del metro a Barcelona: com sap l'Il·lustre senyor Diputat, en el pla de metros es contemplen les prioritats que —ho torno a dir— de comú acord —administracions locals, companyia i Govern de la Generalitat— ens varem donar, que era la prioritat de la posada en marxa de la línia 2; aquesta línia 2, només, té un cost aproximat d'uns 30.000 milions de pessetes —la seva posada en marxa—, part de la infraestructura —com vostè sap— ja està feta, i, per tant, aquests 6.000 milions podrien correspondre a un percentatge que en cap cas és el percentatge que nosaltres creiem estar obligats a exigir de l'Administració central.

Hi ha hagut moltes discussions sobre si la relació ha de ser d'un terç/dos terços; això s'està, en aquest moment, negociant: crec que difícilment es pot acceptar un tractament que no sigui paral·lel al mateix esforç de finançament que està realitzant el Govern central pel que fa a la infraestructura del metro de Madrid, que és una relació —la contempla el mateix Pla— d'aproximadament 37 per part de l'Administració central, 63 per part del Govern autònom de Madrid. És en aquesta línia que s'estan

duent a terme, doncs, les converses, amb la idea, absolutament clara, per part del Govern de la Generalitat, de quines són les prioritats: és imprescindible la posada en marxa de la línia 2 del metro de Barcelona; creiem també necessari i urgent la realització del desdoblament dels Ferrocarrils de la Generalitat entre Magòria i Plaça Espanya, que permetrien incrementar la freqüència de serveis a tota l'àrea de Sant Boi i Sant Vicenç, i és sota aquestes prioritats, i el volum d'inversions que això comportaria, que estem negociant i parlant amb el Govern central per tal de donar solució a aquest problema —que, torno a dir-li-ho, ve de lluny, ve des de l'any 1985, i encara no ha estat possible signar aquest contracte-programa.

Mentrestant, el Govern de la Generalitat, només amb el seu únic esforç de finançament —i, per tant, limitat a les limitades possibilitats del Govern de la Generalitat—, ha posat en marxa les estacions de la línia 1... Avinguda Carrilet fins a Bellvitge i Ciutat Sanitària —Feixa Llarga, n'és el nom tècnic—, 2.225 milions de pessetes, i està construint a Santa Coloma —Camí del Fondo—, 446 milions de pessetes, a més de l'estació de Sant Genís, de 3.300 milions de pessetes d'inversió. Esforç, ho torno a dir, que ha fet exclusivament sobre les seves esquenes el Govern de la Generalitat.

Ha fet referència l'Il·lustre senyor Diputat al tema del cremallera a Montserrat —ha estat una referència així, com de passada. Bé, vull dir-li que Ferrocarrils de la Generalitat té l'encàrrec, per part del Govern, de dur a terme aquesta inversió amortitzant..., amortitzant amb l'explotació —i aquest és el supòsit sobre el qual es fa—, amortitzant amb l'explotació les seves inversions. El Govern de la Generalitat invertirà la part d'infraestructura fins a un límit de 3.000 milions de pessetes, que serà, per tant, el que costarà aquesta inversió. Aquesta inversió es fa a petició del Patronat de la Muntanya, que creu que és absolutament..., que està, la muntanya, absolutament col·lapsada per la seva utilització normal per part dels ciutadans, i que és necessari la posada en marxa d'aquest servei, que, per altra banda, quedarà connectat també a la resta de la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat —des de Plaça Espanya, per tant, fins dalt de la muntanya.

Medi ambient. Delta de l'Ebre. En el delta de l'Ebre, que aquest Conseller conegui —i ho coneix—, no hi ha absolutament cap projecte en tramitació que posi en perill l'equilibri ecològic del delta de l'Ebre, el qual ha estat protegit pel Govern de la Generalitat, i que continuarà, el Govern de la Generalitat, protegint a través de la seva actuació.

Desviament del Llobregat. Vaig tenir l'honor de comparèixer davant aquest Parlament, davant la Cambra..., la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament, per parlar, precisament, a bastament, tota una tarda, sobre el tema del desviament del Llobregat, i com, al marge que aquesta obra és exigència —i no va sortir veu contrària— per la necessitat d'ampliació del port de Barcelona —parlem d'equilibri territorial i parlem de necessitat d'infraestructures de transport: el port de Barcelona és una infraestructura del transport imprescindible per al nostre país—, no va sortir..., es va posar de manifest com és perfectament compatible l'ampliació del port, el desviament del Llobregat i la defensa del medi ambient. Es va posar de manifest amb els estudis fets, amb els projectes presentats, i, com a mínim, no va ser posat en qüestió per cap dels grups en les seves intervencions.

Pla d'Espais d'Interès Natural. N'he parlat a bastament; em fa l'efecte que no cal insistir-hi —aquest Pla d'Espais d'Interès Natural que, com el mateix senyor Diputat ha esmentat, ha estat ja posat a informació institucional, hi han participat, presentant esmenes, tots els ajuntaments implicats i tots els consells comarcals implicats, a través del procediment institucional marcat per la Llei, i està ara en mans del Consell de la Natura, que també, d'acord amb la Llei, ha d'emetre el seu informe al respecte.

Aigua, planejament, implantacions d'acord amb els creixements de població... Això és, precisament, el que fa el Pla Hidrològic. Quan l'Il·lustre senyor Diputat, o el company de Grup que sigui que formi part de la Comissió d'Estudi que ha de revisar les conclusions del Pla Hidrològic de les Conques Internes, tingui l'oportunitat d'entrar-hi en profunditat, en la documentació i en els continguts de la documentació del Pla Hidrològic, podrà comprovar com el Pla Hidrològic ha estat fet amb unes previsions, precisament, de distribució sobre el territori d'aquestes poblacions. I, per tant, com, també, el Pla Hidrològic ha estat confeccionat —com li deia abans en el cas del pla sectorial de carreteres— d'acord amb les previsions contingudes en el Pla Territorial.

Ha fet referència, senyor Diputat, a una qüestió que m'interessa molt esclarir, perquè, potser per desconeixement seu, fa una utilització entenc que poc correcta d'aquesta informació: és el buidament dels embassaments de Sau-Susqueda, produït a l'estiu de l'any 88. Ja ho he dit públicament, i per això em sap més greu encara, perquè la informació ha estat donada; és perfectament possible que l'Il·lustre senyor Diputat, doncs, no la llegís en el seu moment i, per tant, que encara avui la desconegui, però espero poder-li, ara, informar, i, d'aquesta manera, pugui no tornar a repetir de la manera com ho ha fet, o valorant de la manera que ho ha fet aquest desembassament.

Per al desembassament, les decisions de desembassament les prenen unes comissions que existeixen, unes comissions de les quals formen part l'Administració de la Generalitat, les administracions locals i també els regants, per exemple, els usos industrials i els usos hidroelèctrics; tots ells tenen..., formen part d'aquestes comissions de desembassament. I les decisions de desembassament les prenen aquestes comissions.

El juny del 88, els embassaments..., el sistema Sau-Susqueda estava al 98% de la seva capacitat, i tota regla —tota regla— de prudència esmenta que, quan tens un sistema d'embassaments tan important per a la regulació com és el sistema Sau-Susqueda, cal donar-li sortida a partir d'aproximadament un 80% del seu volum, perquè és perillós tenir aquesta situació. Per altra banda, cal tenir en compte —això era juny, juliol i agost de l'any 88— que s'entrava en una fase teòricament humida, que —com vostè sap— coincideixen a Catalunya amb la primavera i amb la tardor. I és per això que la Comissió de Desembassament, per unanimitat —per unanimitat!— de tots els membres presents va prendre la decisió de desembassar els 100 hectòmetres cúbics al llarg dels mesos de juny, juliol i agost. És molt fàcil per a tots nosaltres, és molt fàcil per a tots nosaltres —però entenc que no és seriós—, criticar ara, que ha resultat que després ha vingut una tardor del 88 absolutament seca, una primavera del 89 absolutament eixuta i una tardor del 89 absolutament eixuta —absolutament per sota dels mínims pluviomètrics dels darrers vint-i-cinc anys de la història pluviomè-

trica de Catalunya—, és molt fàcil criticar ara una decisió que, tècnicament, devia estar ben presa, quan ni un sol dels membres que formen part de la Comissió de Desembassament la va posar en qüestió.

Senyor President, senyores i senyors diputats, Il·lustre senyor Diputat, torno a dir-li-ho: crec que hi ha definició d'objectius de política territorial i crec que hi ha hagut, durant aquests anys, una planificació de les actuacions, sobre la base d'aquests objectius de política territorial, que ens permet avançar cap a un model de país més equilibrat, més capaç de crear riqueses sense crear desequilibris; al contrari, utilitzant la creació de riquesa per equilibrar més internament el país, un país format pel conjunt de totes les seves persones i de tots els seus territoris.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Pot fer rèplica el senyor Ribó, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, senyor Conseller, abans d'entrar en el tema més fresc de la seva exposició visual del desembassament, permeti'm que li digui, en genèric, que quan, a vostè, al llarg d'aquest debat, seguint una tradició que no és exclusiva de vostè en el Govern, se li fan preguntes, se li plantegen alternatives, se li fan crítiques, hi ha tres tipus de respostes, i em referiré a totes tres: o el silenci —i em referiré a uns quants silencis—, o ja ho tenien previst, l'anunci, o la culpa és de l'Administració central —«no tenim cabals perquè no arriben de l'Administració central».

Vostè, si repassa la transcripció quan acabi aquest debat —i, això, fins i tot és un consell personal—, miri que sempre exerceixen aquest tipus de respostes: són una administració que mai s'equivoca, que no hi ha alternativa i que, a més, quelcom que es pogués treure, diguem-ne, de novetat de coneixement de les diputades i dels diputats, ja ho tenien previst —«ja n'hi ha uns que ho estan estudiant»; doncs, no ho sabem, eh?: vostè ha citat, com a mínim, cinc estudis que tenen prou entitat en lleis que s'han aprovat en aquesta Cambra, etcètera, que no són coneguts en els treballs parlamentaris.

Comencem pel desembassament, senyor Conseller —lament que la gràfica és petita. Aquesta és la gràfica del sistema Sau-Susqueda del període de què parlem: quan es produeix el desembassament —que és en aquest punt vermell—, està davallant espectacularment el que hi ha d'aigües en el sistema —si vol, li ho donaré amb xifres, també, amb xifres que demostrin que en moments molt més importants que aquest no es va produir el desembassament. La meua pregunta és: qui, quan, perquè? I, si més no, és clar, les seves xifres contra les nostres, respecte a si és certa o no aquesta gràfica, que el desembassament no es produeix, senyor Conseller, quan està a punt de sobreixir l'aigua. Són 100 hectòmetres cúbics, eh?, no parlem de començar a deixar anar l'aigua, no: 100 hectòmetres cúbics, de cop i volta. I, per tant, amb un fet que té influència... Ningú ha dit que sigui la causa que ara no hi hagi pluges —que n'hi ha, ara, eh?—, que no hi hagi aigua: dic que té influència, també, en la situació actual. O sigui, no anem a l'argumentació típica de «desqualifico perquè vaig a la totalitat», no; aquí té una gràfica —si ho vol, després la podem comprovar, vostè i jo, podem mirar les actes, podem mirar per què i com. Hi havia alguna alguna altra motivació, senyor Conseller, pregunto? Hi va haver alguna petició per fer aquest desembassament, pregunto? Po-

dem... I no s'amoini d'aquest tema més, que molt sovint els temes de debat de política general, que queden paraula contra paraula, continuen de vegades després —amb una interpellació, amb una pregunta, etcètera. Parlem d'una situació en què l'aigua estava ja en situació de baixa, en picat, i es va agreujar aquest picat amb el desembassament —no pas petit: 100 hectòmetres cúbics— del sistema.

Senyor Conseller: espais naturals. La Llei de reducció de la zona protegida d'Aiguestortes, és política del Consell Executiu? Ho suposo. S'adiu amb els criteris que vostè ens ha anunciat, pregunto? S'adiu amb les opinions internacionals de les diverses agències del medi ambient, és una mesura normal de l'acció de Govern l'any 90? És una prova que vostès tenen política territorial —no la seva: la dels interessos que collen en diversos sectors—; ningú ha negat, aquí, que tinguin política territorial: el que s'està negant és que la seva política territorial vagi a l'ordenació dels desequilibris territorials de Catalunya.

Plans sectorials... Es compleix el pla de carreteres, senyor Conseller? On som, del pla de carreteres? —li ho torno a preguntar. On som? Sobre quines bases les diputades i els diputats d'aquesta Cambra poden comprovar el grau de compliment del pla de carreteres? On és el programa d'inversions? Per què el Pressupost del 90 no hi fa cap referència? Per exemple. El pressupost d'enguany! O sigui, no parlem sobre el buit: de coses que a més hem de treballar nosaltres, apunts pressupostaris. I vostè en aquest cas ha fet el circumloqui «en els objectius que contindrà...» —és clar— «el Pla Territorial de Catalunya». O sigui, discutim sobre els objectius —que potser el senyor Ferran Pont fa dos anys que ja els sap; nosaltres no, eh?— que contindrà el Pla Territorial de Catalunya.

El Pla Territorial de Catalunya, senyor Conseller, nosaltres, al que ens hem referit és sobre l'escala cartogràfica, no al pla de la regió metropolitana. El pla de la regió metropolitana... —de la regió I, perdó—, que ve d'una llei del 87, és el que en un dels documents que utilitzen conté, en la seva recaptació de criteris, aquells elements tan peregrins que hem tomat a llegir en aquesta Cambra —que, si són equivocats, potser és que algú falseja documents: també ens agradaria saber-ho, si no van així.

Vostès... I a vostè, en concret, l'ha traït algú, potser —vull dir en el subconscient—, quan ha dit «casualment, el complir»: ni casualment, el compliran! L'eix transversal, senyor Conseller, se'n parla en aquesta tribuna des de l'any 81 (*remor de veus*). I aquí em corregeixen: el 80. Jo no en tinc la certesa: el 81, ho mantinc. O sigui, no em digui que és un anunci espectacular fet pel President de la Generalitat. I som a l'any 90, senyor Conseller! «Començarà l'1 d'octubre de 1990, casualment»... És la segona..., el segon tipus de resposta a què em referia: anuncis. Però estem debatent política, no anuncis. No aprofitin la tribuna per fer rodes de premsa, senyor Conseller: aprofitin la tribuna per respondre a les argumentacions sobre dades concretes que els plantegen les diputades o els diputats. Això, és la funció del debat parlamentari.

La carretera de Cardona, senyor Conseller —està promesa també; no realitzada—, per a quan? Una mica necessària, en aquests moments, que es busquen alternatives al tancament de les mines.

Habitatges, senyor Conseller... Miri: ens podem perdre en les xifres, si vostè ho vol; jo li repeteixo les preguntes. Són, aleshores —aquesta no és pregunta: interpreto—, és molt ago-

sarat, i potser irresponsable, el Director General d'Habitatge, d'haver dit en públic —i no desmentit, si més no— que no coneixia el Pla —dit Pujol perquè el va anunciar el President Pujol—? És un irresponsable, en aquest punt concret, m'imagino. I diu a continuació: «Haurem de reformular algunes coses». Ho diu en unes declaracions públiques, i ningú ho ha desmentit. Són certes o no són certes, aquestes declaracions?

Senyor Conseller, hi haurà o no hi haurà una política de promoció del parc d'habitatges de lloguer, amb paràmetres europeus —quadriennals o quinquennals, m'és igual—, n'hi haurà o no n'hi haurà? Ens vol respondre aquesta pregunta? Sabem que parlar d'habitatge, senyor Conseller, no és parlar d'un debat que s'esgotarà la setmana vinent, eh?, és parlar d'un debat que el contemplarem d'aquí a quatre o cinc anys vista, el seu resultat. Ho sap vostè tan bé o millor que jo.

Senyor Conseller —que per fi ha citat els ajuntaments, la primera vegada que ha citat els ajuntaments, i me n'alegro, en parlar d'habitatge, pel que fan ells—, senyor Conseller, promoció pública, eh? —concepte que vostè enten perfectament—, promoció pública: quants en fa la Generalitat directament el 1990? M'ho vol respondre, si us plau? Promoció pública: quants en farà l'any 91? Parlem de xifres clares. O parlem de declaracions del Director General de la Generalitat: el Director General va donar per extingida la promoció pública i va comentar la necessitat de donar pas a fórmules de finançament extern com el règim especial. Corrobora vostè aquestes declaracions, sí o no? El Director General va donar per extingida la política de promoció pública! (*Remor de veus*.)

Transports... Que vostè ahir ens va dir «demà en parlarem», eh? No em demani quant de temps en vull parlar, si vostè em va dir «demà en parlarem». Si de cas, demanem al senyor President si ens habilita un temps especial del debat per parlar de transport, que vostè, en una intervenció de debat de política territorial, va dir «demà en parlarem, de transport».

Sobre els metros, senyor Conseller... La xarxa continua incompleta i vostès, enguany, faran una obra que estava prevista fa dos anys.

El Govern central —que, com vostè sap, nosaltres no hi estem tant d'acord com vostès, amb moltes de les seves polítiques: vostès sembla que hi estan molt més d'acord, amb moltes de les seves polítiques, si més no a la pràctica, no parlo de declaracions—, cada any, des del 85, proveeix 4.500 milions de mitjana per al dèficit del sistema de metros. Quant en proveeix la Generalitat? M'ho vol contestar, senyor Conseller? Per exemple.

Senyor Conseller, «el Pla Intermodal s'està estudiant»... Estudis de mobilitat, des del 87, existeixen, i estem al 90. I vostè m'ha justificat que «això del Pla Intermodal, la integració tarifària, estem estudiant ara la mobilitat». Doncs, van una mica endarrerits, perquè coneixem tots estudis del 87, sobre això.

I, per últim, senyor Conseller, amb el llum encès, el tema de Montserrat. Miri, vostès, quan parlen del metro de Montjuïc —que nosaltres abans que vostès, hem plantejat alternatives—, diuen que és llençar els diners; en canvi, defensen aferrisadament el cremallera de Montserrat. Algú els va dir, potser per la seva... diguem-ne... —no sé si és una institució a argumentar aquí; la respecto massa, per argumentar-la en un debat parlamentari així—, jo diria per una vessant oportunista de la seva ideologia, sobre Montserrat —perquè al final resultarà que pot-

ser és que és propietat de Convergència i Unió... A Montserrat, senyor Conseller, els Ferrocarrils de la Generalitat tenen estudis, l'empresa té estudis que demostren que hi ha alternatives 4.000 milions més barates per solucionar la pujada a Montserrat. Aquí no es tracta de llençar els calers? De què es tracta, aleshores, senyor Conseller?

Per tant, senyor Conseller, ho repeteixo, està clar que hi ha una política territorial. Resulta que respon a un model: no és el model que està aprofitant l'autogovern com un instrument d'intervenció per donar a aquell territori tan agredit i tan desequilibrat com és el de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. L'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt breument, per fer algunes precisions.

El tema del desembassament... Certament, el desembassament va ser sol·licitat, clar, per un dels usos, els hidroelèctrics, absolutament clar: són uns embassaments fets per a aprofitaments hidroelèctrics, senyor Diputat. I el mes de juny, i el mes de juny, estaven disminuint els consums, perquè era una època, teòricament, com és els estius, en què hi ha més sortida que entrada de recursos. Torno a dir-li-ho, senyor Diputat: per unanimitat de tota la Comissió. Estan a la seva disposició... Ja veig que no cal que les hi doni, perquè ja les té, les actes d'aquesta Comissió de Desembassament. La motivació va ser exactament aquesta: hi havia volums suficients per poder fer un dels usos de l'aigua, que és l'aprofitament hidroelèctric per a creació d'energia elèctrica.

Aigüestortes... Senyor Diputat: qui més que el Govern de la Generalitat va aprovar el Projecte de Llei que va ser posteriorment tramitat en aquesta Cambra, fent la zona de protecció d'Aigüestortes? Va ser el Govern de la Generalitat, fa dos anys, va ser el Govern de la Generalitat fa dos anys. L'àrea de protecció d'Aigüestortes és a proposta del Govern de la Generalitat i aprovada per aquest Parlament. Posteriorment s'ha vist que l'àrea contemplava, inclosa en ella, aquesta àrea de protecció, les zones de desenvolupament de zones urbanes i de recursos turístics que existeixen allà, dintre d'aquesta zona. I perquè el Govern de la Generalitat té l'absolut convenciment que la gent del bosc ha de viure del bosc, i al bosc, i, la gent de la muntanya, a la muntanya i de la muntanya, és pel que hem cregut que de l'àrea de protecció aprovada per aquest Parlament a proposta del Govern de la Generalitat calia treure i calia corregir l'error que en aquell moment vam cometre —i ha parlat vostè que no reconeixem errors: reconeixem els errors quan els cometem. Cal corregir l'error, que fa impossible que la zona, que té uns aprofitaments, ho torno a dir, de desenvolupaments urbans, inclosos dins de la zona de protecció..., que recollia per error aquella àrea de protecció. Ho torno a dir: quina és la voluntat del Govern de la Generalitat? Protegir el territori —d'aquí, l'aprovació de l'àrea de protecció—i, avui, retirar d'ella el 16% d'aquesta àrea, perquè creiem que els habitants de la muntanya tenen dret de viure a la muntanya i de la muntanya.

L'eix transversal... Certament, se'n parla des de l'any 80, senyor Diputat, perquè ha estat una de les qüestions que el President de la Generalitat ha posat com a demostrativa de la voluntat d'estructurar el territori. L'eix transversal, que en l'època

de la Generalitat republicana havia estat ja previst, més com un eix d'alta velocitat entre Lleida i Girona, avui té fonamentalment, i per a nosaltres, un motiu encara més fort, de la seva necessitat, que és que estructura el territori, que permet la creació i la potenciació d'aquestes polaritats intermèdies, unint-ne tres —sistema nord, planes intermèdies i sistema de ponent—, i és per això que tenim la voluntat de fer-lo. El tema no és..., el tema no és si s'ha fet abans o s'ha fet després: el tema que hauríem de discutir és quines de les que hem fet hauríem d'haver deixat de fer per tirar abans endavant l'eix transversal. És un problema de prioritats —que és l'obligació del Govern, determinar-les. Digui'm, quan vulgui, quines són les inversions de carreteres del Govern de la Generalitat que hauria deixat de fer, que hauria d'haver deixat de fer, per tirar endavant el que és absolutament prioritari per al Govern, que és vertebrar Catalunya amb la creació de l'eix transversal —que, torno a dir-li-ho, enguany es posa en marxa.

Habitatges de promoció pública: 2.163 habitatges que ja s'estan construint, que ha de licitar l'INCASOL —o els ajuntaments, en el cas dels convinguts— 600 més, i s'han de posar a concurs 900 habitatges més. Aquesta és, senyor Diputat... 2.163 que s'estan construint, 600 més del Govern de la Generalitat —o convinguts amb els ajuntaments, és a dir, amb recursos econòmics del Govern de la Generalitat: els convinguts amb els ajuntaments són amb recursos econòmics del Govern de la Generalitat— i 900 habitatges més.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Pot fer cinc minuts, com a màxim, de contrarèplica (*adreçant-se a l'I. Sr. Ribó*).

El Sr. RIBÓ: Senyor Conseller, tornem a..., sembla que juguem a l'amagatall, amb els habitatges. Però és una cosa difícil d'amagar, eh? És difícil, amagar que hi ha un problema d'habitatge important a Catalunya, i la part de responsabilitat que els pertoca a vostès —perquè no em digui després que nosaltres li hem dit que són els culpables del dèficit d'habitatge a Catalunya. Però és difícil d'amagar. És difícil d'amagar a uns diputats! I aquesta vegada potser ho han aconseguit. On és l'apunt pressupostari que dóna suport al que està dient vostè? No..., som tan..., tan ineficients que no l'hem trobat.

Parlem d'habitatge de promoció pública directa de la Generalitat, no parlem d'altra cosa, senyor Conseller. No ens amaguem darrere altres conceptes. Doni'ns l'apunt pressupostari, perquè resulta que no en sabem més, no l'hem sabut trobar, i no volem fer un debat formalista sobre l'apunt pressupostari: volem fer un debat realista sobre quina és la resultant de la política de promoció pública avui a Catalunya. Miri: vostès, l'any 88, 1.014; l'any 89, 200. Recordi que en el trienni 84-87, en el Pla Quadriennal, 1.475. Com l'aigua, queien, davallada en picat. Això són xifres de vostès, no les hem elaborat nosaltres. I, a més, són les xifres que ens corroboren el que veiem al carrer. Altra cosa és refugiar-se, a veure qui és més hàbil. Si jo li argumento, vostè em contraargumenta, senyor Molins! Estic parlant dels problemes reals, que en aquest cas tenen una traducció pressupostària: la inexistència... I unes declaracions que vostè no m'ha desmentit, del Director de Promoció..., del Director de l'Habitatge, que ha dit que no hi haurà més promoció! És clar... O és que tampoc serveix, citar les autoritats de la Generalitat,

quan potser són escandalosament tergiversades en les declaracions públiques! Doncs, desmenteixi-ho.

Senyor Conseller, Aigüestortes... Ha estat molt sincer: l'error va ser protegir massa. El que passa és que vostè té un concepte de «massa protecció» i potser altres en tenen un altre concepte. Llegeixi —i l'anirà llegint— la llista d'autoritats internacionals i catalanes de molt respecte i anys d'estudi sobre la temàtica del medi que estan dient que això és una barbaritat, que va en contra de la tendència europea actual sobre espais naturals, per més pressions que hi hagi. Perquè, si no, és allò que li estic dient de política territorial: que n'hi ha, sota pressions. Per més pressions que hi hagi, llegeixi aquesta llista, reuneixi el que han de crear, Consell de Protecció de la Natura, i veurem què diu, sobre el tema d'Aigüestortes, també ho veurem —ara jo, faig un anunci.

Senyor Conseller, nosaltres, sobre el tema del desembassament, que continuarem —ho repeteixo— amb altres mecanismes parlamentaris, demanaríem que ens expliqués la motivació, demanada per qui, va dur en uns moments de davallada de l'embassament a desembassar 100 hectòmetres cúbics. Quin subjecte físic o legal ho va demanar?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ribó.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(*És un quart de tres de la tarda i dos minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuant amb el debat, correspon al Grup Socialista intervenir; per a la seva representació, té la paraula l'Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors diputats, sembla que aquest debat està despertant grans expectatives per moments. Entrarem..., i voldria dir en primer lloc que els faré una confessió, una confessió personal —sobretot perquè és bo fer una confessió personal quan estem en el més gran dels intimismes en el si d'aquesta Cambra, no?—, que és que, possiblement, personalment he tingut sempre una actitud amb l'actuació en política territorial, no diria de respecte, però sí de marcar unes certes distàncies, per una raó molt senzilla: que jo vaig ser Conseller de Política Territorial, i sempre m'ha semblat que era bo i pertinent marcar unes certes distàncies amb allò que una persona hi havia tingut responsabilitats. Em sembla una cosa, podríem dir-ne, d'una certa elegància, i segurament també del tot necessari per mantenir una distància amb allò que una persona hi ha sentit una passió, una il·lusió, sobretot perquè els temes de política territorial afecten el que en podríem dir la veritable essència del país, si és que no som essencialistes, en el sentit que vol dir els aspectes materials de

la transformació del país.

I després de deu anys, i havent estat cinc anys portaveu i havent fet interpellacions i preguntes, des del President de la Generalitat a vuit conselleries, avui parlaré de política territorial. I em plau fer-ho amb la perspectiva històrica, que segurament dóna una major, diguem-ne, lucidesa a la meua intervenció com a representant del Grup Socialista.

En primer lloc, voldria començar dient una cosa que pot semblar òbvia, però que té un cert interès: els documents teòrics, les anàlisis que s'han fet i els diagnòstics sobre política territorial, són encertats. Per què? Perquè hi havia una cultura comuna, una cultura catalanista democràtica comuna, que poc o molt ha anat traspunt en el conjunt d'aquests anys. I, des d'aquest punt de vista, quan el Conseller ens parla d'un document de l'any 1981, m'hi sento plenament identificat, plenament identificat, i crec que ens hi sentim tots plenament identificats. Per tant, tot el que podríem dir-ne aquell cos teòric que arrenca de molts anys enrere, que té punts de culminació en el Congrés de Cultura Catalana i que, després, dóna tot un conjunt d'iniciatives molt positives, a partir d'autèntics especialistes en temes de política territorial, com tenim, diguem-ne, a Catalunya, no deixa de ser un patrimoni col·lectiu que ha traspuat una mica els nostres ambients.

També dir, d'entrada, que moltes de les lleis que es van fer a la primera etapa eren lleis bones, correctes, interessants, i m'atreviré a qualificar-les de clarament progressistes. El que succeeix —i això sí que és una primera reflexió que els vull fer— és que l'important d'un govern democràtic és si porta el compliment de les lleis al cent per cent o no porta el compliment de les lleis. La diferència amb un sistema no democràtic és que podries tenir lleis interessants, com la de Finques —«manifestamente mejorable»— i que no s'havien aplicat mai; o tenies una Llei del Sòl, fins i tot, feta a l'època del franquisme, que tenia uns continguts progressistes, però no s'havia aplicat mai. Les administracions democràtiques es distingeixen per l'aplicació de les lleis i per la capacitat inspectora, dos elements clau i fonamentals que caracteritzen l'autogovern, el sentit d'Estat i el sentit institucional al nostre país. Jo vull dir que, aquest sentit, no l'he vist mai en les actuacions del Consell Executiu, perquè hem tingut un marc de referència d'unes lleis que eren progressistes, però que la seva aplicació sempre ha quedat molt lluny de la mateixa realitat.

Jo invitaria avui el Consell Executiu, amb els seus representants —si hi hagués el President també li ho diria—, que tinguem un debat de política territorial, però un debat que veiem quines alternatives polítiques hi ha; no comentem l'obra feta, que no és ni el moment, ni la situació, ni correspon a aquest debat, com és lògic, sinó que anem a veure quins punts poden haver-hi de coincidència i quins punts són els que, realment, són de divergència, i que féssim un esforç en aquest sentit; no entrem en les qüestions anecdòtiques i conjunturals, o a les explicacions d'obres fetes, que cap govern democràtic s'atreviria a fer amb un plantejament d'un debat sectorial, sinó que anem una mica al fons del tema.

I per anar al fons del tema, convindria, en primer lloc, dir una cosa que és elemental, però que és convenient de dir: la competència en política territorial és una competència determinant per l'autogovern de Catalunya —en molts camps és exclusiva, però és determinant—, i segurament constitueix el 90%

del que són les actuacions que tenen importància en el si de la nostra collectivitat. Els marges de maniobra d'altres conselleries estan més acotats, més limitats; en canvi, en el camp de la política territorial les decisions que es prenen són molt importants per al país. Per això que fer un debat de política territorial és fer un debat dels marges de maniobra reals del Govern de Catalunya en un 80%.

També dir que, quan es parla de política territorial, bo i entenent que, amb els principis, podem estar-hi d'acord, cal situar-lo sempre en el context històric en què es desenvolupa una societat: és a dir, la societat és dinàmica, hi ha situacions diferents, hi ha uns creixements diferencials i hi ha expectatives, per tant, diferents. I si no volem fer un debat històric, sinó que volem fer un debat de projecció de futur, hem de situar-nos en aquesta situació.

Quines expectatives, en aquests moments, tenim al nostre país? Al nostre país tenim un creixement notable, des de l'any 86, superior a la mitjana espanyola —cosa important—; les perspectives de futur d'aquest creixement no estan qüestionades, pot haver-hi una certa desacceleració, però tot apunta a una continuïtat del creixement, la qual cosa vol dir que és el període, en el segle XX, que més base de creixement hi ha en el nostre país. Tothom parla de l'Acta Única, tothom parla que és una referència fonamental; tothom parla de la necessitat de reforçar la competitivitat de la nostra societat davant d'aquest repte, i sabem que tenim marges de maniobra petits però importants, i els hauríem d'aprofitar, a curt termini per posicionar-nos de la millora manera possible davant del repte de la competitivitat de l'Acta Única. Això, ho sabem, ho anem dient, però veurem si es fa alguna cosa en aquest sentit.

Tots també coneixem que l'esdeveniment dels Jocs Olímpics no és un esdeveniment anecdòtic, per més que diguin; que té un efecte difusor en el conjunt de les comarques de Catalunya, i que té una importància cabdal, des de qualsevulla perspectiva, des de qualsevulla perspectiva, si hi ha la voluntat política de saber aprofitar aquest tema, no com a tema de la ciutat de Barcelona, sinó com a tema de la realitat nacional de Catalunya, si realment hi ha la intelligència política i la generositat per saber-ho fer.

També es produeix, en la situació actual, una acceleració de la inversió pública a Catalunya. Jo sóc el primer que he criticat, tradicionalment, l'actitud que el Ministeri d'Obres Públiques havia tingut, concretament, amb Catalunya, quan tenim un percentatge de la població del 15%, una superfície molt més petita, i es «primava» més amb les inversions el caràcter de la superfície que de la població, però sí que cal dir —i cal ser justos— que es produeix una acceleració, segurament de deutes pendents anteriors, però important de les inversions del Ministeri d'Obres Públiques pel que fa a Catalunya. Per tant, vol dir que hi ha una inversió externa a l'organització, diguem-ne, pròpia de Catalunya, que també és un element favorable.

I, per últim, tenim una situació, fruit també del creixement que s'ha produït des de l'any 86, que lògicament, lògicament, i també per actuacions del Govern —com després veurem—, hi ha uns desequilibris en el país que han tingut una tendència a incrementar-se. La situació demogràfica és la que és, les variacions de la situació demogràfica són les que són, i, per tant, hi ha hagut un increment del que eren els diferencials de renda dels diferents territoris de Catalunya; fruit, en part, del creixe-

ment i fruit, en part, lògicament, que el Govern de Catalunya no ha emprès les mesures necessàries per corregir aquesta situació en moment de creixement.

Jo voldria basar la meua intervenció en quatre grans apartats del que són els temes de política territorial. Un primer apartat fa referència als temes institucionals. És clar, si nosaltres volem dur a terme qualsevulla política territorial, l'encaix dels temes institucionals és un tema previ, és un tema fonamental; unes administracions coordinades en la mateixa direcció, un contacte entre l'autogovern de Catalunya i la realitat de l'Administració local, fonamentada en l'objectivitat i la claredat d'objectius, facilita molt més les coses que una política d'obscurantisme, subjectiva, de capricis i, en última instància, de discriminacions en el si del territori. Jo voldria dir, molt breument, que en el tema institucional —i a partir d'aquí sí que adopto una posició de recomanacions al Consell Executiu, de recomanacions al Consell Executiu de la Generalitat—, la situació de les facilitats de les segregacions en el nostre país és un fet insòlit: no trobarem cap altra situació igual; les ha provocat qui les ha provocat —i vos-tès saben perfectament qui les ha provocat—, i en un país que té prop d'un miler de municipis, anar en aquesta direcció és una direcció absolutament negativa. A curt termini, sempre és positiu escoltar els que reivindiquen, però si no hi ha un marc de referència, és un mal marc de referència.

El món municipal de Catalunya no està en la millor de les posicions: representa un percentatge petit, atenent que és el món més eficient, des del punt de vista dels resultats que es poden obtenir amb determinades polítiques territorials. I també voldria dir que, avui, el món municipal de Catalunya està encarregant-se de coses que no li pertoqueu, i el 20% dels pressupostos del món municipal de Catalunya corresponen a competències d'altres administracions, que, o bé no les exerceixen, o bé alenteixen les seves decisions. Els fets metropolitans que contempla el mateix Estatut —en plural, no en singular, aquests fets metropolitans— han tendit a la línia de la complicació administrativa —no vull dramatitzar, els fets són els que són, són fets perfectament objectius, que el que feia un ho fan onze —; és insòlit des del punt de vista de la coherència racional d'unes actuacions.

Sens dubte, tampoc s'ha abordat el que són noves situacions metropolitanes que es produeixen al país: concretament, la zona de Tarragona, que comença a plantejar problemes greus, a termini mitjà, si no hi actuem amb urgència.

En el tema comarcal, s'ha tendit a una política de control del territori partidista, que és la política més errònia que es pot fer, perquè el territori només es desenvolupa si hi ha una illusió colectiva per damunt dels partits. Per què no fer plans estratègics de comarca? Per què no fer que tots els alcaldes col·laborin efectivament a definir quines són aquestes necessitats comarcals? Per què no fer de la comarca un àmbit de cooperació i un àmbit de confrontació política? Per què no fer, per tant, de la comarca un àmbit d'instrument de desenvolupament d'una política de l'autogovern català? Vostès, en aquest sentit —jo sí que els ho demanaria—, rectifiquin perquè, en aquest cas, fins i tot, no és bo ni per als seus estrictes interessos electorals, almenys des de la nostra perspectiva. I quan, fins i tot, sents a dir —d'això, em permetran que faci una reflexió— que pot haver-hi un traspàs de les carreteres de les diputacions a les comarques, les quaranta-una comarques de Catalunya, s'està dient

una cosa que jo no vull qualificar, però que, difícilment, qualsevol no-expert, qualsevol persona amb sentit comú podria admetre com a positiva.

Quan nosaltres observem —i aquí s'ha parlat de la Catalunya-ciutat— que no hi ha un model clar de potenciació de les ciutats intermèdies de Catalunya, potenciar la ciutat intermèdia de Catalunya vol dir que tots els ciutadans de Catalunya troben el 90% dels seus serveis, de les seves necessitats de serveis, prop d'on viuen, i aquesta és la millor defensa que es pot fer del municipi petit de Catalunya, complementant-ho amb una política de donar suport a les necessitats, sovint peremptòries, dels petits municipis. Aquesta idea tan extraordinàriament interessant, tan positiva no ha estat, en absolut, desenvolupada pel Consell Executiu. Els invito que pensin en aquest tema. Millorar la situació de municipis de cinquanta habitants és que, a cinc quilòmetres, tingui tot el que necessita i en el lloc on viu tingui els mínims indispensables per continuar-hi vivint. Des d'aquest punt de vista, jo crec que no s'ha avançat gens.

Dir també que tota la política de desconcentració del Consell Executiu de la Generalitat no s'ha inaugurat, i no solament no s'ha inaugurat sinó que vostès ho podien fer des del primer moment; no ho han fet, no ho han volgut fer. Han seguit un model jacobí centralista, d'estil francès, copiat perfectament de l'Administració central de l'Estat, exactament, però amb un problema enorme: que si vostès no rectifiquen molt aviat, això serà impossible; per una raó molt senzilla: perquè hi haurà una duplicació de costos tan forta que no hi haurà ningú que pugui fer una reforma administrativa d'aquesta naturalesa. Perquè tots sabem les inèrcies de l'Administració pública, quan l'Administració pública està on està, els funcionaris estan on estan i els serveis estan on estan. Per tant, des d'aquest punt de vista, jo els recomano una rectificació en relació amb aquest tema.

Sintetitzant: des del punt de vista institucional, o hi ha una actuació del Govern de Catalunya clara i objectiva, o, en aquests moments, l'organització institucional del país és un autèntic fre a qualsevol política territorial que es vulgui endegar, si aquesta política territorial volem que tingui uns efectes reequilibradors o uns efectes compensadors.

Segon gran tema que jo voldria destacar: el tema de les grans infraestructures, infraestructures en el si del territori. He dit abans que per primera vegada en molts anys des de la perspectiva de l'Estat, especialment he volgut assenyalar el Ministeri d'Obres Públiques, que ha fet una política de relançament, i una política de relançament que jo crec que donarà uns resultats positius per al país. Però aquí sí que jo els voldria fer una reflexió que, des del meu punt de vista, té un gran interès, que és la següent: al llarg d'aquest debat, tothom deia: «el pla tal, el pla tal, el pla tal, el pla de més enllà, el pla general, el pla territorial...», tot eren plans. S'ha dit més de dues-cents vegades l'expressió «pla»; constantment i per tothom, quan, d'una forma o d'una altra, a Catalunya el que funciona és la política del «campi qui pugui» o «campi qui jo vulgui». Per què? Vostès fan un pla de carreteres l'any 1984; quan un govern democràtic fa un pla, si aquest pla no va acompanyat, juntament amb els objectius del pla, de la seva programació i la seva política d'inversions en el temps, aquest govern no està fent cap compromís: està fent una política d'imatge, una política de *marketing*, però no està fent cap mena de compromís. Això és el que es fa a Europa, això és el que es fa a Espanya, això és el que es fa a tot

arreu, i avui estaríem valorant objectivament com el pla del 84 té uns retards determinats; jo, avui, li podria dir, amb tota objectivitat, que el retard mitjà en política de grans infraestructures en el nostre país és de cinc a sis anys en relació amb el que s'havia dit en cadascun dels moments. I en alguna d'aquestes inversions de grans infraestructures ens trobem amb retards espectaculars. Jo li podria citar aquí molts, molts dels elements que han anat sortint al llarg d'aquest debat. Però, és clar, és evident que quan es parla de l'eix transversal, que era un dels dos grans objectius de la política territorial expressat pel President Pujol el 1980, i veiem, i se'ns diu que això començarà ara, que se n'ha posat en qüestió el projecte originari, amb unes amplades que no corresponen a un eix transversal que sigui significatiu per al país, sinó simplement el que s'està fent és una política d'intercomunicació central, onze anys més tard de dir que aquest era l'objectiu o un dels objectius primordials de política territorial, malament.

Jo el que els demano a vostès, que quan facin plans, els plans no siguin l'excusa d'inacció; el Pla no sigui l'excusa de dir: «jo tinc un pla i, per tant, puc fer el que vull», sinó que el Pla tingui els elements de vinculació que tot govern democràtic, tot govern democràtic ha de tenir. I la nostra exigència evidentment és que es compleixi. Els recomano, per tant, que qual facin un pla —el que sigui— aquest pla vingui, com qualsevol pla del món democràtic, perfectament assenyalat en el temps, en els objectius, en la inversió i en les seves prioritats. I quan hi ha canvi de prioritats, davant el Parlament es justifica el perquè es produeix un canvi de prioritats. Aquesta és una actuació democràtica, absolutament indispensable.

Jo podria ser sagnant, en aquests moments, amb la nacional 152, de Barcelona a Ripoll; podria ser sagnant. Tinc quaranta declaracions cada una de les quals va traspasant per a sis mesos més tard la resolució de determinats temes. I comença el Conseller de Política Territorial dient: «quan estigui fet el túnel del Cadí, estarà fet el Barcelona-Ripoll», quan no s'havia fet ni el Barcelona-Aiguafreda. I així totes les modulacions possibles. Això és gravíssim, per una raó molt senzilla; perquè, a curt termini, això dona uns bons resultats, que és entabanar el país dient que ho farem tot; però a mitjà termini crea uns graus de frustració, legítims en el territori, que es converteixen en actuacions de desconfiança i, per tant, de crítica profunda i dolguda de gran part del territori.

Per tant, d'una forma o d'una altra hem de recordar que Catalunya és un país altament civilitzat, es recorda de les paraules, es recorda de les promeses, es recorda del que se li diu, i el que s'ha de fer; per tant, és complir estrictament aquestes promeses.

Podria fer una breu referència, també, a uns dels temes que potser ha sortit poc, però que ha sortit mínimament en el debat, és el tema de si autovies o autopistes. Jo podria també recordar totes les declaracions que s'han fet des del Consell Executiu, i especialment el President de la Generalitat, dient que les autovies eren socialistes i les autopistes eren de Convergència. Des del punt de vista de concepte, mira, aquests volen fer autovies, que era el moment que no es creia que des de la perspectiva, diguem-ne, de l'Estat hi hagués una política inversora forta per corregir els desequilibris en infraestructures, diguem-ne, del país.

No vull reblar el clau en aquest tema, i no vull entrar a fons en aquest tema, perquè crec que ni tenim temps ni és el mo-

ment, però sí fer unes reflexions. Quan vostès plantegen l'autopista Terrassa-Manresa, i aquesta autopista Terrassa-Manresa la plantegen lògicament amb concessió pública, la donen a qui ho fa més barat, i ho fan correcte —ho fan correcte—; però els que hi assistim el dia de la inauguració... i tots els tècnics en obra pública d'aquest país estan escandalitzats que hagi estat l'obra pública feta en la dècada dels 80, amb més problemes i més lamentablement enfocada; per una raó molt senzilla: perquè només arreglant amb una petita inversió la carretera alternativa, amb una petita inversió, i, per tant, fent un cost-benefici correcte i analitzant-ho correctament, veuríem que no feia falta el plantejament d'aquell tipus d'autopista que en determinats llocs no pots passar ni de 90 per hora, amb uns radis que són els que són, amb uns problemes de ferm que són els que són avui i amb uns problemes —com vostè coneix perfectament— d'una gravetat molt notable.

És a dir, que es pot entendre perfectament que es pugui fer una autopista alternativa d'una via que ja existeix, i aquesta via que ja existeix és una alternativa gratuïta per als ciutadans, però el que vostès han fet en aquest cas és un plantejament absolutament equivocat. I si seguíssim la lògica que ha llançat el Consell Executiu, que només es poden fer autopistes quan hi ha carreteres alternatives, alternatives suficientment preparades, evidentment l'autopista de Garraf no podria ser de peatge. I si plantegem el tema de la Rubí-Terrassa, que és una comunicació interurbana d'una de les zones més densament poblades de Catalunya, realment, caldria posar en qüestió el tema. I quan nosaltres, per exemple, veiem que onze quilòmetres per a la comunicació del Maresme al Vallès Oriental es plantegen com avui es plantegen, potser que ho reflexionem.

Això només ho dic a tall que tots plegats siguem molt curosos, i especialment vostès quan llancen alternatives. Però la preocupació més important que hi ha en tot el tema de les infraestructures —aigua, transports, residus, a què ara breument em referiré— és que d'una manera o d'una altra es llancen unes alternatives, uns plans: «ja tinc el pla, puc dormir...», la política passa per un altre lloc. I aquest és un funcionament anòmal, que estic convençut que no és bo ni per al mateix Conseller ni és bo per al Consell Executiu, sinó que del que es tracta és que, un cop fet el pla tenim totes les expectatives del món obertes i aquestes expectatives del món obertes ja decidirem, en cadascun dels moments, en funció de les circumstàncies, què cal fer.

I des d'aquest punt de vista, el control parlamentari és absolutament impossible; l'únic que podem dir és que fa onze anys van fer una promesa i no l'han realitzat, i ningú els passa comptes. Però és que, en un país consolidat democràticament, vostès, evidentment, no serien sancionats pel Grup Socialista o per altres grups, serien sancionats pels mecanismes de creació d'opinió pública solvent perquè no admetrien mai una política d'aquestes característiques.

En l'aigua, dir-los que espero que, en els estudis del Pla hidrològic, tots hi col·laborem positivament; és la nostra voluntat. I en aquest tema vam actuar amb absoluta responsabilitat essent conscients que es podia cometre un error irreversible que fes difícil la reconducció del tema. I estic convençut que així serà, i espero realment que l'aportació de tots els grups pugui evitar el que hauria estat un greu error.

Deixi'm fer una breu referència sobre el tema de residus. La referència al tema de residus cal fer-la..., perquè jo ara podria

treure aquí tot un conjunt de documentació dels compromisos que vostès han fet en diversos plans «això farem tal any, això ho farem tal altre», i els retards que sempre hi ha hagut, eh? Sempre hi ha un retard dels compromisos dels plans de tres, quatre anys, mínim, mitjana de tots, de tots, absolutament de tots. I és interessant perquè això és un joc que l'oposició va recordant que hi havia una promesa, es diu que es farà de seguida, el proper any es renova aquesta petició i s'allarga un altre any, i és com una mena de joc absurd.

En el tema de residus saben vostès perfectament que hi ha una llei des del 1983; aquesta Llei del 1983 ja els permetia a vostès endegar —diguem-ne— aquesta política. Jo ara no entraré a fons, en el tema. No entraré a fons en el tema perquè crec que no és el moment d'aquest debat. Però sí dir-los el que és la nostra posició. Nosaltres sempre hem defensat que, lògicament, hi ha d'haver mecanismes d'eliminació de residus. Els que hem insistit més en aquest tema, juntament amb altres grups que també hi han insistit, perquè és obvi, i, per tant, aquí no es tracta de dir si això és necessari o no és necessari; és clar que és necessari. Vostès aquí es van trobar amb la instal·lació d'un equipament que podia resultar impopular. De la mateixa manera que hi havia un pla de presons, quan van estar vostès al Govern, que preveia cinc localitzacions de presons i en deu anys només n'han fet una, aquí es trobaven vostès davant un problema, un problema que es troba l'Administració local de Catalunya constantment, constantment, perquè ha d'expropiar o ha de fer un cinturó o ha de fer un tipus d'operacions que afecten moltes persones.

Lògicament, qualsevol operació d'aquesta naturalesa exigeix capacitat de govern, capacitat de convicció, una programació molt ben feta, molt ben feta, unes garanties totals, les compensacions adequades i pactades prèviament i els mecanismes que permetin a la gent estar tranquil·la. Si no es fa així, és impossible tirar endavant res. Jo li podria dir, en funció de l'equipament negatiu, la quantitat d'hores de negociació necessàries per fer recórrer una política. I aquestes hores de negociació volen dir ponderar tot un conjunt de factors. I en algun moment determinat ens podem adonar perfectament que col·locar en una comarca que té un sentiment profund de marginació, on la inversió pública ha estat realment molt baixa, on hi ha una demografia que està baixant, on hi ha un envelliment de la població i un sentiment de frustració profund, col·locar en aquella comarca i en aquella situació històrica..., si allò no es fa d'una manera determinada, és absolutament impossible, o és extremament difícil.

L'error que vostès han fet, com a Consell Executiu de la Generalitat, és no esmerçar ni una hora de negociació prèvia per fer aquest Pla. Vostès volen portar aquest tema al Parlament —és greu perquè són majoria absoluta i això és un tema de decisió de govern—, en aquest sentit és una mostra clara de feblesa. Vostès poden buscar una corresponsabilització en el tema dels residus, de tipus genèrica; la tindran, no caldria sinó. Nosaltres els hem instat perquè ho facin; però vostès han de ser govern; vostès han de saber mullar-se en cadascuna de les coses; vostès han de prendre els compromisos necessaris per, fins i tot, ser capaços d'una cosa que molts hem estat capaços en molts llocs, que és emprendre posicions difícils; ara, sempre amb el convenciment d'una negociació; mai amb la imposició.

Un tercer element que m'agradaria destacar és el que fa refe-

rència als temes de reequilibri territorial. Els temes de reequilibri territorial..., es pot parlar de moltes maneres de reequilibri, es poden fer tots els comentaris que es vulguin; es poden treure estadístiques; es pot fer el que es vulgui. El que sí que és veritat —i en això tots estarem d'acord— és que no podem agafar la inversió d'un any en una comarca —és lògic—; que no podem agafar la singularitat d'una comarca, perquè pot ser que hi vagi una inversió molt forta aquell any i, per tant, no sigui significativa i, a partir d'aquí es podria fer el que es diu la demagògia dels números. Jo no faré aquí demagògia dels números, sinó que em fonamentaré en els seus números. I aquí hem volgut fer una doble reflexió. D'una banda un estudi realitzat a partir de les seves dades, pel brillant economista del nostre Grup parlamentari, Martí Carnicer, que fa referència a les inversions de la Generalitat de Catalunya en el període 84-90. Segons dades de vostès: 84-88, inversió realment efectuada, i 89-90, inversió pressupostada. I això és el global de la Generalitat, pensi que l'import d'això són 360.000 milions de pessetes, 360.000 milions de pessetes.

Si nosaltres agafem les columnes de renda, veurem que a Catalunya tenim deu comarques, vint i deu; deu per sota de la mitjana: vint de les intermèdies; deu, per sobre de la mitjana..., a part el Barcelonès, deixem a part el Barcelonès perquè crec que també és important que veiem què passa al Barcelonès, perquè tota aquesta gran teoria que Barcelona s'ho menja tot, que alguns s'han dedicat, diguem-ne, a propagar com a via exculpàtoria de la seva manca de política organitzada, crec que sincerament és un error, i a més un error nacional de primera magnitud, perquè desvertebra un dels elements fonamentals de la consciència nacional.

Si nosaltres veiem aquests 360.000 milions de pessetes, n'hi ha 100.000 per comarcalitzar —segons vostès i amb dades, diguem-ne, de vostès—; pensi que aquestes comarques, les deu que estarien en el nivell baix —la Terra Alta, el Priorat, el Montsià, les Garrigues, la Conca de Barberà, la Ribera d'Ebre, el Baix Llobregat, la Noguera, el Vallès Occidental i la Segarra—, aquestes deu comarques, vegem què passa, què passa del 84 fins a l'any 90, i exactament amb els criteris que jo he assenyalat. Passa una situació tan curiosa com la següent: aquestes deu comarques amb menys nivell de renda tenen 63.464 pessetes per habitant; les intermèdies, 81.732; les de més renda, 77.432, i el Barcelonès, 40.292 —84-90.

També he tingut un gran interès a agafar un altre aspecte, per la importància que té, que és el que fa referència al Pla d'Obres i Serveis. Pensi vostès que en aquests moments els municipis de Catalunya estan en una situació clarament més desfavorable que si hi hagués centralisme a nivell del país, la qual cosa és tremenda. No me n'alegro gens, no me n'alegraria mai i realment crec que és una cosa profundament desagradable. És a dir, estan en una situació pitjor, pitjor, per la no-creació del Fons de Cooperació Local, que s'ha promès i perquè, evidentment, hi ha uns impostos, diguem-ne, cèdits, que no computen amb el fons general; és a dir, és un càlcul aritmètic elemental. La qual cosa, realment, és absolutament negativa; com a mínim, que estiguessin igual, hi hagi centralisme o hi hagi autonomia; el que vull és que hi hagi autonomia, autonomia reforçada, i que el municipi sigui reforçat. I aquest em sembla que és un criteri important.

Si nosaltres agafem la distribució comarcal de totes les sub-

vencions donades pel Pla Únic d'Obres durant deu anys, és clar, en deu anys ens permet veure el que és l'evolució d'una política. Què observem? Observem el següent: les deu comarques de Catalunya amb menys nivell de renda, 5.276 pessetes; les vint intermèdies, 8.188, i les deu amb més renda, 10.350, i el Barcelonès —important, eh?—, Santa Coloma, l'Hospitalet —no Barcelona, no—, Santa Coloma, eh?, l'Hospitalet, Badalona, amb els gravíssims problemes que hi ha acumulats: 187 pessetes. Per una raó molt senzilla, perquè fa deu anys vostès van voler trencar el que era un criteri elemental, que constitueix el nucli de fons de la solidaritat catalana; perquè el nucli de fons de la solidaritat catalana és la solidaritat amb les comarques de muntanya, amb aquestes deu comarques de muntanya que hem comentat, i amb les zones urbanes de Catalunya de prop de Barcelona, que són zones amb greus dificultats i on es produeixen desequilibris socials significatius. Aquesta és la veritable solidaritat, no és en el món rural o en el món urbà; no és la dicotomia que es vulgui fer, sinó que realment on hi ha els problemes que cal corregir, uns d'índole territorial, i sovint d'índole social i alguns mixtos d'índole territorial i social.

Des d'aquest punt de vista, crec que queda clarament, clarament assenyalat que vostès no han corregit no solament les diferències, sinó que vostès, amb la seva actuació, han incrementat notablement les diferències.

Vostès no han desenvolupat, en cap moment, el que podia ser una política que si volen vostès és molt senzilla però efectiva. Quan un territori té problemes, si és un territori molt petit, de vegades el seu desenvolupament depèn d'un esdeveniment extern. Però quan és un conjunt de comarques que té problemes, convenen actuacions especials. Jo no sóc partidari de grans intervencionismes; jo sóc partidari d'intervencions eficaces: intervencions en millores d'infraestructures, intervencions que permetin, d'una manera o d'una altra, situar determinats territoris dintre de la lògica de les eleccions de les decisions. El problema està quan els territoris queden al marge de l'elecció de les decisions importants. Llavors, a partir d'aquí, sí que es produeix una marginació profunda i l'obligació d'un govern és produir aquest tipus de fenòmens.

Per tant, zones rurals d'urgent desenvolupament en polítiques, diguem-ne, actives, integrades que puguin integrar tot el conjunt de factors, des de l'intent de manteniment de l'estabilitat de la població en la zona, des del foment de promocions industrials a la zona, etcètera, no s'han produït. I el desenvolupament de la política de muntanya, jo crec que en seria un magnífic exemple.

Un quart tema —i em sap greu que no tingui més temps; espero que el senyor President serà tan benivolent com amb el meu amic i estimat, diguem-ne, Rafael Ribó ha estat aquest matí, per tant, compto amb una mica de permissivitat, no? Vull dir, no demano més, sinó una miqueta menys, fins i tot.

Un quart tema és el tema que fa referència al control del territori. Hauré de ser esquemàtic en aquest tema, i era el tema que, possiblement, voldria estendre-m'hi més, i estic disposat a estendre-m'hi després, en el debat..., en el debat amb vostè.

Voldria parlar d'urbanisme, i seriosament d'urbanisme. Una cosa és l'urbanisme en moment de crisi i l'altre és l'urbanisme en un moment d'expansió. Si en l'urbanisme, en el moment d'expansió, no es fan polítiques de cautela i de control de les potencialitats del creixement, el creixement es produeix allà on

volien determinats actors i sectors privilegiats de la societat i no en vol el país, i aquest és el risc real que estem vivint en el moment de l'expansió a Catalunya: aquest és el risc real. Una suma de peticions, un govern passiu a les peticions, un govern que passa uns filtres especials en aquestes peticions, i les peticions que acaben consagrant realitats territorials. Això de forma molt generalitzada.

De veritat, si jo en parlés..., se n'ha parlat suficientment, però només dir-li un element clau: amb un institut català del sòl, que ha invertit molt més en sòl industrial que en sòl d'habitatge els últims anys, atesa la conjuntura que ens trobem ara, no té cap mena de sentit. I amb un govern que té un institut català del sòl amb els recursos que té, i, a més a més, té el planejament urbanístic que no hagi fet una gran política de dotació de sòl per a l'expansió de política d'habitatges no té cap sentit.

La política del medi ambient. Vostè ha llançat..., i és curiós —és el debat que jo he vist, sincerament, i si vostè m'ho hagués demanat jo li hagués donat alguna idea que jo crec que el seu propi Govern hagués pogut fer pròpia—, és un debat, que es diu que és de política general, en què només es diuen dues coses: «Aquest any per fi presentarem el Pla territorial i farem una agència de medi ambient».

Jo, amb això..., miri, en aquest cas, sí que seré una mica, diguem-ne, sagnant, perquè en una interpellació presentada per nosaltres exactament fa un any, un representant del seu Grup diu, textualment: «Segurament, la idea que hi hagi una agència és una equivocació; en definitiva, no exerceixen cap fi pràctic, més que funcions simplement administratives. Això, ja ho va comentar en poques paraules el Conseller durant les interpellacions i les mocions que es van debatre ahir, és a dir: una agència no té funcions de control ni funcions normatives que sí que pot tenir una direcció general». Això, vostès ho deien fa un any, quan nosaltres, evidentment —nosaltres i el Grup d'Iniciativa—, perfilàvem una agència amb unes característiques determinades, i el Grup d'Iniciativa va fer una esmena que deia que l'agència seria una via per a la consolidació, en el seu moment, d'una conselleria, perquè hi havia una política, diguem-ne, al darrere.

Vostès, fa un any, diuen, textualment, això i avui ens surt —ens surt— amb aquella clàssica política de la comissió interdepartamental o de l'invent d'una agència per dir que, quan tinc un problema molt gros que no controlo, crec, diguem-ne, un instrument, per fer veure que, a partir de l'instrument, controlaré més el problema.

M'hi podria estendre molt en aquest apartat, i si vostè ho vol, podem fer el que vulgui. Pensi vostè que en aquests moments a Catalunya s'estan produint uns fets nous que van començar a emergir fa anys, però que aquests fets nous, si no es controlen, no és que siguin dolents de per si, però si no hi ha un mecanisme de control, poden ser, realment, molt negatius.

Que hi hagi una demanda potencial de quaranta camps de golf, amb les demandes d'aigua i amb el que significa, evidentment, amb moltes oportunitats d'intentar donar sortida a un sòl no urbanitzable per fer la lògica expansió d'habitatges complementària; si no es diu, diguem-ne, clarament, per on es va, quines limitacions i quin nombre...! És que és un problema d'equilibri territorial i és un problema de política d'aigua.

Que en el tema dels càmpings les normatives previstes i altres no es compleixin, quan sabem que és la nova via de possi-

ble neobarraquisme de la dècada dels noranta, seria un gravíssim error, i, per tant, els demano que vostès actuïn amb contundència. Si el tema de les estacions d'esquí no es planteja en funció de la rendibilitat *per se* de l'estació, sinó de la rendibilitat complementària de la urbanització que acompanya l'estació d'esquí, amb independència que tingui o no tingui neu, amb l'esperança de l'assegurança corresponent o la subvenció del Govern, el que s'està fent és una altra operació, que és maquillar de blanc una operació que és una operació urbanitzadora. I els ports esportius i les demandes de ports esportius, exactament igual. Jo, el que els demano és que vostès tinguin capacitat de control de Govern; que sàpiguen dir «no», com ha de saber dir un govern democràtic, i que sàpiguen dir «sí», en funció de criteris objectius i perfectament explicables a tothom, i que el «no» i el «sí» no depenguin de factors aleatoris, que desconcerten a tothom i que ningú sap el que es produeix i el que succeeix.

Li podria parlar extensament dels fets metropolitans de Catalunya i li podria parlar del que està succeint en l'àmbit de la zona de Tarragona. I aquest tema, que vostès l'han cuit, vostès l'han alimentat, vostès han creat els propis problemes, vostès estan barallats entre vostès, no deixa de ser un fet absolutament insòlit de com conduir, democràticament, una decisió important, com era un parc d'atraccions.

Per acabar —no vull abusar de la benevolència del President—, només una petita nota —i això sí que els ho demano, els ho demano per patriotisme—: en el tema d'Aiguestortes, vostès poden fer el que vulguin, és evident, i poden enviar el Parlament el que vulguin; però, com a mínim... Jo no els defenso la nostra opinió, que és estendre el parc amb una visió de futur, amb unes cotes determinades, que es pugui anar des del que és Aiguestortes a l'Aneto, que seria el gran parc nacional de Catalunya que fa falta; no els demano això. El que sí que els demano és que facin vostès les reconsideracions necessàries perquè no es perdi ni un metre, que puguin fer les compensacions i que es puguin plantejar un plantejament positiu i un plantejament que no pugui sortir a l'exterior, que a Catalunya es redueix una àrea —encara que sigui l'àrea de pre-parc. I això, de veritat, que els ho demano per patriotisme, per una raó molt senzilla: perquè aquesta imatge no ens la podem permetre, no ens podem permetre ser el vagó de cua de la sensibilitat ambiental i de la defensa dels parcs i dels espais naturals del nostre país.

Per últim, i acabo, senyor President, i és el tema que, per mi, em sembla clau: davant la conjuntura que jo he intentat dibuixar —i crec que és certa—, i estic convençut que vostès coincidiran amb mi que és una conjuntura clarament favorable. Davant de situacions noves que ens són positives; davant, per tant, d'un vent que ens va relativament a favor, jo el que els demano a vostès és que no actuïn com un govern que ha vingut actuant durant aquests anys i alguns moments amb dificultats: a la primera etapa, perquè encara no tenia prou recursos; després, amb molts recursos, però amb una situació de crisi; però és que ara amb una situació d'esperança molt forta.

Si hi ha algú que va a cent per hora a Catalunya, vagin vostès a noranta, però no se situïn vostès a quaranta i amb recels; situïn vostès la seva empena del país per fer que, fenòmens beneficiosos per a zones geogràfiques del país disperses, puguin incidir en el conjunt del país. Accelerin vostès la seva política

d'inversions en infraestructures; no facin que el sanejament de l'aigua sigui per a vostès una tresoreria complementària, sinó que agafin més endeutament per demostrar que el que paga el ciutadà serveix per fer un sanejament efectiu, tal com el senyor Tierno Galván va fer amb el Manzanares en tres anys, i aquí, el Besòs el tenim pitjor que mai. Però emprenguin mesures en aquest sentit, emprenguin mesures. I nosaltres els donem tot el suport; per una raó molt senzilla: perquè les oportunitats de les conjuntures històriques cal aprofitar-les, i vostès estan actuant com un govern en situació de crisi, permissiu davant de totes les iniciatives que es produeixen en el territori, la qual cosa, això, desequilibra profundament el territori, en lloc d'actuar d'una manera molt diferent: un govern que aprofita la conjuntura històrica per anar a fons en la política d'inversions, però, en canvi, amb una voluntat de control del creixement qualitatiu del país.

Jo crec que aquest és el tema, i si vostès ho fan, el país anirà millor. És a dir: jo no he volgut fer en aquest debat una contraposició entre quines serien les nostres alternatives. No és el tema, i els ho dic molt sincerament: a nosaltres no ens interessava avui fer el clàssic debat d'anar tema per tema, sector per sector, i posar en evidència el que molts diputats nostres han fet en el debat que hi va haver de pressupostos, i s'ha fet un treball positiu en aquest sentit.

Avui el que ens interessava a nosaltres era una política d'impuls al Consell Executiu; ara, una política, diguem-ne, d'impuls que respongui a les potencialitats del país. Si aquesta política d'impuls i aquesta rectificació que vostès han de fer la fan, evidentment, nosaltres estarem satisfets, però em preocupa l'actuació del Consell Executiu; em preocupa, diguem-ne, l'actitud del Conseller, una actitud absolutament passiva; em preocupa la manca d'il·lusió davant d'una conjuntura històrica de primeríssim nivell, i, per tant, no voldria dir que surto decebut d'aquest debat, perquè és absurd —això de la decepció és un tema, diguem-ne, molt subjectiu—, però, per tant, em ratifico en la necessitat d'una modificació, diguem-ne, d'actituds. I crec que aquesta modificació d'actituds es pot fer, i si vol, senyor Conseller, podríem ara, en lloc de llegir fitxes i llegir papers, obrir un debat polític, vostè i els membres del seu Consell Executiu, perquè crec que seria molt positiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Armet. L'Honorable Conseller Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor President. Honorable senyor Armet, voldria agrair, en primer lloc, la seva intervenció; crec que hi ha fets i propostes dignes de ser estudiades en profunditat. La seva..., el seu inici de la intervenció, en el sentit que el Govern de la Generalitat no ha fet més —en la descripció que hi feia respecte a la política territorial aplicada— que aplicar aquella que era, diguem-ne, el bagatge comú de l'oposició democràtica... Crec que és així.

Després, no ha deixat..., no ha pogut deixar de dir que no l'hem estat aplicant o que no l'hem aplicat —fregant allò que es podria considerar, doncs, el cert maniqueisme que, «quan nosaltres ho fèiem, érem els bons, i ara que hi són vostès, no en saben». Però crec que és cert: el projecte de política territorial que té el Govern de la Generalitat és el que, des de l'inici, ens havíem plantejat com el model de política territorial que havia de tenir el país.

Per tant, hi ha un model de política territorial, hi ha un model de desenvolupament del país, que crec que coincideix —vostè mateix ho deia—, fonamentalment, amb les seves propostes.

Vull fer esment a algunes coses concretes a les quals vostè ha fet referència: els temes de l'organització territorial. Crec que el Govern de la Generalitat té un model d'organització territorial ben clar, que rau en el nivell comarcal com la base de la nostra organització territorial, de l'organització territorial local de Catalunya, i que posa tot el seu esforç, precisament, en la consolidació d'aquest poder comarcal. Com hem dit moltes vegades, això no s'improvisa: la creació d'un poder comarcal, de l'existència d'un poder real, econòmic, també polític, a nivell comarcal no s'improvisa, i és en la consolidació del poder de les comarques que hi posem tot l'accent. Paralelament, el buidatge de competències de les diputacions, amb les seves transferències cap a les comarques i cap a la Generalitat, i, en tercer lloc, la descentralització en vegueries o regions de l'Administració de la pròpia Generalitat. Aquest és el nostre model d'organització territorial, que ha quedat a bastament explicitat, legislat en el lloc que ha convingut a través de l'acció del Govern.

Certament, els plans són per complir-los i el Pla de carreteres s'està... —i poso el de carreteres perquè és el que esmentava l'Honorable senyor Armet com un exemple..., precisament, per demostrar-ho. El Pla de carreteres conté unes previsions respecte als tipus i característiques d'aquestes carreteres —i si l'amable senyor Armet em vol acompanyar sortint d'aquí, li podré ensenyar com el Pla de carreteres contempla, per a l'eix transversal, exactament —exactament—, el model de carretera i el tipus de carretera, amb les mateixes amplades que figuren en el Projecte que ja està, aquests dies, precisament, a informació pública. Per tant, no..., s'està complint el Pla de carreteres exactament amb les mateixes característiques amb les quals va ser redactat l'any 85.

I prioritats, existeixen —prioritats, existeixen—, i el PIB de cada any recull aquestes prioritats. Òbviament, hi ha fets que les fan canviar, i és per això que tots els governs actuen amb PIB, és a dir, amb orientatives previsions respecte a les prioritats de les inversions, i que, atès que les inversions o que la capacitat per invertir és variable, no es comprometen en concret fins que comprometen, a través dels mecanismes que la Llei ordena, que són les plurianualitats, les seves inversions.

Ha fet, senyor Diputat, una referència al tema «autovies/ autopistes», canviant l'ordre, però cal recordar no va ser ni el President de la Generalitat, ni el Govern de la Generalitat el que va dir: «les autovies són dels socialistes, les autopistes són de Convergència i Unió», va ser al revés, justament; va ser el Ministre d'Obres Públiques que va dir: «les autovies són d'esquerreres, les autopistes són de dretes» (*remor de veus*). És un petit detall, canviant l'ordre en aquest cas, crec que canvia també el resultat, canviant l'ordre dels factors. Però és que entenc que no és aquesta la polèmica, no és aquesta la polèmica; la polèmica, a parer meu, no és si l'autovia del Maresme ha de ser autovia o ha de ser una autopista de peatge; el compromís del Govern era invertir 30.000 milions de pessetes en l'autovia Malgrat-Mataró, Mataró-Malgrat, i era el compromís adquirit pel Govern, que figurava en els seus pressupostos, en aquests pressupostos que vostè diu que ara demostren un esforç especial del Ministe-

ri d'Obres Públiques a Catalunya. No és cert, senyor Armet; continua per sota fins i tot, del 17%. És a dir que si pretenia, diguem-ne, consolidar, o canviar una inèrcia de molts anys de baixa inversió a Catalunya, tampoc no ho està aconseguint, amb el gran esforç que està fent el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, amb la construcció d'autopistes, d'autovies arreu de l'Estat, tampoc està complint aquí els percentatges d'inversió, és a dir que no només està recuperant temps perduts de baixa inversió a Catalunya, sinó que no arriba ni tan sols a igualar el que seria escaient pel que fa als quilòmetres de carretera, però sobretot pel que fa a les intensitats del trànsit en les vies que són de la seva competència, en les vies que són de la seva competència.

Per tant, aquí la polèmica no és «autopistes/autovies»; la polèmica és inversió de l'Estat a Catalunya. El Pla de transports per a les grans ciutats ha significat, per a Catalunya, l'eliminació d'un compromís del Govern, pres ja fa dos anys, que aquí s'invertirien 30.000 milions, i és molt difícil, aleshores, agafar compromisos amb el Govern central, senyor Armet, perquè no fa ni sis mesos nosaltres vam arribar a un compromís, per exemple, per tal de poder tirar endavant la «pota sud» del cinturó, un compromís en el qual el Govern central agafava un compromís que no tenia fins a aquell moment d'invertir 9.000 milions suplementaris a Catalunya, a partir de l'any 92, vet aquí com amb una mà agafa el compromís d'incrementar la seva inversió amb 9.000 milions, i tot d'un cop n'elimina 30.000 de la nit al dia.

Ha fet referència també, a temes de l'Institut Català del Sòl; en la darrera sessió d'aquest Parlament vam tenir oportunitat —aquell dia sí que amb una intimitat molt gran, perquè érem dotze, catorze diputats els presents en la Cambra— de discutir sobre el tema dels camps de golf, els càmpings, l'esquí, les instal·lacions d'esquí o les... (*remor de veus*), i els ports esportius; vam estar una hora parlant sobre el tema amb l'Illustre Diputat Manel Nadal, exactament, en nom del Grup Socialista, amb una interpellació crec que vam..., potser la intimitat ens va permetre, doncs, discutir a fons el tema. Certament, aquests perills que vostè deia existeixen, i crec que vaig fer avinent com tots aquests perills, per exemple, dels camps de golf són controlats a través de l'acció del Govern, a través de l'acció d'Urbanisme, que no aprova ni un sol camp de golf que no tingui la seva dotació d'aigua, normalment provinent, o bé perquè és una zona de pluviometria suficient, o bé d'aigües residuals, com es posa molt l'accent extraordinàriament l'accent que no siguin excuses per tirar endavant una urbanització en zones no urbanitzables, com és imprescindible que els golfs es facin en zones no urbanitzables, perquè difícilment les seves superfícies poden fer-se, permeten fer-los en uns altres indrets.

Voldria, Honorable senyor Armet, entrar en un tema que ha tocat, i del que en som particularment sensibles, el tema de les comarques deprimides; de què vostè ha fet esment, demanant una acció específica cap a aquestes comarques, planificada, planejada amb un objectiu cap a aquestes comarques. És evident que a Catalunya existeixen comarques deprimides, de fet ho dèiem ahir, existeix un desequilibri territorial a Catalunya, aquestes comarques deprimides tenen fonamentada la seva economia en l'agricultura, les comarques, també ho dèiem ahir, amb economia exclusivament agrícola, mai no podran créixer al mateix ritme que les comarques que tenen una base econòmi-

ca, industrial, turística, de serveis, terciària, particularment en els moments que hi ha una represa econòmica com vostè coincideix a dir que succeeix avui. És a dir, les comarques amb base agrícola tenen uns creixements, creixements —no disminucions de renda, creixements—, uns creixements sostinguts, però molt més baixos del que poden arribar a tenir les comarques amb base industrial, o amb base turística, de tal manera que en moments de crisi econòmica aquestes comarques amb base agrícola, fins i tot, s'acosten o igualen, o creixen més, fins i tot, que les industrials, però en els moments de represa econòmica, òbviament, òbviament incrementen la seva diferència de nivell.

Què cal fer amb aquestes comarques deprimides? Crec que també, almenys a nivell conceptual, ahir vaig definir el que calia fer. En primer lloc, igualar la qualitat de vida, de tal manera que tots els ciutadans del país tinguin, visquin on visquin, la millor la mateixa qualitat de vida; és l'esforç que s'ha fet en sanitat, en ensenyament, en equipaments esportius, en cultura, en qualitat de vida. En segon lloc, crear les condicions per creació de riquesa industrial i de terciari; és impossible que una comarca amb base exclusivament agrícola creixi al mateix ritme que les altres, i aquesta és una realitat que tenim en el país, que hi ha comarques que tenen la base estrictament agrícola. Com es creen aquestes condicions per a la creació de riquesa? Fent inversions en aigua, fent inversions en sòl industrial, fent inversions en carreteres, aquestes inversions s'han realitzat en aquestes comarques, i l'impuls que aquestes comarques podran rebre gràcies al desenclavament que, per exemple, una inversió en carreteres, com l'eix de l'Ebre, per exemple, els pot representar, crec que és crear les condicions com perquè es pugui desenrotllar la indústria a través del sòl industrial creat —a totes les comarques s'ha creat sòl industrial—, i a través, també, de la possible utilització d'un recurs com l'aigua, que era en moltes d'aquestes comarques, en algunes d'aquestes comarques uns dels colls d'ampolla del seu desenvolupament.

I, finalment, millorar també la riquesa agrícola, les comarques que tenen base agrícola en la seva creació de riquesa, cal millorar aquesta base de creació de riquesa, el Govern de la Generalitat ho fa, ho fa des de la política sectorial del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb creació d'oficines, amb creació d'escoles en totes aquestes comarques, ho fa també, i crec que aquesta podrà ser definitivament un impuls decisiu en moltes d'aquestes comarques deprimides, amb la creació per exemple del regadiu, és importantíssim per a aquestes comarques donar-los la base del regadiu: el Segarra-Garrigues, l'Algerri-Balaguer, 50.000 hectàrees en regadiu. La Segarra, l'Urgell, les Garrigues, la Noguera són comarques amb base agrícola que tindran un gran impuls amb la creació d'aquests regadius, que ara es tiren endavant, o amb les inversions en els canals d'Urgell, per exemple, que es fan cada any de reparacions i que ajuden també a la creació de riquesa, a través d'aquestes, a través de la base agrícola d'aquestes comarques.

En definitiva, doncs, crec que sí que és cert, hi ha comarques deprimides, és evident, sempre hi ha unes comarques més deprimides que altres, hi ha comarques deprimides, són les que tenen una base agrícola fonamentalment, però no hi ha comarques marginades, no hi ha comarques marginades, ni de l'acció del Govern, ni de la necessitat que el país té de la creació de riquesa d'aquestes comarques també, per l'acció del Govern, per la marxa general del país, entenc, senyor Diputat, que

no hi ha en absolut comarques marginades.

Feia, finalment, en la seva intervenció una crida a la il·lusió, no hem tingut ocasió de tractar-nos massa, però crec que se'm nota que sóc una persona fàcilment il·lusionable (*remor de veus*), res més lluny, res més lluny del meu estat d'ànim en aquest moment que la manca d'il·lusió, el Govern de la Generalitat està en aquest moment fent una gran tasca d'esforç, de desenvolupament del país, i formar part, en aquest moment, d'aquest Govern és per a mi una gran il·lusió, és per a mi, en tant que responsable del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, una gran il·lusió tirar endavant aquest Pla de Regadius. Ahir ho recordàvem: cinquanta anys fa que aquesta comarca, la Noguera, espera l'Algerri-Balaguer, cinquanta anys fa que el Segarra-Garrigues està esperant la possibilitat de fer-se; és per a mi una gran il·lusió poder ser sota la meua responsabilitat que s'iniciïn aquests regadius. Com el de l'Aldea-Camarles, o com el del Xerta-Sénia, o com els del Baix Ter, també ho és que en aquest moment el Govern de la Generalitat pugui estar fent un gran esforç en carreteres; per dos i mig s'ha multiplicat el pressupost de la Direcció General de Carreteres en inversions, en aquests dos darrers anys, 10.500 milions de pessetes, pressupost del 88; 25.000 milions de pessetes, pressupost 1990, i la capacitat d'acció que això representa, i poder tirar endavant i iniciar l'eix transversal és una gran il·lusió, per al Govern, n'estic segur, i molt particularment per a aquest Diputat. O poder tirar endavant els 10.000 milions a l'any d'obra hidràulica, que es podrà tirar endavant gràcies a aquesta Llei d'Infraestructures Hidràuliques, aprovada per aquest Parlament. És una gran il·lusió, perquè podem fer allò que era necessari fer, i que era impossible fer amb els recursos de què es disposava, i com vaig tenir oportunitat de dir ahir, res, poques coses més equilibradores o reequilibradores, que precisament aquesta Llei que crea un cànon sobre els consums, i que distribueix l'obra d'aquest cànon, lògicament, allà on són les lleres, allà on cal fer les obres, que és al llarg i ample de tot el territori.

Agrair, per tant, senyor President, la intervenció de l'Honorable senyor Armet, pel to, per les propostes (*remor de veus*), i dir-li que el Govern de la Generalitat està molt il·lusionat amb la marxa que té el país, i està fent el que creu que cal fer, perquè aquest creixement es distribueixi sobre el territori de la forma més equilibrada, que no beneficiï només ni una part dels ciutadans, ni una part del territori, sinó que arribi a tots els ciutadans, a tots i cada un dels territoris.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. L'Honorable senyor Armet vol fer ús del seu dret a la rèplica? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. ARMET: Gràcies, senyor President. El senyor Conseller, ha començat per invitar-me a fer viatges per carretera; jo li agraeixo, conec bastant bé Catalunya. El que passa és que ens podríem trobar en un moment que vostè es trobés amb una pista d'esquí i li agradés pujar i baixar, pujar i baixar, pujar i baixar, i que jo, mentrestant, li digués: «Escolti, anem a fer una excursió a Aiguestortes, Besiberri, anant cap a l'Aneto, i veurem, diguem-ne, l'espai del Parc Natural».

Per tant, estic convençut, per raó de sensibilitats, eh!, que segurament, la realitat, la veuríem diferent, vostè la veuria més vertical i jo la veuria més horitzontal, per entendre'ns no?, i crec..., li ho dic molt sincerament, perquè crec que és una de les

característiques importants que a vegades hi ha sobre la sensibilitat. En canvi, del que sí que estic convençut, i vull apellar a la part que ens entendríem vostè i jo, que és la part del racionalisme, de fer les coses ben fetes, vostè és un enginyer, vostè és un home que sap perfectament que quan es fa un pla, després hi ha d'haver un programa, aquest programa ha de tenir unes inversions, unes inversions han d'estar ben calculades, has de fer un control, i un seguiment d'aquest propi programa, perquè és la forma d'actuar.

Jo estic convençut que en tots aquests aspectes, curiosament, i li ho dic, amb tota cordialitat, estic convençut que ens posàriem, diguem-ne, d'acord amb vostè i amb altres membres del Consell Executiu, perquè és així com s'ha de fer. És clar, aquí l'element més important que té el Consell Executiu de la Generalitat és que el que vol tenir en tot moment és carta blanca per fer el que pugui, i tenir totes les olles de les expectatives aixecades alhora, llavors, és clar, això és l'antítesi del Govern, això és l'antítesi del Govern, perquè, a més a més, permet fins i tot, que persones amb mentalitat, fins i tot, jo diria poc curosa, poc democràtica, una mica perversa, o amb tendències, si més no, a actuacions que no són les actuacions basades en l'estricta objectivitat, doncs, es facin els amos de la situació, eh?, permet fins i tot això. I en els temes territorials són molt importants aquests tipus de plantejaments, són absolutament indispensables i clau, i aquesta és una preocupació.

Jo avui aquí he volgut dir-los unes coses que em semblen absolutament elementals: o reforcem la institucionalització o això és un fre a la política territorial. O amb la política de grans infraestructures accelerem les inversions, accelerem, i ho fem d'una forma clara, transparent, graduada i amb prioritats —tema absolutament clau— o anirem malament. Amb la política del reequilibri: o fem polítiques territorials específiques, que les polítiques territorials específiques no passen estrictament —estrictament— per comarques deprimides, sinó per territoris on calen actuacions especials, o per trossos de territori on es produeixen greuges pendents per desinversions històriques acumulades, que és el que es produeix en les grans àrees urbanes, o malament, perquè vostès estan contribuint, des d'aquest punt de vista, a l'increment de les diferències territorials i socials del país. I en relació amb la política de control del territori, vostès han de ser controladors del territori; hem d'arribar a tenir un territori de Catalunya que en el seu 20% de la superfície sigui una superfície més o menys protegida, és a dir, amb graus de protecció més estrictes, més laxos, però protegida, sigui d'una forma o d'una altra; si deixem que el conjunt d'iniciatives s'emparin del territori, aviat no quedarà territori, i aquesta és una mica, diguem-ne, la reflexió. I pensin vostès que en els dos únics moments que hem tingut el que es diu la capacitat d'actuar com un govern que s'arrisca, eh?, que pot caure en la impopularitat, que no diu allò: «no, la culpa és d'aquests, o no tenim recursos», que són dos bons elements, que és el traspàs de la responsabilitat a altres, o culpar-ne l'absència dels recursos, ha estat un tema cent per cent de vostès, que és la Busch Garden, i l'han feta grossa, l'han fea molt grossa! És la primera vegada que veig que un inversor americà diu «Escolti, jo, amb 170 hectàrees en tenia prou, i vostès envien aquí una llei més que doblant el nombre d'hectàrees», lliguen això amb una operació d'expansió urbanística d'un municipi, després creen, per una sentència, una divisió del mateix municipi i els matei-

xos..., diguem-ne, unes baralles... Absolutament irracional, eh?, absolutament irracional! Estrictament de vostès, en el sentit que nosaltres dèiem: «Home, que tiri endavant el parc, però d'una forma correcta, no d'aquesta manera; ajustem-ho una mica».

I ara tenen un problema, que estan en un *impasse* terrible, en el tema del pla de residus. És clar, el tema del pla de residus, fins i tot jo li agraeixo que vostè ahir digués una frase que espero que la va dir perquè fos escoltada per tothom, eh?, que és dir: «Posem el comptador a zero», vostè ho va dir ahir. És clar, la pregunta és dir: posar el comptador a zero vol dir que el Pla aquell ja no existeix?, tot i que és una referència d'estudi que sempre pot ser interessant, etcètera. Li admito el que vulgui, però que no existeix, per què? Perquè un element fonamental davant de la situació del Pla de residus és tranquil·litzar la població de Catalunya en relació amb aquest tema. És un element fonamental, és un element clau i, fins i tot, quan veus les cartes del President de la Generalitat que tramet als alcaldes, diu: «Per tant, de fet, ara no és vigent la proposta de localitzacions que es va fer el mes de gener». Això és el que diu el paper..., llavors comença un paràgraf increïble: «però jo, honestament, no els puc amagar que pot molt ben ser que, si no es presenten arguments tècnics de caràcter ambiental molt clars en contra, o si durant la tramitació de la llei no es presenta un projecte alternatiu diferent i vàlid, la proposta de la Junta de Residus tornarà a ser la que va ser en el passat mes passat». No és segur, però és molt probable. Escolti, això no és una actitud d'un governant; això no és l'actitud d'un governant, perquè la responsabilitat és de vostès, de vostès, perquè han de posar el comptador a zero, per què? No per tirar enrere, sinó per tranquil·litzar i per fer les coses ben fetes. Perquè la política, sempre —la política en el més noble sentit de l'expressió—, vol dir fer les coses d'una manera determinada, i cada cosa d'una manera determinada, tenint en compte els obstacles per tal de remoure'ls, i vol dir negociació, sobretot en una societat complexa com la nostra, i vostès, en el moment que es troben amb un element de complexitat, no saben com afrontar-lo.

Però jo voldria acabar amb un element positiu. Jo no dubto que vostè és una persona il·lusionada, i no estic aquí per mesurar les actituds, diguem-ne, psicològiques de cadascú. No... L'important és el que senti un; una cosa és el que vostè pensa, el que l'altre..., és el que jo penso de vostè, el que vostè pensa que jo penso i que els altres pensen realment de vostè, i això és impossible. Això és entrar ja en un terreny absolutament impossible. El que sí que és veritat és que objectivament, quan es diu «il·lusió de govern» vol dir que, si un conseller de Política Territorial, el President de la Generalitat, un membre del Govern, en parlar del territori de Catalunya, eh?, amb un balanç, amb una perspectiva de futur, davant d'això no és capaç de llançar tot un conjunt d'iniciatives engrescadores, clares i definides, malament! Malament! És a dir, està utilitzant una expressió política, des d'aquest punt de vista, no solament continuista, sinó que no està arrelada a les expectatives reals del país; no ha estat direccionada en funció de les esperances que el país avui té, de les potencialitats de creixement que el país té.

I acabo per dir-los una cosa: nosaltres abonarem en tot moment que vostès accelerin el que són les polítiques d'inversió per al país. Per una raó molt senzilla, i ho he demostrat amb els números: no hi ha cosa pitjor que aquells comentaris que de vegades es fan pels passadissos, que diuen: «Home, és clar, és que

a les comarques ara es comença a dir que tot va cap aquí, que tot va cap allà...» Ha quedat clar amb els números que no, que, per exemple, el Barcelonès està un 40% per sota de la mitjana. Escoltin, no ho critico, fixin-se, no ho critico; ha de ser així, no ho critico, curiosament. Però el que no pot és servir d'excusa que no fem altres coses. Però el que sí que és cert és que per la seva complicació burocràtica, per la quantitat de despeses corrents que han generat, per un conjunt d'autolimitacions que vostès s'han fet, no tenen la suficient capacitat, avui, d'inversió. I nosaltres els estimulem, i els estimulem que hi hagi una inversió, per una raó molt senzilla: perquè convé accelerar la política d'infraestructures del país, perquè accelerar la política d'infraestructures del país és una de les millors maneres de situar-nos en un terreny de competitivitat. Nosaltres aplaudirem un esforç en aquest sentit, perquè considerem que cal fer-ho, i això sí que vol dir il·lusió; vol dir sumar tots els vectors positius ambientals que hi ha en el país, sumar totes les actuacions positives que hi ha en el país, sumar les esperances, Jocs Olímpics, repercussió a les comarques de Catalunya, convertir aquest fet com a fet, diguem-ne, català, i el Govern de Catalunya, amb una política inversora activa, i aprofitar també que per primera vegada en la història, com he dit, hi ha un comportament positiu del Govern de l'Estat, important, important, que no arriba al 17, però és que som al 15% de la població; no és aquest, el tema. L'important és quan una cosa no era enlloc i resulta que hi és, i això resulta que són més de 100.000 milions de pessetes; vostè té tot el dret democràtic de dir que és insuficient, però no ens pot dir que és dolent, perquè no hi era i hi és. Quan per primera vegada es contempla un esforç en uns camps determinats, és molt important que aquest esforç introdueix un criteri, que a més ja fa anys que es va introduir, sobre fons federals, sobre polítiques específiques que cal fer en el conjunt del territori: sigui analfabetisme, sigui grans ciutats, sigui temes de pobresa, sigui el que sigui, i, per tant, té una transcendència importantíssima per al nostre país.

No es poden negligir aquests esforços, però l'important és que vostès s'adonin que la conjuntura és absolutament favorable, i que en lloc de crear greuges comparatius al país, zones que s'allunyen de la voluntat de l'augovern, gent que pensa que els beneficiaris són un altres... Vostès juguin com a element de cohesió i de vertebració nacional, i aquest element de vertebració nacional, vostès el poden fer perfectament si actuen amb el nervi necessari; això sí que és la il·lusió, la il·lusió objectiva d'aprofitar una conjuntura històrica, de la mateixa manera com el comportament d'un govern en situació de crisi ha de ser un i ha de, per tant, corregir desigualtats i desequilibris, el comportament d'un govern en un moment d'expansió, d'esperança, de grans possibilitats, i diré una cosa molt clara: que les capacitats d'intervencionisme efectiu i real s'acabaran amb l'entrada a Europa; no aprofitar aquesta conjuntura, jo crec sincerament que és un error, crec sincerament que és un error; és el que s'està fent en altres països, quan tenen les possibilitats de fer-ho.

Per tant, acabo, senyores i senyors diputats..., en aquest debat he fet l'esforç que vostès reconeguessin que calia canviar en algunes coses. Jo no sé si vostès ho faran o no ho faran; però sí que estic i estem plenament convençuts que, o vostès rectifiquen —rectifiquen, i rectifiquen de forma decidida alguns comportaments—, o amb la seva actuació estan creant els frens i les irracionalitats en una política territorial. Amb la seva actuació

ajuden a incrementar desequilibris territorials i socials, i pensin vostès que no podem entendre Catalunya des d'una perspectiva estrictament geogràfica i territorial, sinó que l'hem d'entendre, també, des d'una perspectiva social, i quan lliguem la doble realitat és quan tenim el sentit de la solidaritat profunda de Catalunya.

Per tant, no es tracta de fer plantejaments a aquests nivells. Hauria pogut estar sagnant en moltes de les cites d'aquí, però no he volgut estar-ho, perquè estic plenament convençut que és del tot necessari que vostès facin un canvi, i un canvi radical; un canvi radical i un canvi, sobretot, d'actituds. Que es trenqui aquella lògica de prometre una cosa durant deu anys, de fer cent declaracions en relació amb la cosa que s'ha promès, que es comenci a fer l'any número deu o l'any número onze, que es torni a revendre el producte i que, finalment, acabem amb quinze anys de retard del que era una gran prioritat en un moment determinat, d'una política territorial del Govern de la Generalitat.

Això no va enlloc; és possible que, amb habilitat, fins i tot, pugui donar uns rèdits electorals, és possible que amb moviments tàctics a curt termini pugui resultar beneficis, perquè, evidentment, els marges de l'actuació política al nostre país encara no són prou fins per controlar el que són els incompliments manifestos de promeses fetes a l'electorat, però sí que estic convençut que no aprofitar aquests tres anys de conjuntura històrica important, de fer una política de relançament clara, definitiva, amb programació, amb inversions, amb actuacions concretes, és un error nacional. D'això sí que n'estic plenament convençut. I vostès, possiblement, com a Govern que són, i que tenen majoria, faran unes alternatives i nosaltres potser en farem unes altres, o el pes específic que farem de cada cosa, però sí que els dic que aprofitin la conjuntura i juguin clarament, clarament la carta de l'oportunitat històrica que tenim; no fer-ho és un error nacional.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Armet. L'Honorable Conseller vol intervenir? (*Pausa.*) Doncs, correspon ara al Grup de Convergència i Unió intervenir. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, acabant-se ara la fase de debat d'aquest primer punt de l'ordre del dia, em pertoca a mi manifestar el posicionament del Grup de Convergència i Unió sobre aquest debat, sobre aquesta temàtica que ha estat objecte de comentari ahir i avui.

Jo voldria fer una primera consideració, una consideració d'ordre reglamentari, fins i tot des d'una òptica personal, que és subratllar el fet que és la primera vegada, aquest debat, és la primera vegada que s'utilitza l'apartat segon de l'article 125 del nostre Reglament. Jo voldria recordar a les senyores i als senyors diputats, i fins i tot algun conseller ho recorda perfectament, que fa tres anys, quan es va fer la reforma, la darrera reforma per ara del Reglament, un dels principals punts —almenys així ho semblava— de reivindicació dels grups de l'oposició, almenys del més nombrós grup de l'oposició, en aquell moment i ara, era el de, precisament, permetre a l'oposició, amb determinats condicionants, forçar debats.

Després d'una llarguíssima negociació es va arribar a un acord, en l'ara del consens, i aleshores jo voldria dir, des d'una òptica estrictament personal, que amb sorpresa vam observar

que a aquell tema que consideràvem molt important, no se li va voler donar cap importància. Jo crec que avui els trenta-quatre —si més no, els altres...—, però els trenta-quatre diputats del Grup Socialista que han forçat la celebració d'aquest debat acollint-se a aquest apartat, crec que ells seran conscients de la importància d'aquell compromís —anava a dir «aquella concessió»— que es va fer en la reforma del Reglament. I això també té importància en un altre aspecte: perquè aquest dret, aquest dret de la quarta part dels diputats de la Cambra tenia —i té— un condicionant, un determinat condicionant, i un condicionant és, precisament, el tema objecte de debat. Perquè aquí, si hi ha hagut..., jo diria que he estat intentant seguir atentament les manifestacions, les rèpliques de tots els grups parlamentaris en relació amb la presentació que va fer ahir l'Honorable Conseller de Política Territorial, hi insisteixo, si ja m'ha semblat que hi hagi alguna cosa, algun comú denominador ha estat precisament, en to més enèrgic o en to més suau, més escaït o més extens, ha estat de dir: «No, és que aquest no és el debat que s'havia de fer, el senyor Molins s'ha equivocat, aquest no és el debat que veníem nosaltres a fer». I jo voldria recordar-los, només a través de la mera lectura, què és el que d'acord amb l'apartat segon de l'article 125 del Reglament han demanat i han forçat aquests trenta-quatre diputats socialistes: és debat general sobre l'acció política i de govern en relació amb la política territorial. Aleshores, el senyor Molins —que quedi clar—, en nom del Govern, no ha vingut a fer altra cosa que el que li han manat, el que aquest grup de trenta-quatre diputats, amb la seva capacitat d'actuació reglamentària, ha obligat a fer: un debat general sobre acció. I per això una part extensa i importantíssima —i, per al nostre Grup, no cal dir que gratificant— de la intervenció del senyor Molins ahir i de moltes puntualitzacions que ha fet avui ha estat, precisament, explicar quina ha estat, al llarg d'aquests deu anys, l'acció política i de govern del Govern de la Generalitat. Evidentment, en relació amb la política territorial; no en el seu Departament, no en unes competències sectorials específiques, sinó en la política territorial. I amb la política territorial, des d'un punt de vista d'un debat general, com s'ha vist —i, en definitiva, molts de vostès, a la pràctica, han anat reconeixent en les seves intervencions—, «poca» afecta molts aspectes, que van des de la sanitat al benestar social, passant per agricultura. Per tant, jo voldria, inicialment, felicitar el Govern, en la persona del seu Honorable Conseller, perquè ha vingut a fer exactament allò que se li ha dit.

Un segon aspecte, jo el qualificaria de la paradoxa, que em sembla que és evident: davant nostre hi ha hagut una paradoxa, una actuació paradoxal dels grups parlamentaris, perquè aquests grups que, d'una manera o altra, més formal, més seriosa o més anecdòtica —s'ha parlat de dir «és que això és el "Passem comptes" fet de paraula, llegit...»—, doncs, aquesta actuació és plenament paradoxal, perquè, després de dir això, jo no he sentit en cap moment..., potser, potser —siguem justos— en la darrera intervenció, la del Grup Socialista, l'Honorable senyor Armet potser ha donat alguns criteris, però almenys fins a aquell moment... —i encara només de forma parcial—, però almenys fins a aquell moment jo no he sentit programes, polítiques territorials alternatives, perquè el que s'ha fet és, per part de tots els grups, entrar —de vegades, fins i tot, anecdòticament—, en temes concrets i puntuals. Jo, per exemple, he vist,

he sentit, que, aquest matí, al llarg del debat, se'ns han llegit versos de Bofill i Mates, se'ns ha fet una crítica de l'OTAN, se'ns ha parlat, una vegada més, del carrilet, el denominat carrilet de Manresa —perdó: de Montserrat—, s'ha fet una certa defensa, en dos temps, dels plans quinquennals... Vol dir que jo diria que molt, molt escadusserament, podríem considerar que això té una relació directa amb política territorial estricta, i menys amb un programa de política territorial alternatiu per part de qualsevol grup.

Jo crec que hi ha una imatge claríssima que demostra aquesta... no diré incoherència, però sí aquesta actitud paradoxal dels grups de l'oposició: hi ha hagut un moment, cap al tard d'aquest matí, que hi ha hagut una..., potser el moment de debat més abrindat, entre el Conseller de Política Territorial i un grup de l'oposició quan, des de la tribuna, s'exhibien gràfics d'altres i baixes de l'aigua disponible en una determinada resclosa. Si, evidentment, això no és anècdota, evidentment, si això no és tema parcial, no és tema d'actuació, ja em diran vostès què és, això.

Per tant, en definitiva, és un debat que s'ha ajustat, per part del Govern, exactament, curosament, escrupolosament, a allò que li ha manat la Cambra, i que, en tot cas, si no s'ha aprofitat, ha estat perquè els grups de l'oposició, ells mateixos, han desmentit, amb les seves intervencions, allò que deien que esperaven que fos.

Aleshores, des de la nostra perspectiva, òbviament, tampoc ens pertocaria fer una crítica, un debat amb els altres grups parlamentaris —això, ho ha fet amb prou encert, el Conseller—, sinó manifestar quin és el nostre posicionament davant del debat i davant les propostes que, formalment i fonamentalment ahir, però també avui al llarg de les rèpliques, ens ha portat aquí, a la nostra consideració, el Govern de la Generalitat. Perquè, evidentment —i així havia de ser—, una part molt considerable de la intervenció del senyor Conseller de Política Territorial —recolzada, per cert, en un riquíssim bagatge de xifres, estadístic—, doncs, ha estat obra feta, però també hi ha hagut altres aspectes molt importants, que voldria, des de la perspectiva del nostre Grup, destacar o subratllar.

En primer lloc, jo celebrego la part primera de la intervenció del senyor Molins, quan passava revista a la situació de Catalunya, el que ell en deia «el país que vam rebre», ara fa aproximadament deu o onze anys, perquè realment les coses han canviat molt. I seria, en alguns aspectes, incomprensible, el debat, l'intercanvi de punts de vista, si perdéssim del nostre concepte, si perdéssim de la nostra consciència quina era la situació de la qual es va partir, quina era la situació quant a desequilibri, quant a situació territorial i en molts altres aspectes de la situació socio-econòmica de Catalunya ara fa deu anys.

Aleshores, aquell diagnòstic, molt breu, molt escarit, que va fer el senyor Molins, i que ell mateix va dir —i que algun altre portaveu li va retreure— que era, en certa manera, espigolar de les directrius i esquema del Pla Territorial —un text de quaranta pàgines del *Butlletí*, un text molt dens—, sobre quina era la situació, especialment en el terreny de la política territorial, o la situació territorial de Catalunya en aquell temps, crec que va ser positiu, perquè ens va permetre, almenys al nostre Grup, centrar el debat, veure en quin marc es movia l'actuació, s'havia mogut l'actuació del Govern de la Generalitat... I aspectes que, si volen vostès, són obvis, com la gran concentració de l'àrea de

Barcelona —ens recordava que gairebé les tres quartes parts de la població catalana es concentren a l'àrea barcelonina: podríem dir que tenim una situació anàloga o pitjor que la situació vienesa dintre d'Àustria—; el tema, que avui ha sortit d'esquella, que ell ens destacava, del creixement..., de la sortida i creixement de la zona de Tarragona; aquell altre aspecte —que no és propi i exclusivament de casa nostra, sinó que, per no anar més lluny, a tota la península Ibèrica es dona— de la potenciació, de l'expansió de la zona costanera, enfront d'un interior més deprimat, i, evidentment, l'existència d'unes zones deprimides, depressió provocada per una sèrie de factors reals, existents, històrics —ens parlava ell de comunicacions, recursos naturals, envelliment de la població, reducció de la població, etcètera. Ens va afectar molt aquella expressió que va utilitzar el senyor Molins en dues o tres ocasions, de l'«esqueixament» del país. Realment era un perill que existia i que l'acció del Govern ha evitat: seria molt dolent que s'hagués començat a produir —que hauria estat possible, davant d'aquesta situació socio-econòmica tan diferenciada dels diversos territoris que componen Catalunya—, que hi hagués un inici d'aquest esqueixament.

Aleshores, el senyor Molins explicava un altre aspecte que avui ha estat criticat —i s'ha dit, fins i tot, que era una manifestació del seu inconscient; jo crec que és una realitat en una societat de model occidental—, que és l'existència d'unes tendències espontànies. Perquè no sols hi havia una situació de desequilibri, una situació de dèficits i una situació de depressió: és que hi havia uns factors reals, actuant, en el terreny econòmic, en el terreny geogràfic, en molts terrenys, que feien que aquesta situació no sols es mantingués, sinó que s'agreugés. Avui, em sembla, el mateix senyor Molins parlava del *Mezzogiorno*, que és una situació..., afortunadament no és la situació de desequilibri nostra, és una situació de desequilibri molt més gran, però vostès saben que Itàlia, malgrat una unitat político-administrativa de més d'un segle, d'uns cent vint anys, malgrat uns esforços programadors i incentivadors, etcètera, avui dia, el *Mezzogiorno*, el sud d'Itàlia, Sicília, doncs, està en una situació de diferenciació amb el nord industrial molt més greu que no pas quan va començar. I això s'ha de tenir molt en compte, perquè no sols l'acció del Govern de la Generalitat ha contrarestat amb èxit aquesta situació existent, sinó que, al mateix temps, ha hagut d'afrontar aquestes forces espontànies, aquestes tendències.

I, quant a això, voldria dir una cosa que, almenys a mi, m'ha semblat molt important, que és que aquestes tendències, durant uns anys —afortunadament, ara ja no—, durant uns anys, aquestes tendències estaven emmascarades —crec que aquesta va ser, fins i tot, l'expressió del senyor Molins—, emmascarades per una situació que, a partir dels anys setanta i principis dels vuitanta, es va produir en la que, en línies generals, en podríem dir la Catalunya rica, que és una situació de crisi econòmica i una crisi industrial; per tant, no sols era lluitar contra un problema d'una regressió, una depressió d'unes zones, sinó que també les zones que no estaven deprimides podrien haver... i, en certa manera, objectivament, podríem dir que van iniciar un camí també cap a la regressió econòmica.

I, aleshores, els temes de l'atur, els temes de l'ajuda a la reindustrialització, eren temes fonamentals, eren problemes, eren reptes nous a afegir. Perquè jo voldria recordar —i a molts

senyores i senyors diputats que, amb mi, fa molts anys que estem ja en aquest hemicle— que, mentre avui la immensa majoria..., per no dir tots els grups parlamentaris, tothom ha dit «És que nosaltres, des de sempre, la gran preocupació ha estat la política territorial, el desequilibri comarcal...», això, en persones, en aspectes parcials, és cert, però globalment jo diria que durant uns anys no ha estat així, fora del nostre Grup i, molt especialment, del President de la Generalitat (*remor de veus*), perquè, com va dir el senyor Molins, i vostès poden observar-ho... —ho dic precisament perquè ara no hi és (*remor de veus*)—, vostès poden observar-ho a través de tots i cadascun dels debats de política general, els debats sectorials, els debats d'investidura, un dels *leitmotiv* de les intervencions, de les preocupacions del President de la Generalitat, ha estat precisament el tema territorial, especialment aquest tema punyent dels desequilibris territorials, la situació d'endarreriment d'un cert nombre de comarques.

I, en canvi, per contra, alguns o bastants d'aquests que avui dia també s'apunten al carro de dir que sempre estaven preocupats fonamentalment per això, jo recordaria —i aquí hi ha consellers i ex-consellers de Treball, per exemple— que, durant molt de temps, la gran preocupació, la gran crítica, la gran activitat que havia de fer el Govern, segons ells, era el tema de l'atur —«sense competències, és igual, posem-hi diners...»—, perquè l'únic tema important de Catalunya era el tema de l'atur industrial. I realment era un tema important, un tema angoixant, un tema prioritari, però..., i crec, en nom del Grup, que aquest ha estat l'encert del Govern de la Generalitat, al llarg d'aquests deu anys, no oblidar ni un tema ni l'altre: reconec que és difícil, que els mitjans són limitats, són escassos, i, per tant, ens sentim molt satisfets d'allò que s'ha fet.

Bé, aleshores, un dels altres temes que em sembla que s'ha debatut més és sobre si el Govern de la Generalitat té o no un programa, si té o no uns principis de política territorial. I em sembla que molts de vostès, dels altres grups, han dit: «No, aquí s'ha fet...» —alguna vegada em sembla que s'ha parlat de la política de «perdigonada», fins i tot—, «s'ha fet una actuació inconnexa, arbitrària, sobre la marxa». I jo crec que, si vostès, com nosaltres, van sentir i van seguir atentament l'explicació que ens va fer ahir el Conseller de Política Territorial, haurien de recordar aquells cinc principis, principis que creiem importants, que han regit, regeixen i regiran l'actuació del Govern de la Generalitat sobre aquest tema de política territorial. I jo només els voldria repassar sintèticament, fins i tot perquè quedi constància que realment existeix una política i que el nostre Grup ho reconeix i n'està enorgullit.

Ens va parlar d'un primer principi bàsic, que és la cobertura dels dèficits, i, per això, tota una sèrie d'actuacions que s'han fet —i ell ens en parlava: d'ensenyament, d'urbanisme, de sanitat, d'aigua, de carreteres, etcètera—, anaven a aquesta finalitat: cobrir uns dèficits reals que existien.

Un segon principi era —i és— el de tenir un concepte del país com un conjunt de comarques. I aquest conjunt de comarques li permetia afirmar —i crec que aquesta, potser, és una de les idees fonamentals que podríem extreure d'aquest debat— que no hi ha comarques a tancar. És una intencionalitat real, però també d'estímul i d'esperança. Perquè, doncs, per exemple, fa pocs minuts, jo he tingut la satisfacció de sentir com l'Honorable senyor Armet feia un cant de..., no diré d'entusiasme, pe-

rò sí d'estímul, o d'optimisme, i això, doncs, és d'agrair —i, des dels bancs de l'oposició, més—, però jo voldria recordar que hi ha algú altre, com el President de la Generalitat, que, no ara —que tots estem d'acord que hi ha un redreçament, hi ha un reactivament econòmic—, sinó en èpoques molt més fosques, al llarg d'aquests deu anys, en moments en què gairebé ningú ho defensava —o, almenys, no ho creia—, també donava aquest missatge d'esperança i aquest missatge d'optimisme.

Per tant, jo crec que, en aquestes zones de Catalunya que, malgrat tots els esforços importantíssims del Govern de la Generalitat, tenen encara una situació de depressió, jo crec que aquesta declaració solemnnial per part del Govern, de dir «les comarques, per a tots nosaltres, són idèntiques, componen una unitat, un conjunt, i cap d'elles ha de ser tancada» —a efectes econòmics, s'entén—, crec que és un element important que podem extreure, i que el nostre Grup extreu, d'aquest debat.

Un altre aspecte —que fa una estona n'ha tornat a parlar, i que creiem també molt positiu— és un principi que afirma que s'ha de trobar un equilibri sectorial dins de totes i cadascuna de les comarques: no es poden fer comarques de «monoconreu», sigui agrari o sigui d'una altra activitat. Les comarques han de tenir una diversificació econòmica, dintre del que els recursos, la climatologia, la geografia ho permetin i ho consentin, però, evidentment, ens equivocariem si una comarca, perquè tradicionalment és agrària ha de ser 100% agrària, no donaria bon resultat, i a més —com algú ha recordat al llarg d'aquest debat— hem de tenir present que Catalunya no és una unitat tancada, sinó que ens movem no ja dins de l'Estat espanyol, sinó dintre d'una unitat econòmica molt més gran —Europa—, amb possibilitats d'expansió a curt termini i que fa, doncs, que caldria reequilibrar les fonts econòmiques de totes les comarques per completar amb activitats industrials o terciàries aquesta vocació històrica envers l'agricultura.

El quart principi —també ens en va parlar—, el de la creació difosa del benestar, avui també se n'ha parlat fent debat amb algun dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula, perquè realment no es tracta únicament d'activitats econòmiques; perquè el ciutadà es trobi bé en la seva zona, en la seva comarca cal que hi hagi una certa equiparació de qualitat de vida. No es pot pretendre que en determinats indrets de Catalunya no es tingui una qualitat de vida similar a qualsevol altre indret del nostre país.

I, finalment, el senyor Molins ens explicava un cinquè principi: la creació difosa d'un creixement, d'una riquesa econòmica a través d'una expressió que no ha sortit més, que en aquells moments fins i tot va provocar algun somriure d'ignorància —diria jo— a alguna senyora diputada i a algun senyor diputat de l'oposició, que és el de la potenciació de les polaritats exteriors a la Regió I. Aquest és un fenomen importantíssim, aquest principi bàsic, i crec que, per exemple, a través de la Conselleria d'Indústria i d'altres conselleries s'està portant a terme.

Per anar acabant, senyores i senyors diputats, un altre tema que crec que no n'ha parlat ningú més fora del senyor Armet aquesta tarda —i encara en un sentit contrari—: el senyor Molins va cridar l'atenció de la Cambra en un aspecte jo no diré que nou, però sí que no fàcilment es vinculava a aquesta qüestió, que és el tema de les polítiques regionals no catalanes, sinó a nivells superiors: a nivell espanyol i a nivell europeu. Ens va explicar la problemàtica del Fons de Compensació, d'aquesta

revisió —que no ens serà gens favorable a Catalunya— de la finalitat del Fons de Compensació, ens parlava que constantment Catalunya s'ha mogut, quant a inversions regionalitzades de l'Estat, per sota del 10%, amb net contrast —malgrat el que després ens ha explicat el senyor Armet, nosaltres creiem que aquestes xifres no han estat rebatudes—, amb net contrast amb la proporció demogràfica de Catalunya sobre l'Estat, i finalment ens va fer una referència també a la transformació dels fons europeus, especialment al FEDER, i també la seva visió no era excessivament optimista, perquè, com sabem, com ens va explicar, i que més o menys tots n'èrem conscients, el nivell de riquesa, la mitjana de Catalunya es mou per sobre d'aquest 75% de la renda mitjana.

Aleshores, després d'explicar-nos quins són els instruments legals que el Govern ha utilitzat al llarg d'aquests deu anys per posar en solfa aquests principis i parlar-nos de les lleis d'ordenació territorial, dels plans sectorials, dels plans comarcals de muntanya, del Pla Territorial General, del Pla de la Regió I i els plans urbanístics, que crec que el senyor Molins va explicar i avui en rèplica ha ampliat i ha detallat suficientment, va acabar la seva intervenció —i jo també acabaria aquesta petita glossa de les manifestacions que ha fet al llarg d'aquest debat el Govern de Convergència i Unió—, va fer una llarga llista, una llarguíssima llista d'activitats que han portat, que han tendit a aquesta acció requilibradora, i que això —com deia en començar—, senyores i senyors diputats, és el que la Cambra va demanar al Govern, i aleshores el senyor Molins es va poder esplaïar, amb gran satisfacció nostra —almenys, per part del nostre Grup—, en tot allò enormement positiu que ha fet el Govern de la Generalitat al llarg d'aquests anys en temes de sanitat, en temes d'ensenyament, en temes de cultura, en tema d'esport, en tema d'habitatge —malgrat les crítiques que, per exemple, el senyor Ribó li adreçava aquest matí—, en tema de benestar social i, com no, en totes les competències, en tots els temes propis, específics del seu departament: el tema de l'aigua, el tema del sanejament, dels regadius, d'infraestructures bàsiques —carreteres, metro, INCASOL— i a continuació va acabar amb unes breus pinzellades sobre altres departaments, explicant —cosa que potser no se li demanava, però que era el

final, el corollari més perfecte d'aquesta intervenció i d'aquest debat— quins són els projectes del Govern de cara al futur. I aleshores ens va parlar dels eixos de comunicació: el tema de l'eix transversal, l'inici del tram Vic-Girona; ens va parlar de l'aigua, extensament de l'aigua —un tema importantíssim—; dels plans de sanejament; els grans regadius —avui ens n'ha tornat a fer un petit tast—; totes les qüestions del medi —i aquí jo voldria dir que almenys el nostre Grup rep esperançadament aquestes manifestacions que més d'un portaveu ha fet sobre la presentació d'alternatives, de propostes de millora, des de la seva perspectiva, a la qüestió polèmica i d'actualitat, de vivíssima actualitat dels residus industrials —dintre de molts pocs dies tindran ocasió fàcil de poder-ho demostrar a través de la tramitació en Comissió, o primer en Ponència, del Projecte de Llei que hi ha de residus industrials—, i finalment, doncs, es va referir a temes que no són directament econòmics, però que, des del punt de vista educatiu i el punt de vista d'actuació intel·ligent, és d'una gran importància: el tema de les universitats.

En definitiva, jo voldria manifestar en nom del Grup, senyor President, senyores i senyors diputats, la satisfacció, la total o gairebé total satisfacció —perquè no hi ha cap obra humana evidentment perfecta; per tant, la gairebé total satisfacció— del nostre Grup per l'actuació del Govern per aquesta política, per aquesta acció de govern que ha portat al llarg d'aquests deu anys i que esperem que, amb el nostre suport, pugui portar durant molts anys més. I per això comprendran que les propostes de resolució que tot seguit —o millor dit, demà al matí, a partir de les nou— presentarà el nostre Grup seran en aquest to positiu, de suport a aquesta actuació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Suposo que l'Honorable Conseller no vol contestar. *(Pausa.)* Molt bé, doncs.

La sessió es reprendrà a les deu hores del dimarts dia 12, amb el debat i la votació de les propostes que siguin presentades.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de set de la tarda i nou minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

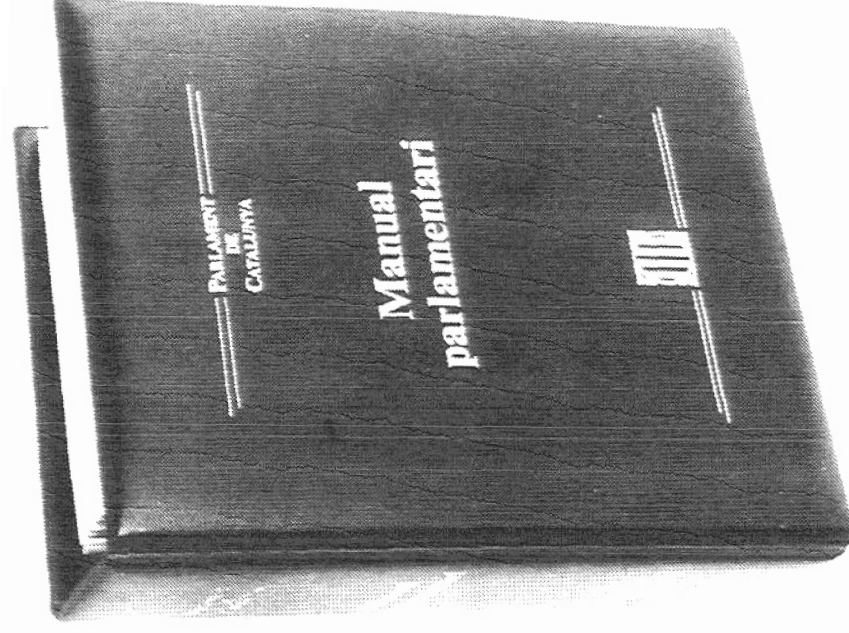
Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Collecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficina Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Ofidoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anterioris Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Governes Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Index analític)	
A.2 Estatut d'Autonomia (i Index analític)	10
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté: - A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Index analític) - A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Index analític) - A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Index analític) - A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Index analític) - A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Index analític) - A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Index analític)	
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté: - A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya - A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament - A.4/2.1 Normes interpretatives o suplementàries dels articles del Reglament del Parlament - A.4/2.2 Normes suplementàries dels preceptes del Reglament del Parlament - A.4/3 Index analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament	280
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté: A.5/1 Ley Orgànica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Index analític	150
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	75
B.2 1. ^a actualització (01.03.86)	420
C. Els òrgans de la Cambra	45
	75

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(per cada portador)

....., de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

